

Giới thiệu Chồng Ngốc, Vợ Lưu Mạnh

Chồng ngốc, vợ lưu mạnh – đang tiến hành – Xandorayla

Giới thiệu truyện ngôn tình đô thị hấp dẫn này:

Lưu Ngọc, sinh ra trong gia đình giàu có. Là một đại tiểu thư xinh đẹp, thông minh khiến bất kì ai cũng mơ mộng đến. Thế nhưng tính cách của cô cũng nhờ vậy là rất lưu mạnh, luôn thích nghịch phá. Như đi bar, tụ tập đánh nhau, trêu ghẹo trai đẹp.

Có lẽ vì vậy mà những tên bạn trai của cô, ai cũng vì tiền mới lại gần Lưu Ngọc. Không ai là thật tâm vì yêu thích. Tiêu biểu là tên hôm qua còn tay trong tay đi bar, nay lại lăn lộn trên giường cùng người đàn bà khác, còn mắng cô chỉ là con ngốc.

Được, con ngốc như cô đây sẽ khiến cho họ hối hận vì đã làm trò như vậy sau lưng Lưu Ngọc này.

Nhưng dù như vậy, bản thân cũng rất đau lòng vì bị phản bội. Nên liền muốn tìm kiếm chỗ giải tỏa, không may tông trúng một người đàn ông nhìn có vẻ hơi ngốc, sau lưng còn có hai tên khác truy đuổi theo.

Chuyện không liên quan đến mình cô tất không quan tâm, thế nhưng người này là do cô đụng trúng vì vậy phải ra tay giúp, và lại hiện đang muốn rất đánh người. Với đai đen khiến cho Lưu Ngọc dễ dàng đánh thắng hai kẻ kia.

Sau này mới biết rằng, người đàn ông ngốc nghếch kia tên Dương Tuấn Nam, thiếu gia của Dương gia mắc bệnh ngốc bẩm sinh.

Không hiểu sao, chỉ mới gặp một lần đã khiến cô in sâu hình ảnh nụ cười rực rỡ như thái dương ấy trong đầu rồi. Chẳng lẽ Lưu Ngọc thích Dương Tuấn Nam rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Ngốc, Vợ Lưu Mạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Các Người lãn Đủ Chưa ?

Tại một phòng vip trong khách sạn sang trọng ở Thiên Kiều phố, một đôi nam nữ đang triền miên không rời.

"Honey, anh không sợ cô ta giết anh sao?"- cô gái vòng tay ôm cổ nam nhân nũng nịu hỏi.

"Cô ta không giết anh đâu. Bởi vì cô ta... rất ngốc". - tên nam nhân dứt lời thì cúi xuống cắn mút cô gái.

"Honey, anh sẽ không yêu cô ta rồi bỏ rơi người ta chứ".- cô gái lại nũng nịu hỏi.

"Đừng lo em yêu, anh chỉ coi cô ta là ví tiền của chúng ta thôi" - hấn vừa nói vừa mon trón bầu ngực căng tròn của cô gái.

"Rầm" - tiếng phá cửa vang lên bất chợt, cắt đứt cuộc vui của bọn họ. Nam nhân cùng cô gái xoay người nhìn cái kẻ phá đám kia.

Do đèn phòng đã bị tắt nên họ không nhìn rõ mặt kẻ phá đám kia, chỉ thấy một bóng nữ nhân đang tựa người vào khung cửa, mặc một bộ váy lửng ngang gối phồng phênh, cất giọng thanh thoát.

"Các người lãn đủ chưa?"

"Ngọc...Ngọc...không phải như em thấy...đâu" - tên nam nhân vừa nghe được giọng nói quen thuộc thì luống cuống giải thích.

Cô gái kia không ai khác chính là cô nàng ngốc mà lúc nãy họ nhắc đến, thiên kim nhà giàu - Lưu Ngọc.

Cô gái nhỏ đặt tay lên công tắc đèn gần đó rồi bật lên. Ánh sáng lan tỏa khắp căn phòng, soi rõ cảnh tượng giường chiếu của đôi cậu nam nữ kia mà tên nam nhân kia không ai khác chính là bạn trai cô, kẻ mà hôm qua vẫn còn tay trong tay với cô đi mua sắm, đi bar với cô.

Lúc này, có thể nhìn rõ cô gái kia đang rất giận dữ, ánh mắt hình viên đạn xuyên về phía đôi nam nữ kia.

"Đoạn Hùng, không ngờ anh lại cầm cho tôi một cái sừng lớn đến thế"- cô lạnh lùng nói rồi ra hiệu cho hai vệ sĩ phía sau tiến về phía đôi nam nữ kia.

"Đừng, xin em tha cho anh, xin em" - Bị vệ sĩ lôi ra khỏi chỗ, hấn quỳ xuống van xin sự tha thứ của Lưu Ngọc, hấn biết cô không phải là người hiền lành gì, huống chi lần này hấn đã phản bội cô, chọc đến lòng kiêu ngạo của cô, cô ấy sẽ phanh thây hấn ra cho chó ăn cũng không chừng.

"Tha, nếu biết trước hậu quả thì đừng làm ra những trò ngu ngốc đó. Chẳng phải các người mắng tôi ngốc sao? Được, tôi sẽ cho các người thấy con ngốc tôi sẽ trừng trị đôi cậu nam nữ các người như thế nào. Ném bọn chúng ra đường lớn cho tôi, đồng thời thu hồi tất cả những thẻ tín dụng, nhà và xe của hắn lại, sau đó đưa họ đến quán bar, nam là trai bao, nữ là gái bao, ngày đêm làm việc không công cho tôi" - Lư Ngọc ra lệnh cho vệ sĩ, ánh mắt cô lúc này trông thật đáng sợ.

Từ bên ngoài, có thêm 4 vệ sĩ áo đen cao to nữa tiến vào. Lập tức, đôi nam nữ kia bị lôi ra ngoài, đưa lên xe rồi bị "ném" ra khỏi xe trong khi thân thể vẫn còn lơ lửng không manh áo. Người dân nhanh chóng tụ tập lại tri chỏ, mắng nhiếc đôi nam nữ phong lưu kia, hẳn là rất dâm loạn nên mới bị người ta trừng phạt như thế. Lư Ngọc mặc cho bọn họ khóc thét van xin, vẫn điềm nhiên vô tâm để vệ sĩ lôi họ đi. Cô không thể nào để kẻ lừa gạt cô sống thoải mái được. Cô lấy làm thỏa mãn về việc mình làm.

Tuy nhiên, trong lòng cô lại có chút gì đó chua xót. Không lẽ trên đời này con người ta chỉ biết vụ lợi nhau, lợi dụng và lừa gạt tình cảm của nhau thôi sao. Dù không yêu sâu đậm nhưng cô thực có phần thực tâm thích Đoàn Hùng nhưng hắn sao lại đối với cô như thế. Thế gian này có lẽ không tồn tại cái gì gọi là tình yêu chân chính gì đó, mấy câu danh ngôn chỉ là lừa người. Tâm rối bời, cô ra lệnh cho vệ sĩ không cần đi theo nữa, cô muốn yên tĩnh một chút.

Cô lái chiếc Zenvo TS1 màu cam của mình rời khỏi khách sạn, cô muốn đi dạo một chút để thư giãn một chút. Zenvo TS1 là siêu xe hiệu suất cao được sản xuất bởi công ty Đan Mạch Zenvo. Đây là model đầu tiên của công ty và được sản xuất gần như hoàn toàn bằng tay bởi một nhóm thợ tay nghề cao. Chỉ vài chi tiết được cắt CNC. Siêu xe này chỉ được sản xuất giới hạn 15 chiếc trên toàn cầu. Ít nhất thì khi lái chiếc xe cưng của mình đi dạo thì cô thấy cảm thấy vui vẻ hơn. Quả thực, với những người đam mê tốc độ như cô thì việc "lượn" khi có tâm sự là cách giải tỏa tốt nhất.

Cô đạp phanh ga, tăng vận tốc lên tối đa, chiếc xe vun vút với vận tốc hơn 300km/h. Cũng may cô đang đi trên đường cao tốc, hướng ra ngoại thành. Vì trời tối nên ít xe cộ lưu thông nếu không hôm nay thật sự sẽ xảy ra chuyện.

Buổi tối, ngoại thành thật yên tĩnh. Cô hạ mui xe xuống, cảm nhận những trận gió đêm lướt qua da thịt có chút ran rát. Bầu trời hôm nay có nhiều sao, những ngôi sao lấp lánh treo lơ lửng giữa bức màn đen của màn đêm. Mỗi ngôi sao đều rời rạc không gần nhau. Giống như con người trên thế giới này, luôn xa cách nhau như vậy.

Cô chợt nhớ đến câu chuyện về Ngưu Lang Chức Nữ, họ yêu nhau nhưng bị ngăn cấm, mỗi năm chỉ được gặp nhau một lần trên cầu Ô Thước, nhưng họ vẫn yêu nhau, yêu đến sâu đậm và vĩnh hằng. Có lẽ đó là câu chuyện chỉ có thể ở cổ tích. Còn hiện tại, khi tình yêu có được quá thoải mái, chỉ cần 1 cành hoa hay một lời tỏ tình và 1 tờ giấy chứng nhận kết hôn thì có thể chung sống cùng nhau thế nên người ta cũng chẳng biết quý trọng lẫn nhau. Con người là thế, cái gì dễ dàng có được thì không biết trân trọng. Dù bề ngoài có tỏ ra mạnh mẽ ngang tàng bao nhiêu đi nữa thì sâu bên trong người cô vẫn là một tâm hồn thiếu nữ yếu ớt, dễ tổn thương, cái cô mong muốn nhất vẫn là một tình yêu, một gia đình.

Cô cảm thấy mắt mình có chút ướt ướt. Cô nhanh chóng đem những giọt nước kia ép lại trong lòng, cô không thể khóc vì một kẻ như thế, hẳn không xứng đáng. Cô lại lên ga, phóng xe vun vút trên đường.

Được một lúc, cái bụng nhỏ của cô đã đánh trống.

Haii... vì nóng lòng đến xử lý hai kẻ kia nên vừa nhận được tình báo của thám tử thì cô lập tức đến đó mà quên mất là mình chưa ăn tối.

Dù có chuyện gì đi nữa thì cô cũng không muốn ngược đãi bản thân mình đâu, phải kiếm gì đó bỏ bụng cái đã. Nghĩ vậy, cô vòng xe trở lại thành phố. Cô cũng giảm tốc độ xem vừa phải, rẽ sang đường tắt đến khu ẩm thực trung tâm thành phố.

Đang chạy trên đường, bỗng có một người chạy từ trong ngõ nhỏ ra băng ngang đường. Cô vội đạp phanh thắng, tiếng bánh xe lệch trên đường một đoạn. Nhưng vẫn không kịp, cái người kia đã bị cô tông trúng, ngã ra đất.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Ngốc, Vợ Lư Mạnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Cứu Được Một Tiểu Bạch Thỏ

Cô vội tháo dây an toàn, mở cửa xe bước xuống, chạy đến xem người thanh niên đang nằm dưới đất kia. Hắn mặc một bộ đồ ngủ in hoa văn gấu màu hồng. Cô thầm nghĩ tên này đầu óc không bình thường hoặc là một tên biến thái. Ai đời lại mặc đồ ngủ chạy lung tung thế này, lại còn là gấu hồng nữa chứ, thế giới này đúng là có lắm điều kì quặc mà.

"Không sao chứ, có bị thương ở đâu không?" - cô hỏi.

"Đau" - hắn xoa xoa hai đầu gối đã bị xước như sắp khóc.

Cô đang định đỡ hắn đứng dậy xem có trật khớp không thì từ trong con hẻm kia lại chạy ra 2 tên khác. Bọn chúng ăn mặc lượm lượm, người xăm trổ, cái tên kia còn có mấy vết sẹo lớn trên mặt, tên còn lại tay còn cầm dao phay.

"Khốn kiếp, mày chạy cũng nhanh thật ha" - tên sẹo hướng mắt về "gấu hồng" quát lớn.

"Ha, lại còn có một cô em xinh đẹp nữa. Woa, xe cũng xịn nữa, hẳn là người có tiền"- tên cầm dao đảo mắt nhìn rồi nói.

Bọn chúng xông về phía cô và chàng thanh niên kia. Bấy giờ thì cô có thể hiểu là tên "gấu hồng" này vì chạm phải bọn cướp này nên mới chạy băng ra đường thế kia.

Tên cầm dao hướng dao về phía cô và hẳn rồi hét lớn: "Mau đem hết tiền và chìa khóa xe giao ra đây. Nếu không thì đừng trách bọn tao".

Đúng là đang muốn đánh đám thì có người đem bao cát tới mà. Hai kẻ này đúng là không muốn sống nữa. Được thôi, dù sao thì cô cũng đang muốn làm gì đó để giải tỏa tâm trạng đây, không bằng chơi đùa với bọn chúng một chút. Cô tiến đến gần tên cầm dao kia, nâng tay chạm vào mặt hắn trên ghẹo: "Đại ca, người ta không có tiền đâu, hay mấy anh "cướp" em đồ được không".

Cô cảm thấy da mặt hắn có chút run run, lùi về sau một chút, đá mắt với tên mặt sẹo kia. Cả hai đều dùng cặp mắt háo sắc để đánh giá cô gái trước mắt. Lúc này cô đã lùi về sau, tựa người vào chiếc siêu xe kia, chân phải giữ thẳng, chân trái còn đang cong lên một chút, mũi giày cao gót chạm đất trong thật quyến rũ. Thân hình cô vô cùng chuẩn, cả ba vòng nhìn qua là biết hàng thượng đẳng, chỉ nhìn cái vòng ngực đang phập phồng kia thôi cũng mát cả mắt. Cô ta lại đang mặc váy, vậy thì ấy ấy sẽ càng dễ dàng hơn sao. Hôm nay đúng là một ngày may mắn lắm mà, có hàng ngon dâng tận miệng, đại gì lại không ăn chứ.

"Không ngờ cô em lại phóng khoáng thế. Được, lát nữa bọn anh sẽ khiến em thật sướng". - tên mặt sẹo đưa lưỡi liếm quanh mép tỏ vẻ thèm thuồng nói.

Tên mặt sẹo quăng dao xuống đất. Cả hai tên tiến về phía cô, vừa đi vừa phấn kích kéo khóa quần. Đợi hai tên đó cách cô độ chừng một mét, một cự ly khá lý tưởng, cô chỉ chờ có thể. Khoe môi cô cong lên, đồng thời đôi chân thon thả kia vung lên trên không trung, giáng một đòn chí mạng vào tên mặt sẹo, hắn văng ra tận mấy thước. Cô xoay người liên tục tiếp một đòn vào tên còn lại, hắn cũng ngã văng ra.

Hai kẻ kia lao đảo đứng dậy, gương mặt biến sắc, xông tới định đánh cô nhưng cô phản ứng rất nhanh. Hai kẻ kia vừa bị đâm vừa bị đá liên hồi, người bị đánh đến bầm dập, hốt hoảng cong đuôi chạy.

Đánh đám cô đồ kia xong tâm trạng cô rất sảng khoái. Dù hằng ngày đều có vệ sĩ đi theo bảo vệ cô nhưng từ nhỏ cô đã bị ông nội "rèn luyện". Ngày ngày đều phải tập võ, đánh đám với đám vệ sĩ nên 14 tuổi đã là đai đen Karatedo Nhị Đẳng, hiếm người nào là đối thủ của cô. Huống chi mấy kẻ kia lại như mấy con mèo biết cào, lại dám chặn đường trộm cướp cô. Vui vẻ một lúc, cô nhớ đến người thanh niên bị tông kia.

Cô xoay người, bắt gặp một ánh mắt long lanh đang nhìn cô. Lúc này cô mới để ý, hẳn trông cũng thật rất thanh tú, độ chừng hai mươi mấy tuổi, gương mặt cực kì sắc sảo, quả là một nữ nam. Nhưng hình như ánh mắt đó có gì đó không đúng lắm. Ánh mắt trông giống như một đứa trẻ, lúc này thì đo đỏ như sắp khóc vì đau nhưng lúc này lại sáng long lanh, biểu lộ một sự ái mộ như đang nhìn "người anh hùng", đôi mắt đó đang nhìn cô. Thật đáng yêu, trông cứ như một tiểu bạch thỏ (thỏ trắng nhỏ) ngây thơ, trong sáng.

Hắn đứng dậy, đi về phía cô, có lẽ vì chân còn đau nên dáng đi có vẻ lắc nhắc. Tiểu bạch thỏ chọt chọt hai đầu ngón tay trở với nhau, mắt đảo lên nhìn cô rồi nhìn xuống đất rồi lại đảo lên, dáng vẻ khá lúng túng: "Ty ty, ty rất lợi hại. Ty ty đã đuổi kẻ xấu đi rồi"- tiểu bạch thỏ nhìn cô cười rất khả ái.

Nhìn cử chỉ cùng lời nói của người này cô cảm nhận hẳn có chút gì đó không giống bình thường, cứ như bị ngốc vậy. Có lẽ cậu ta thật sự ngốc nếu không cũng sẽ không cư xử giống đứa trẻ vậy. Tim cô có chút chua xót, cuộc đời này thật sự có nhiều người không được may mắn, còn phải hứng chịu nhiều cảnh bất hạnh. "Ừ, ty đã đuổi chúng đi rồi. Đừng sợ. Nói ty biết, đệ tên gì vậy, bao nhiêu tuổi rồi" - cô xoa đầu tiểu bạch thỏ rồi nói. "Bà nội gọi là bảo bối, Mẹ đệ gọi là Tiểu Nam nhưng dì Tư lại gọi là thiếu gia. Đệ 5 tuổi rồi"- tiểu bạch thỏ thành thực trả lời.

5 tuổi. Cô thực sự bó tay với cậu ngốc này mà. Cô ấy thực sự rất ngốc, ngốc đến đáng yêu. Không biết sao cô lại

rất thích cậu nhóc này. "Vậy ty cũng gọi là Tiểu Nam nha" - cô cười rồi nói với cậu. "Được ạ"- cậu vui vẻ trả lời. "Đệ bị thương rồi, ty đưa đệ đi bệnh viện nha, lên xe đi" - cô nhìn cái đầu gối rướm máu kia có chút đau lòng. Dấu sao cũng là xe của cô tông trúng cậu. Cô cũng không nỡ để tiểu bạch thỏ kia ở cái nơi thanh vắng này, hẳn sẽ bị "bắt" mất. Nhưng khi cô mở cửa xe rồi xoay

người lại thì hốt hoảng khi thấy Tiểu Nam ngất trên đất.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Ngốc, Vợ Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Yêu Thì Bất Chấp Thủ Đoạn

Biệt thự Dương gia tại thành phố A. Tại phòng khách, Trần Kiều Hoa cũng là Dương phu nhân vô cùng nóng lòng: "Vẫn chưa tìm thấy sao. Các người làm việc kiểu gì vậy. Nếu vẫn không tìm thấy thì cũng đừng có trở về nữa". Bà tức giận ném cả cái remot TV về phía vệ sĩ đang báo cáo. Hắn run sợ tất bật chạy đi huy động lực lượng để tìm người. "Vẫn chưa tìm thấy sao con" - Mẹ chồng của bà, Đỗ Văn Minh nức nở khóc: "Tiểu Nam nó đã mất tích mất tích mấy ngày rồi. Nó khờ như vậy, nhờ bị người ta hãm hại thì phải làm sao đây".

"Mẹ, đừng quá lo lắng, sẽ ảnh hưởng sức khỏe" - Dương phu nhân ngồi bên cạnh an ủi Dương lão phu nhân.

Nhưng Dương lão phu nhân vẫn rất lo lắng: "Dương gia ta chỉ có một mình tiểu Nam, nếu nó thật sự xảy ra chuyện thì phải làm sao đây".

"Mẹ, con đã phải rất nhiều người đi tìm rồi, nhất định sẽ sớm tìm ra Tiểu Nam thôi. Mẹ đừng quá đau buồn" - Dương phu nhân trấn an bà. "Cũng mong là như thế" - Dương lão phu nhân cũng đành thăm cầu mong trời Phật phù hộ cho cháu bà. Người mất tích không ai khác chính là Dương Tuấn Nam, cháu đích tôn duy nhất của Dương gia. Mấy ngày trước ra ngoài chơi thì bị mất tích khiến Dương gia một phen kinh hãi. Cho đến hôm nay vẫn chưa tìm được.

.....

Tại bệnh viện nhân dân thành phố, Lưu Ngọc đang chăm sóc cho Tiểu Nam đang ngủ trên giường. Bác sĩ nói cậu bị suy nhược cơ thể do nhiều ngày không ăn uống và nghỉ ngơi nên phải truyền dịch, điều dưỡng mấy ngày. Mấy vết thương kia chỉ là ngoài da, sát trùng và băng bó thì không đáng lo ngại.

Lòng cô có chút chua xót. Cậu bé này rốt cuộc là mấy ngày qua đã đi những đâu, làm những gì mà lại để bản thân tiều tụy đến vậy. Người nhà cậu ta không biết ở đâu, sao lại để cậu ấy lưu lạc như vậy.

Cô giúp cậu ấy lau vết bẩn trên tay. Cậu ta đang ngủ, gương mặt lúc ngủ cũng thật là soái. Nếu không phải hơi ngốc thì sẽ giống như một bông hoa thom, không biết có bao nhiêu ong bướm muốn cưa cẩm cậu ta nữa. Nhưng với cô, là một người ngốc cũng rất tốt, vô ưu vô lo, không dối trá lừa gạt, ham danh cầu lợi như tên đàn ông thói tha - Đoạn Hùng. Đang còn tập trung chăm sóc đôi bàn tay, cô nghe thấy một thanh âm rất dịu.

"Chị xinh đẹp" - Tiểu Nam gọi cô.

Cô ngẩng mặt lên thì bắt gặp ánh mắt đáng yêu của Tiểu Nam đang nhìn cô.

"Em tỉnh rồi à"

"Ơc...ơc..." Đáp lại câu hỏi của cô là tiếng đánh trống của bụng ai đó. Tiểu Nam có chút ngại ngùng nhìn cô. Cô cười, biết là đứa trẻ này đã đói bụng. Cô lấy hộp cháo đặt ở đầu giường đã mua sẵn mỉm cười: "Ăn cháo nhé, bác sĩ nói suy nhược cơ thể vì đói đấy".

"Dạ" - đứa trẻ này tính ra cũng rất nghe lời.

Mùi cháo thơm phưng phức bốc lên, là cháo cá lóc. Cô nhớ mỗi lần cô bị ốm mẹ đều nấu cháo cá cho cô. Mẹ nói cháo cá có thể giải cảm và giảm đau nên cô cũng mua cháo cho Tiểu Nam, cô hy vọng vết thương của cậu ấy mau lành.

Cô thổi nguội từng muỗng cháo rồi đút cho cậu. Cũng may đứa trẻ này không kén ăn, lại rất ngoan, tích tắc đã ăn hết cháo, gương mặt cũng hồng hào hơn.

Căn da bụng thì trùng da mắt. Tên nhóc này ăn no lại lấy tay dụi dụi mắt: "Chị, Tiểu Nam buồn ngủ".

"Vậy ngủ một giấc đi" - cô giúp cậu nằm xuống giường.

Tên nhóc này lại làm nũng: "Chị, kể chuyện cho em nghe đi, mỗi ngày đi ngủ, mẹ và dì đều kể chuyện cho em nghe".

"Mẹ! Em nhớ nhà mình ở đâu không, khi nào xuất viện chị đưa em về nhà" - cô thực muốn đưa cậu về nhà, gia đình cậu ấy chắc hẳn rất lo lắng rồi.

"Em không biết" - Tiểu Nam có chút ủ rũ.

"Được rồi, không biết thì không cần nghĩ nữa. Em ngủ đi. Chị kể chuyện cho em nghe nhé? Hoàng TửẾch được không?" - thấy Tiểu An gật đầu thích thú, cô bắt đầu kể chuyện mà cô thường được nghe lúc bé.

Ngày xưa, có một chàng hoàng tử rất đẹp trai nhưng vì mắc phải lời nguyền nên hóa thành một con ếch xấu xí. Cách duy nhất để hóa giải bùa phép là một nụ hôn. Nhưng ai đòi lại hôn một con ếch xấu xí chứ. Thế nên chàng vẫn buồn bã, sống qua ngày trong một cái hồ gần một tòa lâu đài.

Nơi đó có một nàng công chúa vô cùng đáng yêu, ngày ngày đều ra cái hồ đó chơi. Hoàng tử ếch đem lòng yêu nàng công chúa ấy, nhưng tự ti vì vẻ ngoài xấu xí nên chỉ dám nhìn cô từ phía xa. Cậu chúa nhỏ cũng không hề biết sự tồn tại của hoàng tử ếch.

Có một hôm, cô lên lấy quả cầu vàng của vua cha ra hồ chơi nhưng không cẩn thận làm rơi quả cầu xuống hồ nước.

"Hoàng tử ếch sẽ giúp cô ấy nhặt quả cầu đúng không chị?" - Tiểu Nam hỏi.

"Đúng vậy, nhưng hoàng tử ếch đưa ra một yêu cầu với công chúa". Thấy gương mặt hiếu kỳ của Tiểu Nam thì bắt đầu kể tiếp.

Hoàng tử ếch đến chào hỏi công chúa, chàng nói có thể giúp công chúa nhặt quả cầu nhưng nàng phải đồng ý một điều kiện. Đó là cô phải hôn chàng - một con ếch xấu xí. Cô chúa có chút do dự nhưng ỷ khuất đồng ý, cô sợ cha nổi giận vì quả cầu.

Hoàng tử ếch giúp bơi xuống đáy, giúp cô vớt quả cầu lên. Nhưng khi nhận được quả cầu, cô liền xoay người lại chạy đi để lại hoàng tử ếch đang buồn

bã.

Chàng biết cô sợ đáng về này của chàng nhưng chàng không muốn từ bỏ, chàng cố nhảy vào trong tòa lâu đài để gặp quốc vương và công chúa. Hoàng tử ếch muốn công chúa chịu trách nhiệm cho lời hứa của mình.

Nói đến đây, Lưu Ngọc vuốt ve cái đầu của đứa trẻ này giờ vẫn chăm chú nghe rồi nói: "Tiểu Nam có cảm thấy chú ếch đó xấu xa không khi lợi dụng lúc cô ấy gặp khó khăn, dùng lời hứa để ép buộc công chúa hôn mình dù biết nàng rất ủy khuất".

"Rất xấu ạ" - đứa trẻ này thật thà đáp.

"Phải, rất xấu, nhưng chị lại thích cách suy nghĩ của cậu ta. Tình yêu là phải nỗ lực để đạt được, dù dùng bất cứ thủ đoạn gì đều không có sai, phải cho người đó biết ta yêu họ như thế nào" - cô nghiêm túc nói. Thấy đôi mắt nhỏ lại có phần khó hiểu, cô kể nốt phần kết của câu chuyện. Vua cha biết chuyện, bắt công chúa thực hiện lời hứa là hôn hoàng tử ếch. Nụ hôn vừa kết thúc, hoàng tử ếch biến trở lại thành người, một hoàng tử tuấn tú.

Hoàng tử kết hôn với nàng, hai người sống hạnh phúc.

Cô một lần nữa đồng ý nói đứa trẻ kia: "Em thấy không, dù có dùng chút thủ đoạn nhưng chẳng phải hoàng tử đã giải được lời nguyện và có được công chúa sao. Tiểu Nam, nếu sau này em thích một ai đó. Em không được tự ti về bản thân, phải mạnh mẽ theo đuổi cô ta, dùng mọi cách khiến cô ta yêu, nếu vẫn không được thì dùng mọi thủ đoạn để trói buộc cô ta ở bên em biết không?"

Bạn đang đọc truyện *Chàng Ngọc, Vợ Lưu Mạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Tiểu Bạch Thỏ Là Dương Thiếu Gia

Cô cảm thấy mình đang làm một việc xấu xa là dạy hư đứa trẻ này. Nhưng biết làm sao được, lưu manh vốn là bản tính của cô mà.

Nhìn Tiểu Nam đã say giấc trong chăn, cô khẽ đặt một nụ hôn lên trán cậu ấy: "Chúc ngủ ngon".

Cô đẩy cửa bước ra khỏi phòng bệnh thì bắt gặp một người đàn ông trung niên nét mặt nghiêm nghị. Là A Tam quản gia, ông đã đứng đó từ bao giờ.

"Tiểu thư, lão gia và phu nhân gọi cô về nhà, họ đã biết chuyện hôm nay nên rất lo lắng cho cô".- ông nghiêm túc nói.

"Được! Chú Tam, chú giúp tôi cho người chăm sóc và bảo vệ người trong đó. Tôi muốn thấy cậu ta an toàn và khỏe mạnh cho đến khi tôi quay lại" - cô chỉ tay vào phòng bệnh rồi nói.

"Được, thưa tiểu thư" - A Tam quản gia đáp lời cô.

Cô cũng nhanh chóng rời khỏi bệnh viện, lái xe về nhà. Biệt thự Lưu gia, phòng khách.

"Ba! Mẹ! "- Cô chào hỏi hai người

"Ngọc nhi, con về rồi! "- thấy cô con gái rượu đã về đến nhà, Tạ Tử Lan vô cùng mừng rỡ, chạy đến ôm lấy cô.

Hai người biết con gái hôm nay bắt gặp bạn trai lên giường cùng cô gái khác nên lo lắng tâm trạng cô không vui.

Mẹ Ngọc kéo tay cô đến ngồi xuống ghế sofa, trực tiếp hỏi: "Ngọc Nhi, chuyện tình cảm không phải lúc nào cũng tốt đẹp. Con không nên vì chuyện hôm nay mà buồn bực"

"Ba mẹ đều biết cả rồi!" - cô cũng không có gì bất ngờ. Máy vệ sĩ hôm nay cô dẫn theo đều là người của Lưu gia, họ không thể không thông báo cho Lưu lão gia và phu nhân những việc đã xảy ra hôm nay.

Cô chỉ là cảm thấy có chút xấu hổ trước ba của cô, Lưu Vi. Bởi vì trước đây, vì Đoàn Hùng cô và ba đã chiến tranh rất nhiều lần. Ba đã cho người điều tra rõ về Đoàn Hùng, biết rõ hắn là kẻ phong lưu không đứng đắn, cũng chẳng phải con nhà cao quý gì nên một mực phản đối chuyện cô qua lại với hắn ta. Nhưng cô rất ương bướng, tất nhiên không nghe lời ba. Không phải vì yêu hắn mà chỉ là cô hứng thú với hắn, một tên tiểu bạch kiếm tình cờ quen biết trong quán bar.

"Ba mẹ đừng lo lắng, con không có ý đồ đến đây" - Cô nhìn người ba đáng vẻ nghiêm nghị đang ngồi đối diện, từ nãy giờ vẫn chưa nói lời nào, có chút hối lỗi: "Ba, con xin lỗi, là con không nghe lời ba!"

"Con hiểu chuyện là tốt, sau này cẩn trọng hơn chút là được rồi"- ông thở dài. "Vây còn Đoàn Hùng, con định xử lý cậu ta ra sao?"

Cô có chút nộ khí khi nhắc đến hắn: "Tên khốn đó dám phản bội con, con nhất định sẽ khiến hắn sống không bằng chết. Ba yên tâm, con nhất định không để bản thân chịu thiệt "

Dù sao thì đây cũng là đứa con gái duy nhất của hai người. Ông làm sao mà không thương nó được cơ chứ. Có chiến tranh kịch liệt như thế nào thì họ vẫn cha con.

" Nghe nói hôm nay con đã đưa một cậu thanh niên đến bệnh viện nhà chúng ta. Là đối tượng mới của con sao?"- mẹ Luru chuyển chủ đề.

" Mẹ, không phải, con tình cờ gặp cậu ta trên đường thôi. Cậu ta bị ngã nên con đưa đến bệnh viện chúng ta để điều trị thôi"- cô giải thích.

" Con có biết cậu ấy là ai không? - Luru Vĩ nghiêm túc hỏi con gái.

" Không biết, chỉ là tình cờ gặp"- cô thành thực trả lời.

" Đó là thiếu gia của Dương gia, Dương Tuấn Nam"

" Ba không làm chứ, người đó là Dương Thiếu Gia. Cậu ta như một đứa trẻ vậy, không thể nào!"- cô có chút phản đối pa pa.

" Ngọc Nhi, ba con nói không sai đâu. Dương thiếu gia bị mất tích mấy ngày rồi, Dương gia đang đi tìm cậu ấy khắp nơi, báo chí đều đưa tin tìm cậu ấy". Mẹ cô cũng khẳng định: " Mẹ nghe nói cậu ấy bị tai nạn nên bị mất trí nhớ, tạm thời tinh thần sẽ không được tỉnh táo".

" Lúc này, khi con về đây, người của Dương gia đã đến bệnh viện đưa cậu ấy đi rồi"- Ba cô tiếp lời.

Cô có chút tiếc nuối: " Đưa đi rồi! Cũng tốt, cậu ấy an toàn là được"

Thấy con gái có chút không vui, mẹ Luru lo lắng: " Ngọc Nhi, không phải con thích Dương thiếu gia người ta chứ"

" Phải! Nhưng vì cậu ấy rất đáng yêu, không phải như mẹ nghĩ đâu. Con mệt rồi, con về phòng nghỉ ngơi trước, ba mẹ ngủ ngon!" - cô nói.

Luru Ngọc xoay người, hướng cầu thang trở về phòng mình. Cởi bỏ áo khoác và giày cao gót, cô nằm ngả ra giường.

Cô nhớ đến vẻ mặt đáng yêu của Tiểu Nam. Không ngờ cậu ấy lại là một thiếu gia, có lẽ sau này, cô khó có thể gặp mặt cậu ấy rồi, cũng chẳng có lý do gì để gặp. Đáng tiếc thật! Hôm nay cô thực mệt. Đôi mắt cũng nặng trĩu rũ xuống, cô chìm vào giấc ngủ sâu. -----
----- Luru Ngọc lăn qua lăn lại trên giường của mình. Cảm thấy có chút bối rối.

Đã một tuần trôi qua mà cô vẫn chưa gặp lại Tiểu Nam. Từ khi về Dương gia, bọn họ trông chừng cậu ấy rất kỹ, thậm chí còn không cho cậu ấy ra ngoài, khiến cô muốn gặp mà cũng chẳng gặp được.

Cô thật muốn đem người đến Dương gia bắt người, nhưng lại chẳng có can đảm làm việc đó. Dương gia dù gì cũng là đại gia tộc, lại có chút thâm giao với Luru gia. Nếu cô thực làm vậy thì chắc chắn ba ba sẽ giết cô mất.

Lại nói đến Tiểu Nam, cô thực sự rất nhớ đứa trẻ đó. Chính cô cũng không hiểu vì sao hình ảnh cậu nhóc đó cứ hiện lên

trong tâm trí cô.

Đôi lúc cô còn mơ thấy cậu ta nữa. Trong mơ tiểu tử đó cứ bắt cô dẫn đi chơi hết nơi này đến nơi khác, từ công viên trò chơi đến khu mua sắm, tiệm ăn vặt. Cậu ta cứ luôn miệng gọi tôi là " tỷ tỷ", đôi lúc cái này đến cái kia nhưng cô cũng không cảm thấy phiền.

Cô không biết cái này có thể coi là gặp người tình trong mộng không nữa. Cô nghĩ mình đã " thích" cậu nhóc đó rồi. Nhưng sao cô lại thích đứa trẻ đó đến vậy chứ. Không lẽ vì bình thường "ăn" quá nhiều soái ca rồi nên giờ cảm thấy thèm thường trước " món lạ " Tiểu Nam. Thế có khác gì nói hổ báo ăn thịt tươi lâu ngày thấy ngứa nên muốn ăn trái cây sao. Không phải thế chứ.

" Luru Ngọc à Luru Ngọc, người cũng quá là tùy tiện rồi, sao có thể một lần gặp mặt thôi đã tơ tưởng về người ta đến thứ chứ. Người đúng là thất bại mà" - cô tự nhủ.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Ngốc, Vợ Luru Mạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Uống Say Làm Loạn

Cảm thấy có chút chán, cô nhắc điện thoại ấn một dãy số quen thuộc. Đầu dây bên kia cất lên một giọng nói tao nhã: " Sao vậy, thất tình rồi mới nhớ đến người bạn này sao? "

"Ừ. Ai bảo cậu là bạn thân của tớ. Tớ đang có tâm sự. Nếu cậu không bận gì thì chúng ta uống vài ly đi" - Lư Ngọc vui vẻ trêu ghẹo.

"Biết ngay mà. Được rồi, cậu đến chỗ cũ đi. Tớ đang ở đó" - ai đó nói xong thì lập tức tắt điện thoại.

"Lại thế rồi, nói chuyện thêm chút nữa cũng đâu có hết tiền điện thoại của cậu chứ" - Lư Ngọc cười thầm vì tính khí kiêu kì qua điện thoại của cô bạn này.

Kể ra hai người làm bạn cũng đã hơn 10 năm rồi, cô ấy là Tô Thư Kỳ - thiên kim của Tô gia. Người ta hay nói bạn bè là cá mè một lứa, tính cách sẽ giống nhau. Bản chất lư mạnh của Tô Thư Kỳ cũng không kém Lư Ngọc là bao, lại thích uống rượu, đánh đấm. Năm mười 14 tuổi cũng đã là bậc thầy Nhu Đạo, 15 tuổi đã biết tự tập đánh nhau, cùng Lư Ngọc là "song kiếm hợp bích", gây chuyện ở khắp nơi. Đây là người bạn chí cốt, cũng là đối thủ xứng tầm duy nhất của cô.

Lư Ngọc rời khỏi giường, thay quần áo và chuẩn bị xuất phát.

Hôm nay cô mặc áo da màu đen kết hợp với quần bó và giày ống cao cùng màu có thêm phần cá tính. Lướt qua bộ sưu tập xe ở tầng hầm gồm nhiều mẫu mã mới của năm nay như: Aston Martin AM- RB, Lykan Hypersport, Bugatti Chiron, Zenvo TS1..., cô dừng lại ở chiếc Arash AF10 màu xanh đen.

Cô quyết định chọn bé cưng này vì nó phù hợp với màu quần áo hôm nay của cô. "Bé cưng" này của cô không chỉ có công suất 2.080 mã lực mà còn có thể nâng vận tốc từ 0-100km trong 2,8 giây. Chính vì thế nó cũng là một trong các chiến hữu mà cô chọn trên đường đua.

Arash không làm cô thất vọng, chưa đầy 7 phút, cô đã đến được K-Night- một trong những hộp đêm cao cấp nhất thành phố.

Có thể nói nơi đây là một cung trời cho giới thượng lưu, đặc biệt là đối với các cậu ấm cô chiêu như Lư Ngọc và Tô Thư Kỳ. Nhưng cũng ít ai biết được, bà chủ nơi đây không ai khác chính là Lư Ngọc.

Nhớ lúc trước, mỗi lần cô ra ngoài uống rượu đều bị pa pa và mama cấm đoán hoặc phái cả tá vệ sĩ đi theo, cũng quá hù người đi. Cô cảm thấy mất tự do hết sức nên đã quyết định tự mình mở mấy cái hộp đêm, quán rượu, quán karaoke và một vài nơi giải trí để tự phục vụ. Thế là ba Lư và mẹ Lư cũng không còn gì để nói, cũng không cấm cô đi chơi nữa.

Lúc đầu, chuyện làm ăn cũng chẳng dễ dàng gì, gặp không ít khó khăn nhưng cô rất cố chấp, nhất định không chịu buông bỏ. Thậm chí còn phải vận dụng đến tổ chức ngầm của mình - Ngọc Môn để chống chọi với thế lực ngầm khác. Cũng may, còn có sự giúp đỡ của Tô Thư Kỳ, nếu không thì không chỉ việc làm ăn thất bại, sợ rằng Ngọc Môn cũng không thoát khỏi liên lụy.

Thế mới nói, có một người bạn cùng chiến tuyến là một việc vô cùng hữu ích.

Cho đến ngày nay, các điểm làm ăn đều thuận lợi phát triển. Chỉ ít cũng có thể cung cấp tiền tiêu vặt cho cô mỗi khi ba Lư giận dữ mà khóa thẻ của cô.

Khi trông thấy nữ chủ nhân, quản lý K-Night khá nhiệt tình đón tiếp: "Chào chị Lư, chị đã đến rồi. Chị có muốn xem qua sổ sách của tháng này?"

"Để sau đi! Hôm nay tôi đến uống rượu. Thư Kỳ đang ở đâu?" - cô vẫn giữ nét mặt nghiêm nghị của đàn chị đối với đàn em.

"Là phòng 102"- quản lý lập tức trả lời.

Lư Ngọc không nói thêm lời nào liền bước nhanh vào thang máy, đến tầng 4- khu phòng bao dành cho khách VIP.

Vừa đẩy cửa bước vào, cô đã trông thấy một dáng người quen thuộc - Tô Thư Kỳ. Cô nàng đang một tay bung rượu, một tay lại đang ôm ấp một chàng trai, bên cạnh lại có thêm một chàng trai khác ngồi rót rượu. Cô nàng trông thấy Lư Ngọc nhưng vẫn rất thản nhiên vui vẻ tiếp tục "sùng" mấy anh chàng.

"Nè, không quan tâm đến tớ luôn sao? Không lẽ tớ khó nhìn đến vậy!"- cô có chút giận dữ.

"Cậu có đẹp thì cũng không phải đàn ông, đâu có "ăn" được. Sao tớ phải bận tâm!"- Tô Thư Kỳ không ngần ngại dội cho Lư Ngọc một gáo nước lạnh.

Biết là không đùa được với con nhỏ lư mạnh này, Lư Ngọc đành phải vào thẳng vấn đề: ""Được rồi. Đừng đùa nữa. Tớ đang có chút rối, muốn tâm sự cùng cậu đây"

Nghe được Lư lời đó từ người như Lư Ngọc, Tô Thư Kỳ thực sự không tin vào tai mình. Người phóng khoáng như Lư Ngọc mà cũng có tâm sự sao? Cô quả thật rất bất ngờ: "Cậu đang đùa đó hả. Một kẻ bất cần tình, đòi như cậu thì có tâm sự quái quỷ gì. Bỏ cô nương thật muốn nghe".

"Chuyện tình cảm" - cô trả lời rất ngắn gọn.

"Tình cảm, lại là Đoàn Hùng sao? Tuần trước cậu đã xử lý hắn rồi còn gì?" - Tô Thư Kỳ thắc mắc.

"Không phải tên cặn bã đó. Là Tiểu Nam, một tiểu bạch thủ đáng yêu" - Nhắc đến Tiểu Nam, Lư Ngọc lại nở nụ cười.

Cô biết ai đó đang rất khó hiểu nên bổ sung thêm: " Là thiếu gia của Dương gia, tình cờ gặp trên đường. Cậu ta hơi ngốc một chút nhưng rất đáng yêu.

Nếu tớ nói vì tên đó mà tớ trúng tiếng sét ái tình, cậu có tin không? "

" Vậy sao cậu không trối hân rồi ném lên giường của cậu. Có sao phải ngồi đây uống rượu tương tư thế kia. Đây đâu phải là phong cách của cậu - Lư Ngọc? " - Thư Kỳ thắc mắc.

" Không biết nữa. Tớ sợ cậu ta sẽ sợ tớ, sau này sẽ không cười vớ tớ nữa. Cậu ta cười rất đẹp" - Lư ngọc vừa nói vừa uống cạn ly rượu trên tay.

" Cậu nghiêm túc?" - Thư Kỳ chăm chú nhìn cô nàng trước mặt.

" Ừ"

Đây là lần đầu tiên cô thấy Lư Ngọc quan tâm một tên đàn ông như vậy, cũng là lần đầu nghiêm túc với một người. Trước đây, chỉ cần là người mà cô thích thì chắc chắn sẽ chiếm đoạt bằng mọi giá, chơi cho đến chán rồi " quăng " đi. Thật hiếm thấy cô thương hoa tiếc ngọc như vậy. Tình huống cầu huyết là tên kia lại còn là một người tình thần không tỉnh táo nữa, chuyện này quả thực thú vị.

Hai tiểu cô nương này không tiếp tục cuộc đối thoại nữa. Trực tiếp gọi thêm mấy anh chàng vào hầu rượu, uống đến say khướt. Lư Ngọc say trước, còn say đến bất tỉnh nhân sự. Trước lúc ngất còn quần lấy Tô Thư Kỳ, nói cái gì mà Tiểu Nam, Tiểu Nam, còn hôn môi cô nữa.

" Thật là muốn đâm cho cậu một cái mà, dám ăn đậu hủ của tôi. Nếu còn tiếp tục náo tôi sẽ vứt bỏ cậu luôn" - Tô Thư Kỳ nóng giận.

Vắt và lăm cô mới đưa được cái kẻ vừa say vừa điên này vào khách sạn, tiện thể thuê cho cô ta một phòng vip.

Lư Ngọc say, Tô Thư Kỳ cũng ngà ngà say. Người say không sợ trời cũng không sợ đất, cái gì cũng dám làm. Thế nên, ngay lúc này Tô Thư Kỳ cô đã đưa ra một ý tưởng cường đạo, lập tức cho người đến Dương gia để bắt người để ném lên giường của cô bạn thân kia.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Ngọc, Vợ Lư Mạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 6: Vì Say Mà Cường Đoạt (H+)

Cũng không biết là may mắn hay do ông trời sắp đặt, đại boss của Dương gia hôm nay tạm thời vắng mặt. Dương phu nhân Trần Kiều Hoa và Dương lão phu nhân Đỗ Văn Minh không biết lý do gì mà không có mặt ở nhà. Thế nên, Dương gia hôm nay phòng vệ khá mỏng manh bởi họ cũng không ngờ rằng đêm nay tiểu bảo bối của họ sẽ bị người ta bắt đi " ăn thịt".

Lúc này, có đến mấy chiếc xe đồ trước cổng biệt thự Dương gia. Đó là người của Tô Thư Kỳ. Có trên dưới khoảng 20 người đều mặc đồ đen, mặt đeo mặt nạ. Họ đã được huấn luyện khắc khe nên cực kì có thực lực. Camera đã và chuông báo động cũng đã được ngắt kết nối từ trước. Chỉ chốc lát, họ đã đánh ngã được 4-5 vệ sĩ canh cổng mà tiến vào. Sau đó, các 5-7 thủ vệ trong nhà cũng bị hạ gục, người làm và người giúp việc bị đánh ngất toàn bộ. Tình hình nhanh chóng được khống chế.

Dương thiếu gia đang ngủ say trên giường vì tiếng ồn dưới nhà mà tỉnh giấc, mơ màng rời khỏi phòng. Nhưng vừa ra đến cửa đã bị người ta từ phía sau đánh ngất rồi mang đi.

Để tránh trường hợp đám người kia cấp báo tình hình rồi tăng cường thủ vệ nên tất cả vệ sĩ, thủ vệ và người làm của Dương gia đều bị đánh thuốc mê rồi trói lại.

Tô Thư Kỳ muốn giúp bạn thân câu thêm giờ để " yêu thương ". Tuy không biết sẽ được bao lâu nhưng ít nhất cũng cảm chân được 3-4 tiếng nữa. Mà đối với Lư Ngọc, thời gian như vậy là quá đủ để kẻ lư mạnh như cô ăn sạch sẽ con mồi.

Tại phòng bao vip của khách sạn - phòng Lư Ngọc, lúc này đã là nửa đêm. Lư Ngọc cơ hồ đã có thể tỉnh, men rượu trong người tương đối giảm đi một chút nhưng đầu óc vẫn còn choáng váng. Cô chớp chớp chớp mắt, đưa tay lên xoa xoa thái dương. Ánh đèn ngủ trên trần nhà thật êm dịu, mùi tinh dầu hoa hồng trong phòng vừa dễ chịu vừa rất... kích thích.

" Đau đầu quá, có lẽ uống hơi nhiều rồi"- Lư Ngọc lẩm bẩm.

" Nóng...khó chịu quá..." - thanh âm trầm thấp phát ra khiến cô giật mình, xoay người nhìn bên cạnh thì trông thấy một người thanh niên đang mặc đồ ngủ màu hồng, tay chân bôi xối quần áo loạn xạ, mồ hôi đổ rất nhiều. Dù đang say nhưng cô vẫn có thể nhận ra người này, là Dương Tuấn Nam, là Tiểu Nam của cô.

Cô cũng không hiểu tại sao, đứa trẻ này lại ở đây mà biểu hiện cơ thể thì cho thấy là đang bị trúng thuốc rồi. Chắc chắn là do cô đã uống quá nhiều nên mới nằm mơ như vậy, sao Dương thiếu gia có thể ở đây được chứ. Phải, chắc chắn là mơ.

Cô cảm thấy cổ họng mình có chút khô khan, cơ thể cũng có chút nóng rực. Dẫu sao cô cũng là một người phong lưu, nhìn thấy cảnh tượng dụ người như vậy sao có thể kiềm chế được. Tên nhóc này đêm nay sẽ không thoát khỏi tay cô, sẽ là của cô, của riêng cô.

Men say của rượu hòa cùng men tình xúc tác cảm xúc cho cô.

Cô lấy tay chạm lên thân thể đang đỏ mồ hôi kia, cảm giác nóng rực. Quả nhiên cậu ấy bị trúng thuốc kích tình. Giác mơ này cũng thật là phong tình quá đi.

Sau sự mất tích của cậu ấy lần trước, Dương gia đã canh chừng cậu ấy rất kĩ. Thậm chí còn không cho cậu ấy rời khỏi nhà. Hại cô chờ cả tuần liền trước công cũng chẳng gặp được cậu ta. Cô nhớ Tiểu Nam, nhớ chết đi được.

Bây giờ thì giấc mộng xuân này đã có thể cho cô muốn làm gì thì làm, thật tốt. Thế nên, cô phải thật tiêu điều mà tận hưởng giấc mơ này. Đêm nay, Tiểu Nam sẽ là của cô.

Cô tiến gần đến cơ thể đang nóng như thiêu đốt kia, hôn lên đôi tai nhạy cảm. Lưỡi cô quét qua vành tai đang run, cô đã thấy nó bắt đầu ửng đỏ, thật nhạy cảm.

Cô chuyển người, ngồi lên bụng cậu ta. Tay cô bắt đầu giúp cậu ấy cởi bỏ nhưng chiếc cúc áo phiền phức trên áo ngủ, để lộ một vòm ngực đầy nam tính. Quyến rũ chết người mà.

Tay cô bắt đầu trượt xuống, chạm được một vết sẹo dài ở khoang bụng trái, dài và sâu, giống như vết dao đâm vậy. Lòng cô có chút đau đớn, không biết tên nhóc này vì sao lại có vết thương nguy hiểm như thế.

Cô cúi xuống, hôn vết sẹo kia. Tiếp đó đặt môi mình lên đôi môi mỏng kia.

" Ừm..."

Cô bắt đầu dùng đầu lưỡi của mình để công tiến, cô hôn rất sâu, rất nồng nhiệt cho đến khi Tiểu Nam có biểu hiện khó thở, cô mới lưu luyến rời khỏi.

" Nhớ tôi là ai không? " - cô hỏi.

" Là... là tỷ tỷ xinh đẹp " - Tiểu Nam vừa thở dốc, vừa trả lời.

" Gọi tôi là Ngọc, được không? " - trong lời nói cô chứa đựng sự cưng chiều.

" Ngọc "

Cánh môi anh đào kia mấp máy gọi tên cô khiến cô thật hưng phấn. Ngay sau đó là một nụ hôn sâu nữa của cô được đặt lên môi của Tiểu Nam.

Cô bắt đầu cởi bỏ áo khoác da trên người mình, tiện thể áo thun cũng được cởi ra, rồi đến áo lót. Hiện tại, cô thật " trần", đôi ngực bầu bĩnh cân tròn trông thật quyến rũ.

" Thế nào, đẹp không?" - Cô cúi xuống, thì thầm vào tai Tiểu Nam.

" Đẹp...nhưng cũng rất mát" - Tiểu Nam thành thực trả lời. Lúc này cặp gò kia đã ở trên ngực của cậu, làm mất đi dục hóa của thuốc kích tình khiến cậu rất thoải mái.

Sự va chạm này tạo ra chút phản ứng. Lưu Ngọc cảm thấy cái gì đó đã được thức tỉnh, chạm vào mông cô.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Ngọc, Vợ Lưu Manh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Say Tình (H+)

"A" - Lưu Ngọc cảm thấy cơ thể mình bị kéo mạnh xuống.

Rất nhanh, vị trí của 2 người đã hoán đổi. Lúc này, Tiểu Nam đã ở trên. Cậu ấy thật chủ động, chắc là do thuốc phát huy tác dụng.

Tiểu Nam hôn cô, đầu lưỡi kia cũng bắt đầu công tiến. Bàn tay to lớn kia cũng trượt khắp người cô rồi dừng lại ở cặp gò đang nhô cao kia xoa nắn.

Đôi môi anh đào kia lướt qua má, chạm vào vành tai cô rồi lướt qua xương quai xanh, xuống thấp hơn nữa. Mỗi nơi, nó lướt qua đều để lại những vết đỏ, như thể đánh dấu chủ quyền. Đôi môi kia dừng lại ở nhũ hoa trên đôi gò cân tròn, cắn mút đều đặn.

" A...um..."

Cô cảm thấy thật tê dại cứ như có dòng điện xoẹt qua người, chạy khắp cơ thể cô.

Bàn tay kia bắt đầu không chịu yên phận, trượt xuống, cởi bỏ khóa quần của cô, chạy vào trong đồ lót. Bàn tay kia chạm vào hoa huyệt của cô vừa thăm dò vừa kích thích. Thoát chốc, " cô bé " kia đã ướt đầm.

Cuối cùng, những mảnh quần áo vướn víu trên người của hai người cũng được lột bỏ. Lúc này, cả hai thật trần trụi. Xúc cảm va chạm giữa da thịt cũng mạnh mẽ hơn bao giờ hết.

Cô cảm thấy vật đàn ông của ai đó đã thức tỉnh.

" Ừm...a..."

Tiểu Nam tiến vào trong cô, rất nhanh, rất thuần thực và rất lâu. Đây thực sự là đứa trẻ Tiểu Nam mà cô biết sao? Không, bây giờ cậu ấy là một người đàn ông thực sự.

...

Một lần, hai lần, ba lần, cô cũng không biết đêm nay đã cùng Tiểu Nam làm bao nhiêu lần, bao nhiêu tư thế. Cô chỉ biết đây là một đêm rất tuyệt, rất nồng cháy trong tình cảm của cô và Tiểu Nam.

Lưu Ngọc cảm thấy rất say nhưng không phải vì rượu mà là vì tình. Đó là cảm giác được thỏa mãn, được trầm luân trong tình yêu và dục vọng.

-

Tại phòng cấp cứu và chăm sóc đặc biệt, Trần Kiều Hoa đang chăm sóc cho mẹ chồng của mình trên giường bệnh. Tối qua, đột nhiên mẹ chồng này của bà bệnh cũ tái phát, ngất xỉu ở gần cầu thang. Cũng may bà kịp thời phát hiện, đưa đến bệnh viện, cả đêm không quản mệt mỏi mà chăm sóc.

May mắn, lão phu nhân nhịp tim đã ổn định. Bà đã tỉnh lại, sắc mặt cũng có nét hồng hào.

Nhìn cô con dâu đang đang dọn đi bát cháo vừa đút xong cho mình, đồng thời kiểm tra kim truyền dịch đang chảy, bà thở dài: " Kiều Hoa, lão già này lại khiến con phải lo lắng rồi "

" Mẹ, sao mẹ lại khách sáo như vậy. Chúng ta vốn là người một nhà mà. Huống hồ, con đã hứa với Tuấn Khải sẽ chăm sóc mẹ và Tiểu Nam thật tốt" - Trần Kiều Hoa nắm lấy tay bà, mỉm cười trả lời.

" Dương gia quả thật tích được nhiều phước đức nên mới có được một một đứa con dâu như con. Tuấn Khải nó bạc mệnh mà mất sớm, để lại một mình con và Tuấn Nam. Nhưng Tiểu Nam cũng vì tai nạn lần đó mà mất trí nhớ mà trở nên khờ khạo. Dương gia không một nam tử trụ cột. Nếu không phải con tháo vác, ngày đêm bận bịu lo trong lo ngoài thì e Dương gia ta cũng không có ngày hôm nay " - nói đến đây, mắt bà cũng đã ngấn lệ.

" Mẹ, mẹ lại như thế rồi. Đó là trách nhiệm của con. Con gả vào Dương gia thì chính là người của Dương gia, vì Dương gia phí chút tâm sức thì có đáng là bao".

" Ta thật hy vọng, Tiểu Nam sẽ sớm ngày bình phục để tiếp quản gia nghiệp của Dương gia. Nếu có thể cưới được một người vợ giỏi giang như mẹ của nó thì tốt biết nhường nào" - nhắc đến đứa cháu đáng thương này, bà thực rất lo lắng " Đúng rồi Kiều Hoa, con mau mau trở về xem Tiểu Nam. Hiện giờ chỉ có một mình nó ở nhà, ta sợ nó lại chạy loạn như lần trước. Mau, con mau về đi "

" Cũng được, vậy mẹ nhớ giữ gìn sức khỏe. Con về nhà một lát rồi sẽ đến ngay. Nếu có chuyện gì mẹ cứ gọi quản gia Ân, ông ấy ở bên ngoài" - Trần Kiều Hoa không quên dặn dò mẹ chồng.

" Ừ, mẹ biết rồi "

Trần Kiều Hoa rời phòng bệnh trở về nhà. Nhưng khi về đến nhà lại phát hiện ngoài cổng không có người canh gác. Tâm sinh bất an, bà bước nhanh vào nhà.

Trong phòng khách, tất cả vệ sĩ, người làm đều đang nằm ngủ trên đất, tay chân đều bị trói lại.

Biết có chuyện chẳng lành, bà bước nhanh lên cầu thang, hướng về phía phòng con trai. Quả nhiên, không thấy Tiểu Nam.

Định thần lại một chút, Trần Kiều Hoa xoay người trở về phòng mình. Bà bật laptop lên, mở hệ thống định vị GPS tốc độ cao để dò tìm. Rút kinh nghiệm từ lần trước Tiểu Nam đi lạc, bà đã bí mật cấy dưới da cậu một con chip định vị công nghệ cao. Kích thước của nó cũng khá nhỏ như một hạt tằm cho nên cũng không ảnh hưởng đến sức khỏe. Bây giờ, thì con chip kia có thể phát huy tác dụng rồi. Bà chuyển dữ liệu đó qua điện thoại di động. Sau đó liền mang thêm người để đi cứu con trai.

Trên đường đi, bà suy nghĩ chuyện này có lẽ là một vụ bắt cóc nhưng khi kiểm tra điện thoại thì không thấy bất kì tin nhắn hay cuộc gọi tổng tiền nào.

Vậy mục đích của chúng là gì, là trả thù ư. Cũng có thể lắm, bà lẳng lộn trên thương trường mười mấy năm nay, quả thực đắc tội không ít người. Nếu thực là vậy thì chẳng phải Tiểu Nam sẽ gặp nguy hiểm rồi sao.

"A Liu! Nhanh! Nhanh hơn nữa! Thiếu gia đang gặp nguy hiểm". - Bà ra lệnh cho tài xế lái xe nhanh hơn.

Đang sau, những chiếc xe chở các thủ vệ cũng tăng tốc nhanh hơn. Chưa đến 15 phút, đoàn xe đã đổ trước cổng một khách sạn cao cấp. Mặc kệ sự ngăn cản của bảo vệ, bà cùng 16 thủ vệ kia vẫn xông vào. Những người đang vào thang máy cũng bị "ném" ra ngoài. Bà cùng thủ vệ tiến vào thang máy. Thang máy bắt đầu đi lên tầng cao nhất của khách sạn, khu vực chỉ dành cho khách vip.

Rẽ phải trên hành lang đi qua 3-4 phòng bà đã tìm được phòng cần tìm. Là phòng số 102, nút đỏ trên màn hình điện thoại của bà nhấp nháy. Không sai, chính là phòng này.

"Còn chờ gì nữa, lập tức phá cửa" - bà ra lệnh một cách giận dữ.

Ngay lập tức, các thủ vệ cùng nhau "tông" cửa.

Lúc này, bàn tay của Trần Kiều Hoa đã nắm chặt thành nắm đấm, ánh mắt cũng đờ đờ sát khí. Dám bắt cóc con trai bảo bối của bà, bà nhất định sẽ cho kẻ đó chết không có chỗ chôn.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Ngốc, Vợ Lừa Mạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Việc trên Giường Khó Giải Thích

Những tia nắng đầu ngày len lỏi qua rèm cửa sổ, chạm đến hai thân thể đang quấn lấy nhau, ngủ say trên giường.

"Oh Oh la la...đường cong em đầy mà..." - Tiếng chuông điện thoại của Lư Ngọc bắt chọt reo lên.

"Khốn kiếp! là kẻ nào chán sống, mới sáng sớm đã phá hỏng giấc mơ đẹp của bà" - Cô thét lên rồi quơ tay lấy điện thoại tối qua đã bị quăng trên sàn.

Màn hình điện thoại hiển thị một cái tên đáng ghét "Tô Hồ Ly", là số điện thoại của Tô Thư Kỳ.

"Tốt nhất là cậu nên có chuyện quan trọng. Bằng không tớ nhất định sẽ đem cậu nướng chín để nhắm rượu" - Lư Ngọc nghiêng răng nghiêng lợi mà nói.

"Có, tất nhiên có. Chuyện rất quan trọng, cực đỉnh siêu cấp quan trọng: cậu mau rời khỏi đó đi, chạy thật nhanh vào" - Tô Thư Kỳ không quên đùa bỡn bạn thân.

"Cái gì mà chạy? Tại sao phải chạy? Tốt nhất cậu nên nói rõ ràng!" - Lư Ngọc cơ hồ không hiểu con "Tô Hồ Ly" kia hôm nay lại bày trò gì.

"Boss phu nhân - Mẹ của Dương Tuấn Nam sắp đến rồi đó. Bà ta không phải người 2 chúng ta có thể đối phó được đâu. Nhanh! cậu nhanh chạy khỏi đó đi! Trèo tường hay chui ống khói gì đó. Chỉ cần cậu trốn thoát là được" - Giọng của Tô Thư Kỳ bắt đầu có chút gấp gáp.

"Tớ có làm quái gì chọc đến bà ta. Sao lại phải chạy?" - Lư Ngọc vẫn chưa hiểu được vấn đề.

"Tóm lại là cậu cứ chạy trước đi...tút...tút" - Tô Thư Kỳ nói xong liền ngắt điện thoại.

Thật chẳng hiểu nổi Tô Hồ Ly này muốn làm gì nữa. Bình thường chẳng phải rất kiệm lời sao, sao hôm nay lại nói lảm nhảm mà câu nào cũng khó hiểu.

Xoay người lại, cô thất thần khi thấy khi thấy Dương Tuấn Nam đang ngủ trên giường. Cậu ta không mặc quần áo, cô cũng vậy. Trên người của hai người lại xuất hiện những vết đỏ, tím vô cùng kì quái, hạ thân truyền đến chút đau rát.

Giương mặt cô biến sắc. Cô lấy tay vuốt ngược tóc lên trán. Bây giờ thì cô đã hiểu tại sao Tô Hồ Ly kia lại gọi điện nói linh tinh rồi, càng hiểu rõ cô và Tiểu Nam tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì. Chết tiệt! Những chuyện tối qua không phải là cô nằm mơ mà là sự thật. Cô không những uống say mà còn làm chuyện đó với một người có tư duy của đứa trẻ như Tiểu Nam. Lư Ngọc! Mày đúng là cảm thú mà.

Chắc chắn là con Tô Hồ Ly kia đã giờ trò, bằng không sao Tiểu Nam lại có thể đứng lúc xuất hiện lúc cô đang say chứ. Được lắm, cô nhất định sẽ lột da nó rồi đem làm thảm lau nhà.

Cô đang miên man suy nghĩ lát nữa làm sao có thể đối diện với Tiểu Nam thì ngoài cửa truyền đến âm thanh thật chói tai: "Rầm! Rầm!" - Là tiếng đập cửa.

Cô vội nhấc lấy quần áo khoác lên người, chỉnh trang lại đầu tóc rồi ngồi xuống mép giường, bắt chéo chân. Cô kéo chăn đắp cho Tiểu Nam, hy vọng lát nữa cậu ấy sẽ không bị lạnh tỉnh giấc. Tiện thể, cô cũng châm lửa đốt một túi thuốc lá cho bản thân.

Chuyện gì đến sẽ đến, muốn tránh cũng không được. Chi bằng cô giữ chút thể diện cho bản thân, chuẩn bị một chút để gặp mặt người ta.

Cánh cửa bị đánh sập, thâm thương nằm trên đất. Bước vào đầu tiên là phu nhân Dương gia - Trần Kiều Hoa. Theo sau bà là rất nhiều thủ vệ. Bà mặc một bộ váy đen quý phái, tóc uốn lượn sóng, ngắn ngang vai. Gương mặt được chăm sóc rất kỹ, không có mấy nếp nhăn, trang điểm cũng rất tự nhiên. Thật khó có thể tin rằng bà ấy là một người đã ngoài bốn mươi.

Bà ấy có ánh mắt rất giống Tiểu Nam, to và tròn. Nhưng so với Tiểu Nam, ánh mắt ấy có phần nghiêm nghị và lạnh lùng hơn, đặc biệt là trong lúc này.

"Rốt cuộc là cô đã làm gì?" - Bà cất giọng giận dữ khi trông thấy con trai mình đang ngủ trên giường mà những mảnh quần áo vương vãi trên đất tạo cho người xem một cảm giác ái muội.

Lưu Ngọc vẫn rất điềm nhiên tận hưởng điều thuốc lá trong tay còn cao hứng phả ra một làn khói trắng, cuộn xoáy rồi tan vào không trung. "Như bà đã thấy, chúng tôi đã có một đêm vui vẻ"

Dù biết đây là mẹ của Tiểu Nam nhưng cô không thể nào ồng ọ mà xua nịnh hay nhận lỗi trước mặt bà được. Cao ngạo, thẳng thắn vốn đã là tính cách và thói quen của cô.

"Xem ra là tôi đã đánh giá quá cao nhân phẩm của người Lưu gia các người. Còn cho rằng lần trước cô tốt bụng cứu Tiểu Nam. Hóa ra là dàn dựng từ trước. Mục đích cuối cùng cũng là trèo lên giường của Tiểu Nam. Cô nghĩ như vậy thì sẽ có cơ hội được bước chân vào Dương gia hưởng vinh hoa phú quý sao?" - Trần Kiều Hoa vô cùng giận dữ mà mắng Lưu Ngọc.

Cô khề cong khỏe mồi, cũng không có ý định phản bác lời của Trần Kiều Hoa. Dù sao, thì sau chuyện hôm qua, cô thực muốn chịu trách nhiệm với Tiểu Nam. Cô cũng muốn gả cho cậu ấy nhưng không phải vì vinh hoa phú quý gì đó. Bởi vì tiền là thứ mà Lưu Ngọc cô không hề thiếu. Nhưng hiện nay, tập đoàn Hoa Nhật của Lưu gia có nhiều hạng mục đang gặp khó khăn. Một trong những cách giải quyết hiệu quả nhất là huy động vốn đầu tư từ tập đoàn Khái Thiên của Dương gia. Khó trách, Dương phu nhân kia lại hiểu lầm cô như vậy. Nhưng nếu cô cố thanh minh rằng tất cả những chuyện này đều là trùng hợp, là hiểu lầm là do cô say rượu và bị con bạn thân xỏ mũi thì bà có tin không. Lúc này, càng giải thích thì chính là càng thừa nhận. Tạm thời, cứ im lặng vậy.

"Sao, im lặng là thừa nhận rồi à! Xem ra, da mặt của người Lưu gia của các người cũng thật là dày"- Bà cố nhấn mạnh chữ "thật là dày" để công kích Lưu Ngọc.

"Nếu tôi phủ nhận thì Dương phu nhân người sẽ cam tâm sao. Thế nên, Lưu Ngọc tôi đành phải ủy khuất nhận thiệt về mình thôi. Chỉ là, Dương phu nhân người một đời nổi tiếng là thông minh, quyết đoán lại là người đánh giá sự việc tùy hứng như vậy sao? Bà không cảm thấy, trong chuyện này cũng quá ư là nhiều trùng hợp sao?" - cô gieo cho Trần Kiều Hoa nhiều nghi vấn.

Lưu Ngọc cười sáng khoái rồi xoay người rời khỏi phòng. Cô biết lúc này gương mặt xinh đẹp kia của bà đang có biểu hiện cực kì khó coi.

Rời khỏi phòng, bước vào thang máy, Lưu Ngọc lại châm tiếp một điếu thuốc lá đưa lên môi. Tư duy nhạy bén cho cô biết những việc diễn ra gần đây quả thật là trùng hợp đến không bình thường. Từ việc Đoàn Hùng cả gan cấm sừng cô, cả việc cô vô tình gặp Tiểu Nam ở ngoài đường rồi cả việc hôm nay nữa. Cô không tin trên đời này lại có nhiều chuyện "ngẫu nhiên" đến vậy, "ngẫu nhiên" đến nỗi như một kế hoạch được sắp đặt từ trước. Chỉ là, có kẻ muốn dùng cô như một quân cờ, cô sẽ không thể để hấn sống yên ổn.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Ngốc, Vợ Lưu Manh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Nửa Đêm Đột Nhập

"Bịch"

Một bóng đen vừa phóng xuống từ bờ tường cao hơn 2m có lùm chòm kẽm gai. Có lẽ tiếng động của hấn đã gây chú ý nên lập tức có 2 vệ sĩ đến kiểm tra.

"Này, mày chắc đã nghe thấy tiếng gì đó thật chứ" - một trong số hai vệ sĩ nói với người còn lại.

"Chắc chắn, tao nghe thấy một tiếng "bịch" rất to mà. Cứ như có kẻ nào vừa nhảy vào đây vậy" - hấn nói với vệ sĩ mặt chắc chắn.

Cả hai cùng nhìn xung quanh, không có bất kì điểm khả nghi hay dấu hiệu lạ nào. Rồi cả hai cùng ngước mắt lên nhìn bờ tường cao kia. Những sợi kẽm gai vẫn lùm chòm ở đó, gần đó còn có một cái camera cùng hệ thống báo động vẫn đang nhấp nháy đèn, chứng tỏ nó vẫn đang hoạt động. Một trong số hai người bọn họ lại tỏ vẻ giận dữ, quay sang nói với người kia nói có:

"Tao nghĩ mày buồn ngủ quá nên mới thấy mờ rồi. Giả sử có ai đó lên vào đây. Mày nghĩ cái TK255 (tên hệ thống báo động) kia sẽ chịu im lặng chắc. Tao nghĩ mai mày hãy xin nghỉ phép rồi đi khám đi"

" Có lẽ tao nghe nhầm. Thôi, trở lại công canh gác thôi " - hấn đành phải từ bỏ.

Cả hai vệ sĩ an tâm rời khỏi đó. Nhưng họ không biết rằng, bóng đen kia đã đứng trên ban công lâu một tự bao giờ. Đó là ban công của một căn phòng đã tắt đèn, người bên trong cũng đã ngủ say cộng thêm việc rèm cửa đã được kéo lại. Bóng đen bí ẩn không hề bị phát hiện dù đứng khá " lộ thiên".

Bóng đen ấy ngẩn đầu lên nhìn ban công liền kề phía trên. Hấn rút trong túi ra một vật nhỏ có hình sơn môi rồi đưa nó lên cao hướng về phía lang cang của ban công kia.

" Bụp". Hấn dùng ngón cái ấn một nút nhỏ ở đế thời son. Lập tức một sợi cước thanh mảnh được phóng ra ngoài, hướng đến lang cang. Đầu son thực chất là một thời kim loại như nam châm nhưng rắn chắc hơn rất nhiều. Thế nên, nó lượn vòng mấy cái liền cuộn chặt dây cước vào lang cang.

"Bụp". Hấn một lần nữa nhấn nút. Lần này, dây cước đã được thu ngắn lại. Nhưng vì đầu kia đã được cố định trên cao nên thuận tiện kéo cả bóng đen kia lên. Dây cước vừa hết, hấn nắm lấy lang cang rồi lộn một cái đã đứng trên nền ban công lầu hai. Lúc này, hấn cũng đã dùng cách này để từ mặt đất lên lầu một và giờ là lầu một lên lầu hai.

Hấn tiến lại phía cửa, muốn vào căn phòng này từ ban công. Nhưng đáng tiếc, chủ nhân căn phòng vẫn cẩn thận như vậy, cửa đã khóa.

Hấn rút chiếc xẹt tằm trên tóc, chính xác thì đó là một " chìa khóa vạn năng " để mở cửa.

" Cạch". Cửa đã được mở. Bóng đen tiến vào phòng. Nhưng hấn cũng không ngờ ngay khi vừa bước vào thì một lực mạnh đã ép hấn vào tường. Lập tức, một lưỡi dao sáng bóng trong bóng tối kề sát vào cổ hấn.

" Đến đây làm gì? " - Tô Thư Kỳ không nhiều lời, trực tiếp hỏi thẳng mục đích của kẻ nửa đêm lên vào phòng cô, lại còn làm nhiễu cả camera và hệ thống báo động của nhà cô. Quả thực không đơn giản.

" Đến trả thù" - Kẻ áo đen thần nhiên đáp.

Nhưng lời nói vừa dứt thì con dao trên tay Tô Thư Kỳ đã bị kẻ kia đoạt đi, ném xuống đất. Hấn một tay giữ tay cô, một tay giữ lấy vai cô. Xoay một cái đã đè Tô Thư Kỳ nằm xấp trên giường, dùng đầu gối ấn giữ lưng cô.

" Chết tiệt! Luru Ngọc, mau buông ra. Có gì thì từ từ mà nói. Cậu có cần hù người như vậy không" - cô thét lên khi nhận ra cái giọng nói quen thuộc của ai kia.

Luru Ngọc buông tha Tô Thư Kỳ. Cô đi đến công tắc, bật đèn. Dù trong bóng tối, Luru Ngọc vẫn có thể biết hết vị trí đồ đạc trong căn phòng này, cô đã quá quen thuộc với nó.

Ánh sáng lan tỏa khắp căn phòng. Tô Thư Kỳ nhìn rõ được Luru Ngọc. Nhỏ mặt một bộ đồ bó sát người toàn đen, trên mặt còn đeo thêm một cái mặt nạ quái dị, màu trắng. Tô Thư Kỳ xoa xoa cổ tay đang đau rất của mình, đồng thời quăng cho cái kẻ đang thần nhiên ngồi trên giường cô đang cười đắc chí: " Còn cười? Nửa đêm nửa hôm lên vào phòng tôi còn ăn mặc như vậy. Cậu lại định bày trò gì nữa? "

" Là do cậu cứ trốn tôi. Tôi đành phải đến tận nhà tìm cậu. Cậu cũng biết là ba mẹ cậu chán ghét tôi cỡ nào mà. Họ sẽ để tôi đường đường chính chính mà đến nhà "thăm hỏi" cậu sao?"- Luru Ngọc vừa nói vừa uể oải ngã lưng trên giường.

" Cũng đúng. Nhưng đích chính lại là không phải tôi trốn mà là tôi đang bị "án treo" nghiêm cấm rời khỏi nhà"- Tô Thư Kỳ cũng ngã lưng nằm bên cạnh Luru Ngọc tâm sự.

" Cậu lại gây họa?" - Luru Ngọc xoay người nhìn Tô Thư Kỳ, cô biết chắc chắn con nhỏ này lại "gây án" ở đâu đó rồi.

" Cũng không có gì. Còn nhớ hôm tôi đưa cậu đến khách sạn không? Sau đó tôi lái xe đi dạo một chút lại đụng phải một tên biến thái. Thế là tôi đã tẩn cho hấn một trận. Nhưng ai ngờ tên khốn đó lại là thiếu gia của nhà họ Đường. Bọn họ mang con trai đến nhà tôi cáo trạng. Ba ba tôi nổi trận lôi đình, vừa mắng vừa bắt tôi xin lỗi. Tất nhiên là tôi không xin lỗi rồi. Tôi nghĩ mình không sai. Kết quả, mấy hôm nay tôi bị giam ở nhà này. Thiệt tức chết mà! Đúng rồi, cậu vẫn chưa nói cậu đến đây làm gì". - Tô Thư Kỳ than vãn một mạch.

" Không phải nói rồi sao. Là đến trả thù. Về việc cậu đã " tặng " cho tôi một đêm xuân đáng nhớ" - Lần này là Luru Ngọc ném cho Tô Thư Kỳ một cái lườm chán ghét.

" Là chuyện đó hả? Đáng lẽ cậu phải cảm ơn tôi vì đã thỏa mãn cho cậu cùng người trong lòng chung chăn chung gối. Cậu không đưa đại lễ cảm ơn đã đành, sao còn đến trả thù tôi làm gì" - Tô Thư Kỳ bức bối.

" Đại lễ cảm ơn! Cậu còn dám nói! Tôi chỉ nói là thích chứ đâu có nói là muốn lên giường cùng cậu ta đâu" - Luru Ngọc tiện tay ném mạnh một cái gối về phía Tô Thư Kỳ, mắng một trận: "Hơn nữa đồ ngốc nhà cậu không biết mình đã bị dắt mũi sao? Còn ở đó đòi công trạng"

" Cái gì mà bị dắt mũi. Tôi chỉ là thấy cậu uống say rồi nên đùa chút thôi mà. Cậu đang làm quá vấn đề lên đấy"- Tô Thư Kỳ cười cợt.

" Say, cậu nghĩ mấy chai rượu hôm bữa đủ để tôi say hay sao? Cậu nghĩ Dương lão phu nhân lại bệnh đúng lúc như vậy?"

Tô Thư Kỳ ngẫm lại quả là có chỗ không hợp lý. Từ lượng của cô và Luru Ngọc rất cao, còn được mệnh danh là " ngàn ly không say ". Hôm đó cả hai người đều không uống nhiều rượu, cư nhiên lại say đến như vậy. Vậy là rượu có vấn đề. Cô nhớ không lầm thì trong lúc đưa Luru Ngọc về khách sạn, cô

một tên thù vạ "hiền kẻ" cho cô, nói như vậy sẽ khiến cho Lư tử vui vẻ. Cô liền đến Dương gia bắt người. Mà mấy hôm nay cũng không thấy cái tên thù vạ đó nữa. Hôm đó dù Dương lão phu nhân có nằm viện đi nữa thì Dương gia cũng không "thừa thốt" người như vậy. Ngắm một hồi, Tô Thử Kỳ mới dần hiểu ra.

" Chẳng lẽ có kẻ giờ trò sau. Nhưng mục đích của hắn là gì chứ? "

" Uy hiếp! " - Lư Ngọc lấy trong túi ra một cái USB rồi nói tiếp " Đây là USB chứa tệp tin video ghi hình lại đêm đó "

" Còn ghi hình lại nữa, kẻ đó thật là biến thái mà. Hắn sẽ không rảnh rồi mà bày nhiều trò vậy đâu, đúng không? Vậy hắn muốn cậu làm gì? " - Cái đầu hồ ly của Tô Thử Kỳ giờ mới dần hoạt động lại.

" Gà vào Dương gia? " - Lư Ngọc bình thản đáp.

" Cái gì!!! "

Bạn đang đọc truyện *Chồng Ngọc, Vợ Lư Mạnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Tiểu Nam Nổi Loạn

Sau khi nghe được " kế hoạch tác chiến " với kẻ bí ẩn kia của Lư Ngọc, Tô Thử Kỳ thật sự không tin vào tai mình.

" Cậu chắc chứ! Thật muốn làm như vậy! " - Tô Thử Kỳ tưởng mình đã nghe nhầm nên cố hỏi lại lần nữa.

"Ừ" - Lư Ngọc khẳng định chắc chắn.

" Cậu thực sự không cần mặt mũi nữa hay sao? Cậu không cần lòng tự trọng nữa hả? " - Tô Thử Kỳ dò xét Lư Ngọc với hy vọng mong manh là cô ấy sẽ đổi ý.

" Mặt mũi, lòng tự trọng là thứ gì? Ăn được sao? Lư Ngọc tôi không màng đến mấy cái đó! "

" Quen biết lâu như vậy, giờ tôi mới biết da mặt cậu cũng thật là dày a " - Tô Thử Kỳ chán ngán mà lắc đầu.

" Chỉ cần đạt được mục đích, chịu thiệt một tí chẳng là gì. Nếu như da mặt tôi mà mỏng như những đứa con gái khác thì tôi sẽ không còn là Lư Ngọc mà cậu biết như hiện giờ " - Lư Ngọc nhấn mạnh từng câu từng chữ, tỏ rõ quyết tâm với ý định của mình.

"... "

Tô Thử Kỳ cũng chẳng còn gì để nói. Chỉ đành toàn tâm toàn lực giúp đỡ cô bạn thân này.

Cô tiễn Lư Ngọc ra ban công, không quên dặn dò:

" Bảo trọng "

" Ừ "

Rất nhanh, nhò đã nhảy xuống đất, trèo qua hàng rào kẽm gai rồi biến mất trong màn đêm.

Tô Thử Kỳ tựa người vào ban công suy nghĩ. Có lẽ kể từ ngày mai sẽ không còn được an nhàn nữa rồi.

Sau khi Lư Ngọc rời khỏi khách sạn, Tiểu Nam cũng được đưa trở về Dương gia. Tuy có hơi ngốc một chút nhưng trí nhớ của cậu ấy trước giờ luôn rất tốt. Thậm chí cậu ấy có thể nhớ hết số danh bạ điện thoại và tên tất cả người làm trong nhà. Đương nhiên, cậu càng nhớ rõ hơn cái chuyện đêm ấy. Cậu và tỷ tỷ chơi rất vui, tỷ ấy còn cho cậu biết tỷ ấy tên Ngọc nữa. Nhưng cũng kể từ ngày hôm đó, Tiểu Nam ngày nào cũng náo loạn đòi gặp lại Lư Ngọc. Hôm nay cũng vậy.

(Đối với tâm hồn trẻ con của Tiểu Nam, cậu chỉ biết chơi, ăn và ngủ. Và chuyện lên giường cùng Lư Ngọc qua suy nghĩ ngây thơ của cậu cũng chỉ là một trò chơi. Haii...Hãy thông cảm vì cậu ấy vẫn đang bị...ngốc)

" Xoảng...xoảng... " - tiếng bát đĩa và đồ đạc bị ném bễ đến đáng thương.

" Tỷ Tỷ, Tòì muốn gặp tỷ tỷ xinh đẹp. Tại sao các người không cho tôi đi. Tòì muốn gặp tỷ ấy! Tòì muốn gặp Ngọc " - Dương Tuấn Nam vừa ném đồ

đạt vừa la hét.

"Thiếu gia, thiếu gia xin cậu bình tĩnh lại đi. Thiếu gia!" - Di Tư, người nuôi dưỡng cậu từ nhỏ hốt hoảng van xin.

"Cháu ngoan, bảo bố của bà. Bình tĩnh đi" - bà nội Dương đau lòng vì cháu, bà càng hốt hoảng hơn khi thấy cậu cầm con dao trong bếp."Cẩn thận! Coi chừng bị thương! Mau bỏ xuống đi cháu"

Thấy bà nội như sắp khóc, Tiểu Nam liền quăng con dao xuống đất. Đây là người bà mà cậu thương nhất, cậu không thể làm bà ấy khóc cũng không thể...dừng lại. Cậu muốn gặp Ngọc, cậu muốn hỏi tỷ ấy sau lần nào cũng nhân lúc cậu ngủ mà bỏ đi, sao lần nào cũng bỏ rơi cậu. Cậu muốn hỏi thực rõ ràng. Cậu tiếp tục đập phá.

Không chỉ Di Tư mà tất cả những người làm khác cũng chạy xung quanh cậu. Người thì cố chụp mấy cái đồ cậu ném đi. Người thì nhanh chóng thu dọn mấy mảnh vỡ trên đất, sợ cậu giẫm phải.

Đây là lần thứ 6 cậu nổi loạn trong suốt 4 ngày qua rồi. Trước đây dù hay ngậy ngốc nhưng cậu rất ngoan, cơm nước cũng tự biết ăn, đúng giờ thì lại chui vào chăn ngủ. Đôi lúc còn hay phụ việc nhà, tưới cây, lau nhà. Thế nên, những người làm ở đây đều rất yêu quý cậu, luôn chiều chuộng cậu. Đây là lần đầu tiên, những người làm chứng kiến cảnh tượng "nổi loạn" của Dương thiếu gia nên ai cũng lấy làm lo lắng.

Người lo lắng nhất là Bà nội của cậu. Bà khuyên con dâu nên đi tìm cái cô "Ngọc" gì đó cho cháu bà. Nhưng khổ nỗi, Trần Kiều Hoa kiên quyết không cho phép điều đó xảy ra. Bà khẳng định rằng người tên "Ngọc" kia là loại phụ nữ chẳng tốt đẹp gì, một mực nhốt Tiểu Nam trong nhà. Bà còn sai người canh cổng thật kỹ, không cho Tiểu Nam ra ngoài, càng không cho bất kì người phụ nữ nào được bén mảng đến đây.

Thế là, chỉ có thể để Dương Tuấn Nam muốn làm gì thì làm, náo thế nào thì náo.

"Không nghe! Không nghe! Tôi chỉ muốn Ngọc" - cậu chạy từ phòng bếp lên đến phòng khách rồi hét vang.

Lần này, mục tiêu của cậu đã chuyển đến mấy cái gối trên ghế sofa. Cậu lấy từng cái ném mạnh ra cửa.

"Bịch" - cái gối kia vừa bay ra cửa thì trúng phải mẹ cậu - Trần Kiều Hoa đang đi vào. Gương mặt xinh đẹp kia đã trở nên giận dữ.

"Con còn mồn nháo đến bao giờ đây?" - bà hét mắng con trai.

"Mommy! Con...con..." - thấy mẹ giận dữ, cậu có chút sợ, dẫu sau đây cũng là người mà cậu sợ nhất từ trước đến giờ. Nhưng cậu vẫn muốn gặp...Ngọc.

"Mommy! Con muốn Ngọc, Con muốn Ngọc!" - cậu ngồi xuống đất, co người lại thể hiện vẻ mặt như sắp khóc của một đứa trẻ đang làm nũng. Cậu biết, trước mặt mẹ có quậy phá thì cũng vô ích, lại còn có thể bị "đánh mông" nữa nên chỉ có thể thu liễm mà làm nũng.

Trần Kiều Hoa có chút thương xót. Bà không phải muốn bắt ép con trai nhưng người phụ nữ kia thật quá không xứng đáng. Là một người mẹ, lương tâm người mẹ chỉ cho phép bà làm những điều tốt nhất cho con mình.

Bà thu lại nét mặt giận dữ nhưng cũng không thể hiện chút biểu cảm gì, lạnh lùng ra lệnh cho người đưa Tiểu Nam về phòng.

"Mommy! xin mẹ! Mommy!" - lần này thì cậu thực sự khóc rồi. Nhưng thấy mẹ không phản ứng, cậu lại cầu khẩn bà nội: "Nội, nội xin mẹ giúp con. Tiểu Nam muốn gặp Ngọc"

"Tiểu Nam, bà nội không phải không muốn giúp con. Nhưng..." - bà đưa mắt về phía Trần Kiều Hoa. Đứa con dâu này, một khi đã muốn làm gì thì chính bà cũng không cản nổi. đành trơ mắt nhìn bác sĩ tiêm thuốc an thần cho Tiểu Nam rồi đưa cậu ấy về phòng.

"Ring...Ring..." - điện thoại của Trần Kiều Hoa vang lên âm báo tin nhắn.

Bà mở hộp thư xem tin nhắn từ số điện thoại kia.

"Dương phu nhân thân mến!

Tôi nghĩ chúng ta lại phải gặp nhau rồi. 2 tiếng nữa tại nhà hàng W. Hy vọng Dương phu nhân nên đến. Nếu không tôi đành phải lan truyền thứ này vào mạng xã hội.

[Một đoạn video "nóng" của Tiểu Nam và Lưu Ngọc]

Nhớ đến đúng giờ!

Lưu Ngọc "

Nhìn những tin nhắn cùng video kia Dương phu nhân giận đến xanh cả mặt. Bà bóp chặt điện thoại, hận ngay lúc này không thể giết chết cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Ngọc, Vợ Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Ngọc Tỷ Tỷ Bá Đạo Ép Cưới - Chuẩn Yêu Không Từ Thủ Đoạn

Tại nhà hàng w, Luru Ngọc đã đợi Dương phu nhân kia được 5 phút. Cô thư thái ngồi nhâm nhi tách cà phê capuchino nóng hổi của mình. Hương vị của nó vẫn khác biệt như vậy. Capuchino của W được làm theo công thức cà phê và sữa với tỉ lệ như nhau. Thế nên sẽ đáng hơn các loại capuchino bình thường.

Có lẽ vì thế mà cô cực kì yêu thích nó. Cũng giống như cô yêu thích cuộc sống mà mình đã chọn. Phàm là con người, ai ai cũng thích cuộc sống của mình có nhiều điều ngọt ngào, may mắn, làm việc gì cũng đều thuận lợi ví như họ thích capuchino nhiều sữa vậy, rất ngọt ngào, rất dễ uống và thơm ngon. Nhưng riêng cô, cô lại thích cuộc sống của mình có nhiều thử thách, mạo hiểm, tư vị, thậm chí là đau thương. Chỉ như thế cô mới có thể rèn luyện được bản thân mình, thỏa mãn lòng kiêu hãnh cùng tích cách bướng bỉnh của bản thân ví như cô thích capuchino nhiều cà phê, rất đắng, rất khó nuốt nhưng khiến người ta không quên được.

Luru Ngọc đặt ly capuchino của mình xuống, người cô đợi cuối cùng cũng đã đến. Giống như lần trước, Dương phu nhân vẫn quý phái như vậy, xinh đẹp như vậy. Thật khiến cho người ta ngưỡng mộ trong lòng. Chỉ là, đôi mày thanh tú kia có chút chau lại, ánh mắt có phần mang theo hỏa lực, gương mặt xinh đẹp kia cũng đang thể hiện một vẻ mặt khó coi. Luru Ngọc biết bà ấy đang rất giận dữ, ánh mắt kia như muốn phóng tia lửa điện về phía cô khiến cô càng cảm thấy...phấn khích. Thì ra cảm giác chọc giận được phu nhân Dương gia lại thú vị đến vậy. Mai mốt, cô phải chọc giận bà ấy dài dài rồi.

Trần Kiều Hoa đi đến ngồi đối diện với Luru Ngọc.

"Nói đi! Cô muốn bao nhiêu tiền?" – Trần Kiều Hoa lập tức vào thẳng vấn đề. Bà muốn kết thúc nhanh chóng cuộc đối thoại này. Bà không muốn phí thời gian của mình cho hạn người không biết xấu hổ như Luru Ngọc. Luru Ngọc tất nhiên có thể phản nào đọc được suy nghĩ của bà. Nhưng cô lại muốn chọc tức bà ấy thêm một chút nữa.

"Đừng vội vậy chứ! Dương phu nhân cũng nên uống một tách cà phê đi chứ" – cô vừa nói vừa vẫy tay gọi phục vụ. Luru Ngọc còn ngẫu hứng giúp bà gọi một phần cà phê.

"Tôi không đến uống cà phê. Tôi hỏi lại lần nữa, rốt cuộc cô muốn bao nhiêu tiền?" – bà giận dữ hỏi lại một lần nữa.

Luru Ngọc biết mình không nên đùa nữa, đến lúc nghiêm túc rồi.

"Tôi không cần tiền"- cô thành thật đáp.

"Không cần tiền? Nói thật dễ nghe! Vậy nói cho tôi biết thử xem loại đàn bà như cô thì cần thứ gì?"- lời nói của bà chứa đầy sự mỉa mai.

"Tôi muốn gả vào Dương gia của các người. Tôi muốn lấy Dương Tuấn Nam. Hôm nay tôi đến là để cầu hôn"- cô thẳng thắn nói điều mình muốn.

Trần Kiều Hoa không kiềm được mà đập mạnh tay lên bàn, thét mắng: "Cầu hôn! Thử đàn bà không biết xấu hổ như cô mà cũng đòi gả vào Dương gia. Cô đừng mơ!"

Luru Ngọc cũng đã lường trước bà sẽ có phản ứng như vậy nên cũng không có gì hoảng hốt, thản nhiên cầm lấy tách capuchino thưởng thức một ngụm. Sau đó nói tiếp: "Bà không sợ đoạn video kia được công bố?"

"Chỉ bằng thứ đó mà muốn uy hiếp tôi. Đúng là hoang đường" - Trần Kiều Hoa cười giễu. "Nếu cô muốn công bố nó như vậy thì cứ công bố đi. Đến lúc đó, để tôi xem là mới là người bị mất mặt"

Bà biết đoạn video đó nếu bị công bố thì Tiểu Nam sẽ bị dư luận chỉ trích. Nhưng thà bà để Dương gia chịu một chút sóng gió, thay Tiểu Nam dằn xếp cũng không thể để Luru Ngọc-người phụ nữ không biết xấu hổ này bước vào Dương gia.

"Tôi đương nhiên biết. Chỉ với đoạn video kia thì không đủ nên đã chuẩn bị thêm một phần hậu lễ, Dương phu nhân không ngại xem một chút chứ"

Luru Ngọc không phải là người tùy hứng, cô sẽ không khiêu chiến nếu không nắm chắc 90% là mình sẽ chiến thắng. Cô đương nhiên biết một đoạn video tình ái kia không phải là vũ khí tốt nhất để đối phó với người phụ nữ sắc sảo như Trần Kiều Hoa. Đó là chỉ là một hỏa mù để lừa bà ấy còn thứ thật sự có thể uy hiếp bà ta là một thứ khác.

Cô lấy trong túi xách ra một tập hồ sơ trông khá cũ kĩ, để trên mặt bàn.

Cô đoán không sai, thứ này thật sự khiến cho Dương phu nhân phải dao động. Vừa nhìn thấy tập hồ sơ kia thì gương mặt của bà đã biến sắc, không phải tức giận mà là sợ hãi.

Bà sợ hãi đến tột độ, bởi bà biết đó là gì - là hợp một hợp đồng phi pháp mà 20 năm trước, Khải Thiên đã kí với một tổ chức buôn lậu quốc tế.

Năm xưa, chồng bà - Dương Tuấn Khải vì bệnh nặng qua đời. Tập đoàn Khải Thiên lúc đó chỉ là một công ty nhỏ đang trên bờ vực phá sản. Cơ nghiệp Dương gia không người lèo lái đã đành, Tiểu Nam của bà cũng chỉ mới 4 tuổi, mẹ chồng của bà là Đỗ Văn Minh lại đang điều trị bệnh tim với chi phí đắt đỏ. Khó khăn chồng chất khó khăn.

Đúng lúc đó, thì một tổ chức hắc đạo tìm đến ngõ ý muốn bà hợp tác muốn mượn danh công ty Khải Thiên để vận chuyển vũ khí buôn lậu qua biên giới. Chỉ cần chuyển hàng thành công, khoảng lợi nhuận nhận rất lớn. Vì Khải Thiên là một tập đoàn xuất nhập khẩu nên việc xin cấp phép xuất ngoại hàng hóa là rất dễ dàng. Bà chỉ đành đánh liều thử một phen. Rất may, những chuyến hàng đều vận chuyển thuận lợi. Sau hai năm, hợp đồng hợp tác kia đã hết hiệu lực. Khải Thiên cùng tổ chức hắc đạo kia đã không còn liên hệ. Nhờ vào tiền vốn kia bà đã giúp Khải Thiên không những vượt qua khó khăn mà còn từ một công ty nhỏ bé phát triển thành một tập đoàn lớn mạnh.

Bà nhớ không nhầm thì bản hợp đồng "đen" đó năm xưa đã được tiêu hủy. Nhưng hiện tại nó lại ở ngay trước mặt bà. Hơn nữa còn là do người phụ nữ không vô liêm sỉ - Lưu Ngọc đưa cho bà. Bà làm sao có thể tin đó là thật chứ. Bà lập tức kiểm tra tập hồ sơ kia.

Nhưng khi xem xong, bà nhất thời không chịu được mà ngồi khụy xuống ghế, nét mặt tái nhợt. Đây quả thật là bản hợp đồng năm xưa.

"Sao vậy Dương phu nhân, bà hài lòng với món quà cầu hôn này chứ? Đây là một trong hai bản hợp đồng "đen" bà đã kí 20 năm trước. Vì sợ Dương phu nhân bà vì hoảng loạn mà xé nát nó nên tôi vẫn còn giữ lại một bản để dự trữ. Bây giờ thì bà có muốn suy nghĩ lại yêu cầu lúc nãy của tôi không?" - cô rất vui vẻ trò chuyện.

"Tại sao cô lại một hai muốn gả vào Dương gia? Là vì tiền sao?"

"Lại là tiền! Bà nghĩ Lưu Ngọc tôi thiếu tiền như vậy hả?" - Lưu Ngọc chắc lưỡi.

"Không phải tiền! Vậy rốt cuộc cô muốn gì?" - Trần Kiều Hoa lại hỏi.

"Nếu tôi nói tôi nhìn trúng con trai của bà rồi! Bà có tin không?" - cô cười rất sáng khoái

"Nhìn trúng! Tôi lại không nghĩ đơn giản như vậy? Nếu thật sự thích nó thì sao cô không đường đường chính chính qua lại với nó lại bày ra nhiều trò hạ lưu như vậy"

"Chuyện đó à! Không nói cho bà biết! Như vậy không vui nữa. Đúng rồi! Dương phu nhân, tôi muốn ngày này tháng sau tổ chức đám cưới với Tiểu Nam. Bà nên thu xếp từ bây giờ đi là vừa. Nếu như tháng sau không có đám cưới, cũng không nhìn thấy chú rể thì tôi không chắc bí mật của Khải Thiên sẽ còn được giữ kín đâu. Cũng trễ rồi, tôi nên về thôi!" - cô nói rồi đứng lên ra về, khi đi ngang qua bà không quên chào hỏi: "Tạm biệt, Mẹ chồng"

Bạn đang đọc truyện *Chồng Ngốc, Vợ Lưu Manh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Đến Nhà Tiểu Nam

Sau cuộc gặp gỡ với Lưu Ngọc ở W, Trần Kiều Hoa ôm hận mà trở về nhà. Không ngờ, sáng hôm sau cái kẻ đó lại mặt dày xuất hiện trước công nhà bà.

"Cô tới đây làm gì!" - bà tức giận

"Tôi đến đưa Tiểu Nam đi chơi. Cậu ấy đâu!" - cô thản nhiên nói, đồng thời cũng lướt qua Trần Kiều Hoa đi vào nhà tìm Tiểu Nam.

Trần Kiều Hoa tất nhiên không để cô bước chân vào nhà liền kéo cô lại: "Cô đừng mơ. Mau rút cho tôi!"

Nhưng Lưu Ngọc đã bắt được tay của bà còn dùng lực bóp mạnh.

"Đừng thách thức giới hạn chịu đựng của tôi! Nếu không... đừng có trách!" - Lưu Ngọc rằng từ chữ một. Ánh mắt của lúc này thực đáng sợ. Lưu Ngọc đang nắm trong tay điểm yếu của bà. Trần Kiều Hoa liền chấp nhận lùi một bước đề cô muốn làm gì thì làm.

"Được rồi, cô vào phòng khách đợi đi. Tôi cho người đi gọi Tiểu Nam"

Lưu Ngọc buông tay bà ra. Trần Kiều Hoa dẫn Lưu Ngọc đến phòng khách. Dương lão phu nhân đang đọc báo ở phòng khách. Bà ngược nhìn cô gái trẻ tuổi đang được con dâu dẫn vào.

"Mẹ, đây là Lưu Ngọc" - Trần Kiều Hoa giới thiệu vị khách lạ, đồng thời cũng quay sang nói với Lưu Ngọc "Đây là Dương lão phu nhân, bà nội của Tiểu Nam"

Trước mặt mẹ chồng Trần Kiều Hoa không muốn để lộ bất cứ điều gì để bà lo lắng, bao gồm cả việc năm xưa. Thế nên bà chỉ có thể diễn một vở kịch "chủ nhà niềm nở đón khách" cho lão phu nhân xem.

"Đây chính là cô gái tên Ngọc mà Tiểu Nam hay nhắc tới sao?"- Bà nở nụ cười hiền từ nhìn Lư Ngọc rồi quay sang hỏi Trần Kiều Hoa.

"Dạ phải" - Trần Kiều Hoa vui vẻ trò chuyện.

Sau màn chào hỏi theo hình thức lịch sự với những câu thăm hỏi rất thông thường, Trần Kiều Hoa bảo người làm là đi Tư lên lầu gọi Tiểu Nam. Nhưng khi đi Tư lên gọi thì Tiểu Nam lại giận dỗi không chịu xuống.

"Cháu có thể lên gọi Tiểu Nam được không?"- cô chân thành nói.

Dương lão phu nhân liền gật đầu đồng ý, Trần Kiều Hoa cũng không nói gì. Lư Ngọc liền lên lầu gọi Tiểu Nam.

Lúc này, 2 người phụ nữ trong phòng khách bắt đầu nói chuyện.

"Kiều Hoa, mẹ thấy cô gái đó không có xấu. Có phải lúc trước con có hiểu lầm gì nên mới kì thị với cô ấy không" - Dương lão phu nhân có ấn tượng rất tốt với Lư Ngọc nên rất thắc mắc trước kia tại sao con dâu bà lại nói Lư Ngọc là người xấu.

Trần Kiều Hoa thở dài trong lòng, mẹ chồng bà quá nhân từ nên không thể thấu được lòng dạ rắn rết của cô ta. Nhưng làm sao bà dám nói ra điều đó chứ, dù sao cô ta cũng sắp gả vào Dương gia này. Bà không muốn Dương lão phu nhân quá lo lắng.

"Dạ phải, là con hiểu lầm cô ấy. Cô ấy rất tốt" - Trần Kiều Hoa hài hòa nói với mẹ chồng. Thấy bà có chút vừa ý Lư Ngọc, bà liền mở lời: "Mẹ thấy sao nếu cô ấy trở thành cháu dâu của mẹ, là vợ của Tiểu Nam"

Đỗ Văn Minh nghe xong liền lấy làm vui mừng: "Con nói sao? Cô ấy sẽ là cháu dâu của ta. Thật sao Kiều Hoa".

"Phải mẹ. Cô ấy nói với con là rất thích Tiểu Nam. Nên con dự định một thời gian nữa sẽ đến Lư gia để đàm hỏi. Đám cưới cũng...tiến hành sớm một chút" - bà cầm tay lão phu nhân bày tỏ ý định.

Dương lão phu nhân tất nhiên rất vui mừng hỏi: "Được! Được! Được! Càng sớm càng tốt, càng sớm càng tốt. Tổ tiên phù hộ, Dương gia chúng ta sắp có hậu rồi" - Dương lão phu nhân tưởng tượng đến cảnh cháu trai của bà kết hôn rồi sinh cho bà một đám chất thì đã vui đến cười tít cả mắt.

Trần Kiều Hoa thấy mẹ chồng mình vui vẻ trong lòng cũng giảm bớt hỏa khí. Đã lâu rồi bà không thấy lão phu nhân vui vẻ như vậy. Xem ra, cuộc hôn nhân cũng không phải không có lợi ích.

Cùng lúc đó, trước cửa phòng của Dương Tuấn Nam, Lư Ngọc đang gõ cửa.

"Tiểu Nam! Có đó không? Tôi là Lư Ngọc, mở cửa được không?" - cô vừa gõ cửa vừa gọi người bên trong.

Nhưng Lư Ngọc thật không ngờ, gọi cả buổi cậu ta cũng không chịu ra. Lư Ngọc còn tưởng cậu còn giận cô nên cố xin lỗi: "Tiểu Nam, còn giận sao. Tôi xin lỗi. Mở cửa ra được không?"

Lần này thì người bên trong có phản ứng, nói vọng ra: "Cút đi! Đồ giả mạo. Tôi không mở cửa đâu!"

Nghe cái câu nói kia, Lư Ngọc thật sự thất khó hiểu, giả mạo cái gì chứ. Cô lại tiếp gọi cậu nhưng không gõ cửa nữa mà là đập cửa, tiếng vang thật lớn nhưng Tiểu Nam vẫn không phản ứng. Không biết từ lúc nào, đi Tư đã đi đến phía sau cô.

"Tiểu thư, cô đừng gọi nữa. Hôm nay chắc cậu ấy không mở cửa đâu?" - đi Tư thất vọng đáp.

"Tại sao chứ?"

"Cô không biết đó thôi, thời gian qua thiếu gia vẫn thường đập phá đồ đạc, la hét đòi gấp cô nhưng phu nhân không cho phép. Mỗi lần cậu ấy nổi loạn, phu nhân sẽ cho bác sĩ đến tiêm thuốc an thần. Thiếu gia nổi loạn bất thành thì chuyển sang tuyệt thực, tự nhốt mình trong phòng, hôm nay có lẽ cậu ấy sẽ không mở cửa đâu!" - đi Tư thở dài kể.

"Hiện tại tôi không phải ở đây sao? Sao cậu ấy còn không mở cửa! Còn nói tôi là giả mạo. Chuyện này là sao?"

Đi Tư ngập ngừng một lúc rồi mới nói tiếp: "Thật ra là do thiếu gia mãi không chịu rời khỏi phòng nên phu nhân đã tìm một người có giọng nói giống cô đến để gọi cậu ấy ra"

"Sau đó thì sao?"

"Cậu ấy có ra mở cửa nhưng không gặp cô, biết là bị lừa cậu ấy càng giận phu nhân nên càng trốn trong phòng"

"Phu nhân các người đứng là...thôi bỏ đi. Sao các người không phá cửa ra, muốn để cậu ấy đói chết sao? Các người có lương tâm không vậy?"

"Việc này thì tiểu thư đừng lo, đến bữa chỉ cần để thức ăn trước cửa cậu ấy chắc sẽ tự ăn. Chỉ là cậu ấy không chịu gặp ai, đặc biệt là phu nhân. Thấy thiếu gia chỉ trốn trong phòng nhưng vẫn chịu ăn uống đầy đủ nên phu nhân cũng không bận tâm, để cậu ấy trốn bao nhiêu thì trốn."

"Làm tôi lo chết được. Ít nhất tiểu ngọc tử này cũng không tự ngược đãi bản thân. Nhưng hôm nay tôi muốn đưa cậu ấy ra ngoài chơi, không thể để cậu ta trốn trong đó được. Dương gia nhà bà không để bụng nếu mất 1 cánh cửa chứ?"

"..."

Lưu Ngọc lập tức ra một đòn chân thật mạnh vào cánh cửa đáng thương kia.

"Rầm" - tiếng vang lớn

Phải công nhận là cái đòn kia quá mạnh đi, bản lề lẫn ổ khóa cửa đều bị đá tung ra, cánh cửa đáng thương nằm bẹp trên đất. Lưu Ngọc thật là...không phải người mà.

Cửa mở, Lưu Ngọc tiến vào trong thì thấy một cục bông đang cuộn tròn trên giường, cả người đều dùng chăn che kín. Có lẽ cô làm ai đó sợ mất rồi. Đi tư cũng lạng lẽ rồi đi để lại không gian riêng tư cho đôi trẻ. Lưu Ngọc ngồi bên cạnh cục bông kia

"Nè, hoàng tử ếch nhút nhát đã đến lúc đến lâu đài hôn công chưa rồi" - cô treu ghẹo đồng thời cũng nhắc nhở câu chuyện Hoàng tử ếch cô đã từng kể cho cậu nghe. Cô tin chắc cậu sẽ nhớ.

Cục bông nhỏ kia quả thật nhớ ra điều gì đó, bèn từ trong chăn lộ cái đầu nhỏ ra nhìn. Vừa nhìn thấy Lưu Ngọc, Tiểu Nam liền quăng chiếc chăn ra khỏi người, ôm lấy cô.

"Tỷ Tỷ, đúng là tỷ rồi. Nhớ tỷ lắm, nhớ lắm lắm lắm" - Tiểu Nam thút thít trên vai cô.

"Tỷ cũng nhớ đệ. Được rồi, đừng có mít ướt nữa. Thay quần áo đi, hôm nay tỷ sẽ đưa đệ đi chơi" - cô vuốt ve an ủi tiểu ngọc đang mít ướt.

"Thật không?" - Tiểu Nam buông Lưu Ngọc ra, dùng ánh mắt cực kì mong đợi chờ cô trả lời.

"Thật, mau đi rửa sạch gương mặt nhòe nước mắt cửa đệ đi rồi nhanh thay quần áo"

Tiểu Nam hưng phấn lập tức đi thay quần áo, cùng Lưu Ngọc đi chơi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Ngọc, Vợ Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Hẹn Hò (1)

Tiểu Nam cùng Lưu Ngọc đến công viên giải trí ở thành phố K. Một khu vui chơi với rất nhiều trò chơi mạo hiểm cho người lớn, đồng thời cũng nhiều trò chơi nhẹ nhàng cho các em thiếu nhi.

Còn một đoạn nữa mới đến bãi đỗ xe nhưng Tiểu Nam cứ nằng nặc đòi xuống xem trước. Bãi gửi xe cũng gần đó nên Lưu Ngọc cũng an tâm để Tiểu Nam đứng ở công rồi chạy đi gửi xe.

5 phút sau, cô quay lại thì bất ngờ khi thấy Tiểu Nam bị người ta túm áo. Hắn là một tên cao to, mặt đăm đăm, nhìn qua là biết một kẻ lưu manh. Gần đó còn có một cô gái mặc váy ngắn, tóc để xõa, nhuộm màu.

"Mẹ kiếp, mày dám dụ dỗ bạn gái của tao hả" - kẻ túm áo quát lớn.

"Tôi không có, là cô ta cứ bám lấy tôi mà" - Tiểu Nam giải thích.

Cô gái tóc màu kia níu tay tên to con đang túm chặt cổ áo của Tiểu Nam. "Anh à, dừng lại đi". Mặc cho bạn gái níu giữ, hắn không những không buông tay mà còn đẩy cô gái kia ngã xuống đất. Bị ngã, váy cô ả tóe cả lên, lộ ra quần lót ren khiêu gợi thu hút bao ánh mắt. Nhưng cái tên to con kia cũng không thêm ga lăng đỡ bạn gái của mình đứng dậy, tiếp tục túm áo Tiểu Nam. Người đi đường xung quanh cũng tụ đám lại xem trò vui.

Hắn vung tay định đánh Tuấn Nam. Đúng lúc, Lưu Ngọc đi đến vừa kịp trông thấy một màn này. Gương mặt cô đã nổi đóa, tên khốn kiếp kia định bắt nạt Tiểu Nam của cô sao, hắn chết chắc rồi.

"Bỏ cánh tay dơ bẩn của mày ra!" - Giọng cô hạ thấp khiến người nghe có phần khiếp sợ.

"Tỷ tỷ"- Tiểu Nam trông thấy Lưu Ngọc liền mừng rỡ.

Tên to con kia nghe được thanh âm thì quay sang nhìn Lưu Ngọc. Nhưng thấy cô là một thân con gái lại ăn mặc sang trọng nên nổi lòng tham. Hắn định nhìn cô muốn cứu kẻ đang trong tay hắn bèn định vờ vĩnh tiền cô.

"Mày là ai! Là chị gái của thằng ranh này sao?" - hắn muốn xác định quan hệ của cô với Tiểu Nam, càng thân thiết thì càng moi được nhiều tiền.

"Không phải!" - cô rất thẳng thắn đáp.

"Không phải thì mau rút!" - Tên côn đồ thất vọng.

Gân xanh trên trán Luru Ngọc đã nổi lên, ánh mắt tức thể hiện vẻ tức giận tột độ. Bàn tay cô lúc này đã nắm thành quyền, nếu không phải vì sợ đánh trúng Tiểu Nam thì cô đã xông lên dân cho hắn một trận.

"Tao nói lại lần nữa, mau bỏ cái tay dơ bẩn của mày ra." - cô cố kiềm chế cơn giận, tốt bụng nhắc nhở hắn lần nữa.

Hắn cười giễu, không màng lời nói của cô.

Luru Ngọc không thể nhịn được nữa. Hôm nay cô không dân nát xương hắn thì cô không mang họ Luru. Cô đang định hướng đòn đánh của mình làm sao không trúng Tiểu Nam thì bỗng nhiên thấy chân của Tiểu Nam nâng lên, "ra đòn" vào hạ bộ của hắn. Hắn vì đau mà buông cổ áo của Tiểu Nam, 2 tay ôm hạ thân, gương mặt như sắp khóc đến nơi.

Cô lập tức tiến tới, đấm cho hắn một cái, hắn ngã ra đất. Cô tiện chân đạp cho hắn thêm mấy cái. Cô quăng túi xách của mình xuống đất, một tay nắm cổ áo lôi hắn lên, tay còn lại thuận thể đấm cho hắn mấy quyền. Cô đánh hắn ngã xuống rồi lại tiếp tục lôi lên đánh tiếp. Cứ như thế, tên côn đồ kia mặt mày bầm dập, cả thân người đều là vết thương, chắc cũng gãy luôn mấy cái xương rồi. Cuối cùng, không chịu nổi mà ngất đi, cô mới buông tha cho hắn. Đưa con gái kia thấy bạn trai bị đánh liền cong đuôi chạy đi mất, kẻ cũng tình nghĩa thật ha.

Sau khi hạ đo ván kẻ côn đồ cô chỉnh trang lại quần áo, cô nhặt lấy giỏ xách rồi quay lại với Tiểu Nam thì bất gặp ai đó đang che miệng cười khúc khích.

"Sao lại cười?" - cô hỏi Tiểu Nam

"Em thấy tên kia bị đánh nên rất buồn cười" - Tiểu Nam vừa nói vừa cười.

"Không thấy tôi đáng sợ sao?"

"Không, không đáng sợ chút nào. Rất oai. Rất oai" - cậu vừa nói vừa dùng tay thể hiện biểu tượng like. "À tỷ tỷ, hắn nói dối, Tiểu Nam rất ngoan không có chọc ghẹo cô gái kia" - sợ Luru Ngọc nghĩ xấu về mình, bé ngọc Tiểu Nam vụng về giải thích.

"Đương nhiên tỷ biết. Không để ý mấy chuyện không vui này nữa. Đánh cũng đã đánh rồi. Chúng ta nên đi chơi thôi" - Luru Ngọc nắm lấy tay Tiểu Nam đến quầy mua vé rồi đi vào trong.

Cô vừa khuất bóng, tên côn đồ đã bị một đám người áo đen lôi đi.

Tiểu Nam kéo Luru Ngọc đến khu "tàu lượn siêu tốc" nằng nặc đòi chơi.

"Tỷ tỷ, người ta muốn chơi, muốn chơi mà" - Tiểu Nam cầm tay cô lắc tới lắc lui.

"Tỷ có thể không đồng ý sao" - cô mà không đồng ý, đôi mắt long lanh kia nhất định sẽ chảy ra hai dòng nước mắt cho xem.

Tiểu Nam cùng Luru Ngọc chơi tàu lượn siêu tốc. Tàu bắt đầu rất chậm rất chậm leo lên đường ray cao. Khi đến đến đỉnh thì bất ngờ xuống dốc với tốc độ cao.

"Á...á..." - Người đi tàu phấn khích hết to.

Tàu tiếp tục lượn vòng qua các đường ray uốn xoáy với tốc độ 100km/h. Cũng chính vì tốc độ đó khiến không khí và gió lướt qua đến rất cả da. Tất nhiên, nó không thể so với tốc độ cô lái xe mui trần trên đường đua.

Tầm nhìn phía trước cũng lên xuống trong khoảng không thất thường khiến người chơi càng có cảm giác mạnh.

Tàu qua một đường hầm tối. Bên trong có rất nhiều đèn nhấp nháy khiến người ta liên tưởng như đang bay qua một bầu trời đầy sao.

Xuống chuyển tàu, Luru Ngọc vẫn hay liếc nhìn Tiểu Nam, cậu ấy rất vui vẻ. Luru Ngọc cũng thấy vui trong lòng.

Sau khi chơi xong tàu lượn. Tiểu Nam lại kéo Luru Ngọc đến một trò chơi mạo hiểm khác - Là Fly Away. Trông nó giống như một đĩa bay trên không trung nhưng được nâng lên bằng một cột kim loại lớn. Người chơi sẽ ngồi trên ghế và bị "xoay" trong tư thế úp ngược. Hơn nữa tốc độ xoay và nâng cũng rất cao. Tạo cho người ta cảm giác phải nói là "cực đã" trên bầu trời. Cứ như là đang được bay tốc độ cao trong một đĩa bay trong suốt vậy.

Kết thúc chuyến du trình, Tiểu Nam và Luru Ngọc liền tìm một chỗ ngồi nghỉ chân.

Nhưng chỉ được một lúc, nhóc con này lại kéo cô tìm những trò mạo hiểm khác để chơi. Tên nhóc này coi vậy mà không sợ độ cao cũng không sợ tốc độ càng không sợ... mệt. Chả bù cho cái bộ xương già của cô, lâu ngày không chạy nhảy dưới ánh nắng mặt trời có chút đấm đuối

Bạn đang đọc truyện *Chồng Ngốc, Vợ Luru Mạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 14: Hẹn Hò (2)- Ngọc Tỷ Ghen Rồi

Choi đến chấp trưa, cả hai đều đã thấm mệt. Ánh nắng ban trưa như thiêu đốt người mà.

"Tiểu Nam, nóng quá. Muốn ăn kem không?" - Luru Ngọc gọi ý.

Đôi mắt thiên thần kia lập tức sáng rực: "Muốn! Muốn! Tiểu Nam muốn vani phủ chocolate "

"Được rồi! Ở đây chờ tôi một chút. Đừng đi lung tung đó. Tôi đi một lúc rồi về liền"

Luru Ngọc đến quầy kem gần đó. Nhưng vấn đề cô gặp phải là...lượng khách hàng ở quầy kem này quá đông, hàng cũng đã xếp dài ngoằn. Luru Ngọc nhẩm tính nếu cô xếp hàng thì chắc cũng phải mấy tiếng đồng hồ nữa mới mua được kem. Cô không chờ lâu thế được. Cô liền nghĩ ra một cách hay.

Luru Ngọc đi đến đoàn người đang xếp hàng, cô lấy từ trong túi xách ra mấy xấp tiền có giá trị lớn vung lên cao. Những tờ tiền tung bay trong gió tạo nên một cảnh tượng đẹp.

"Ở đây có rất nhiều tiền rơi này. Mau nhặt đi!"- cô hét lớn để đám người kia chú ý.

Lập tức, những vị khách hàng đang mua kem chạy đến "vũng" tiền kia tranh nhau nhặt. Luru Ngọc thuận lợi đến quầy kem thanh vắng vắng khách kia. Ông chủ quầy kem kia trở mắt nhìn Luru Ngọc.

"Sao, nhìn cái gì hả. Không định buôn bán nữa sao?"

"Dạ! bán chứ, bán chứ. Quý khách muốn loại nào ạ?"

"2 kem vani phủ chocolate"

Ông chủ kem nhanh chóng lấy kem cho Luru Ngọc. Cô nhận kem rồi trả một xấp tiền dày cộm

"Khỏi thôi. Đây là bồi thường cho việc tôi giật khách của ông"

Ông chủ một lần nữa trở mắt nhìn cô gái trẻ đã xoay bước đi, quả là một vị khách hàng kì lạ nhưng rất hào phóng a. Nhìn xấp tiền dày cộm trên quầy kia, bằng cả một tháng tiền lời ông bán kem đó chứ.

Cả quá trình diễn ra chưa đầy 5 phút, Luru Ngọc cảm thấy hài lòng với chiến lược mua kem của mình mặc dù có hơi tiêu tốn một chút.

(Bây giờ thì các bạn hiểu tại sao doanh thu dồi dào từ các quán bar, khu giải trí do Luru Ngọc mở chỉ đủ để cô ấy tiêu vặt rồi chứ. Trần Kiều Hoa mà biết được cái khoản hào phóng này của Luru Ngọc thì chắc không dám xem thường cô nữa rồi)

Cô vui về mạng kem về với Tiểu Nam nhưng cô không thể ngờ được cô chỉ vắng mặt trong tích tắc đã có một đám hoa vây quanh cậu ấy.

"Anh à, anh đẹp trai quá" - một nữ sinh níu tay Tiểu Nam

"Anh cho em xin số điện thoại được không" - một cô nàng khác đang dính sát người Tiểu Nam nói.

"Anh à, chụp với em một tấm hình được không"

Cô thật tức đến xòng máu não mà. Cái tên nhóc này sao có sức ảnh hưởng dữ vậy chứ. Không phải thu hút mấy tên côn đồ thì cũng là hoa si.

"Này các cô gái, mau tránh xa cậu ấy ra" - cô ném cho cái đám hoa si một cái nhìn giận dữ. Cô đã kiểm chế lắm rồi, nếu không phải cô không thích đánh người cùng giới thì cái đám nữ nhân không biết xấu hổ này đã bị hủy dung từ lâu rồi.

"Tỷ tỷ, mau cứu Tiểu Nam. Tiểu Nam sắp bị họ ép chết rồi. Ngạt thở quá tỷ tỷ" - Tiểu Nam đáng thương cầu sự giúp đỡ.

Nghe Tiểu Nam gọi cô gái lạ kia là tỷ tỷ, đám hoa si cứ ngỡ Tiểu Nam là em trai của cô.

"Cô là tỷ tỷ của anh chàng đẹp trai này sao? Trông dữ dằn thật đó. Chúng tôi chỉ đang làm quen với em trai cô thôi mà" - một cô nàng ỏng ẹo nói với Luru Ngọc.

"Đúng đó, tỷ tỷ bọn muội chính là muốn kết giao với em trai của tỷ. Tỷ tỷ sẽ không phản đối chứ" - Một cô nàng khác phụ họa.

Chết tiệt! Cái gì mà tỷ tỷ đệ đệ chứ, đám người này nhìn qua cũng đã biết xấp xỉ tuổi cô và Tiểu Nam, thậm chí có thể hơn nữa. Thế mà bây giờ lại mặt dày mày dạn mà gọi cô tỷ tỷ, cô già đến vậy hả. Thiệt là tức chết mà!

Cô chuyển một que kem đang cầm qua tay còn lại rồi tiến đến kéo Tiểu Nam khỏi tay đám nữ nhân kia.

"Cầm lấy! Cậu ăn trước đi. Tôi phải làm chút việc" - cô giao 2 que kem cho Tiểu Nam bảo quản.

Tiểu Nam ngoan ngoãn ăn kem. Lưu Ngọc tiến đến phía mấy cô nàng kia không nói không rằng liền ném từng cô xuống hồ nước gần đó, cảnh cáo:" Đây là hình phạt cho các người vì dám ve vãn chồng của người khác"

Chẳng đợi mấy cô nàng kia kịp phản ứng, Lưu Ngọc quay lưng rồi đi. Cô nắm tay Tiểu Nam đưa cậu ấy đến một khu vui chơi khác. Tiểu Nam ngốc không hiểu chuyện nên hỏi: "Tỷ tỷ, sao tỷ lại đẩy mấy cô gái kia xuống hồ vậy. Nhờ họ không biết bơi thì sao"

"Họ muốn tằm, tỷ giúp họ thôi. Tiểu Nam không được quan tâm đến mấy loại người đó nữa, biết không?" - cô giận dữ. Cái cậu ngốc, giờ phút này còn dám quan tâm đến mấy cô nàng kia nữa sao, cô không cho phép.

"Dạ, tỷ tỷ" - Tiểu Nam vâng lời.

"Không được gọi tỷ tỷ nữa, phải gọi tên của tôi. Lần trước không phải cho cậu biết tên rồi sao" - Lưu Ngọc lạnh lùng nói với Tiểu Nam. Từ giờ cô sẽ không để cậu ta gọi tỷ tỷ nữa. Nếu không thì người ta lại hiểu lầm cô là tỷ tỷ của của cậu nữa.

"Ngọc" - Tiểu Nam nhỏ giọng.

"Đúng từ giờ phải gọi tôi là Ngọc"

Tiểu Nam đưa cho cô 1 que kem đã bảo quản từ nãy đến giờ.

"T... Ngọc ăn kem đi"

"Cảm ơn" - cô nhìn đáng yêu kia thì bao nhiêu giận dữ cũng tan biến.

Hai người cùng ăn kem. Tiểu Nam ngốc có dáng ăn rất giống một đứa trẻ, ăn xong thì dính cả ra mép. Đáng yêu vô cùng.

Lưu Ngọc không kim lòng được mà kiss Tiểu Nam đáng yêu một cái. Nụ hôn không sâu nhưng rất êm dịu. Chỉ là lướt qua như mặt nước nhưng lại chứa đựng sự cung chiều của cô với cậu nhóc này. Kem rất ngon nhưng kem Tiểu Nam còn ngon hơn nữa, rất ngọt rất say. Có lẽ đây chính là hương vị của "kem tình yêu" mà người ta vẫn thường nói.

Tiểu Nam ngây ngốc nhìn cô. Cô có chút ngượng ngùng đành phải tìm một lý do nói miệng cậu dính kem, cô lại không mang khăn giấy nên cô giúp cậu lau giùm. Sau đó thì đổi chủ đề, muốn đi ăn trưa.

Cô đưa Tiểu Nam đến một nhà hàng gần đó để ăn trưa. Nhưng cũng chính tại nhà hàng này, khiến cô đã nhớ đến những kí ức không nên nhớ.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Ngốc, Vợ Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Hẹn Hò (3) - Nụ Hôn Khăn Giấy

Sau khi hội ý, Lưu Ngọc cùng Tiểu Nam đến một nhà hàng phục vụ món ăn phương Tây.

Nhà hàng này được thiết kế theo phong cách châu Âu. Tờ mái nhà hình vòm kết hợp với những cột trụ lớn. Tạo cho thực khách một tầm nhìn rộng và thoáng.

Tường nhà và trần nhà đều được ốp gỗ màu nâu đất kết hợp với các bộ bàn ghế gỗ có đệm, chân cao, cùng màu tạo cho người ta cái cảm giác như đang ở bên trong một thân cây gỗ khổng lồ nào đó. Ánh sáng màu nắng ấm từ những chiếc đèn chùm kiểu dáng cổ điển khiến cho thực khách có cảm giác êm dịu ngay từ khi bước vào.

Một điều đặc biệt ở đây là có một kệ rượu lớn được thiết kế âm tường chứa nhiều nhãn hiệu nổi tiếng như Robert Mondavi (Mỹ) có nhiều tầng hương thơm nhẹ nhàng, Hardys (Úc) với hương vị tinh tế, Château Gruaud - Larose (Bordeaux) thanh khiết quyến rũ, Concha Y Toro (Chile) vô cùng độc đáo, Lucente (Ý) với biểu tượng mặt trời rực cháy,... Đây quả là một nhà hàng không tồi.

Tiểu Nam rất thích thú với một bức tranh vẽ cảnh nông thôn gần kệ rượu nên hai người quyết định chọn bàn ăn đối diện với bức tranh để có góc nhìn lý tưởng nhất.

"Tiểu Nam thích tranh vẽ?" - Lulu Ngọc hỏi vì thấy cậu có vẻ không rời mắt được bức tranh.

"Thích. Ngọc có thích không?" - Tiểu Nam nhìn Lulu Ngọc, vẫn là ánh mắt đáng yêu đó.

"Tôi thích tranh điêu khắc hơn?"

"Tranh điêu khắc?"

"Là loại tranh được thợ mộc dùng dụng cụ để khắc gọt một miếng gỗ thô sơ thành một tác phẩm nghệ thuật?"

"Ồ. Vậy chắc người thợ đó vất vả lắm! Có khi còn có thể bị thương nữa" - Tiểu Nam trầm tư suy nghĩ một hồi rồi kết luận.

"Đúng vậy. Lúc đầu chẳng có ai nghĩ sẽ đi gọt đẽo miếng gỗ cằn cỗi để tạo nên một bức tranh đẹp. Vì nó rất mất nhiều thời gian và công sức. Thay vì thế họ chọn cạo và mài để tạo ra tranh, đơn giản và nhanh hơn nhiều. Nhưng cuộc sống vẫn luôn có những người thích khác biệt. Thế nên họ chọn làm tranh điêu khắc để tạo nên những khác biệt của riêng mình. Tôi thích điều đó. Tôi không muốn suy nghĩ giống bất kì ai, tôi thích sự khác biệt vì nó sẽ cho người khác biết tôi là ai!" - Lulu Ngọc nói về tranh nhưng cũng như đang nói chính mình vậy.

"Vậy tại sao Tiểu Nam thích tranh vẽ?" - Cô hỏi Tiểu Nam.

"Vì nó có rất nhiều màu sắc. Tiểu Nam thích cuộc sống có nhiều màu sắc và vui vẻ và..." - Nói đến đây Tiểu Nam dường như cảm thấy mình đã quên điều gì đó.

"Và gì?"

"Tiểu Nam không nhớ. Nhưng chắc chắn vẫn còn một lý do nữa, cũng là lý do đặc biệt nhất! Nhưng Tiểu Nam không nhớ!" - Gương mặt nhỏ thể hiện buồn bực vì đã quên.

"Được rồi, đừng không vui như vậy. Khi nào Tiểu Nam nhớ rồi thì hẳn nói cũng được. Gọi đồ ăn nhé!" - Lulu Ngọc an ủi đồng thời chuyển chủ đề.

Lulu Ngọc ấn chuông gọi phục vụ để họ mang menu đến. Menu đề tiếng Anh nhưng cô thấy có vẻ Tiểu Nam không có gặp khó khăn gì trong việc đọc. Cậu ấy biết tiếng Anh!

"Ngọc có thích súp Caldo Verde không? (một loại súp truyền thống ở Bồ Đào Nha)"

Đúng như cô nghĩ, Tiểu Ngọc này biết tiếng Anh, còn biết cả tiếng Bồ Đào Nha nữa, phát âm rất chuẩn. Chắc hẳn trước khi mất trí nhớ cậu ấy là một người rất thông minh. Cũng đúng, cậu ấy vốn là Dương thiếu gia mà.

"Có. Gọi giúp tôi một phần nhé"

Cô nhìn đáng vẻ Tiểu Nam đang chăm chú tìm kiếm món ngon trên Menu, lâu lâu lại ngẩng đầu lên hỏi cô có thích món này, món kia hay không, rất ra dáng bạn trai đang gả lẳng chọn món bạn gái mình thích.

Cuối cùng, cậu ấy cũng đã chọn được 5-6 món ăn nhưng chủ yếu là theo sở thích của cô.

Một lúc sau, phục vụ dọn lên một bàn đồ ăn bắt mắt bao gồm: Caldo Verde, Gan ngỗng béo, Sườn cừu sốt lá hương thảo, Tôm sốt trứng cá Địa Trung Hải, Thịt bò sốt kem sữa phô mai và Salat Cá hồi. Tất nhiên không thể thiếu rượu vang đỏ Robert Mondavi dùng kèm.

Lulu Ngọc khá thích hương vị các món ăn ở đây. Caldo Verde là món khai vị nhẹ nhàng nhưng kích thích vị giác. Sườn cừu được ướp sốt rất mềm, không bị dai và có mùi thơm đặc trưng của lá hương thảo. Gan ngỗng béo cũng khá mềm, tuy ăn vào tạo cảm giác có chút ngấy và đắng nhưng ăn kèm salat cá hồi lại rất vừa miệng. Cô thích nhất món tôm hùm sốt trứng cá Địa Trung Hải. Mỗi một miếng tôm chấm sốt cho vào miệng liền cảm thấy hương vị đặc trưng của hải sản tươi sống khiến người ta như cảm thấy được hương vị biển cả thoáng thoáng trong miệng. Tiếp đến món thịt bò Bắc Mỹ sốt với kem sữa phô mai lại mang mác hương vị đồng nội, kéo người ta từ biển cả về đất liền đến đồng cỏ bạt ngàn mênh mông.

Trong lúc cô vẫn đang mải mê đắm chìm trong mùi vị thì Tiểu Nam kéo ghế từ đối diện sang ngồi kế bên cô rồi bắt chọt xoay người... hôn cô. Là môi chạm môi. Cô còn cảm nhận được đầu lưỡi của cậu ấy liếm liếm khoe môi của mình. Lulu Ngọc như bị đồ xi măng, cả người đông cứng lại, tay đang cầm dao nĩa cũng bất động, chỉ biết mở to mắt nhìn gương mặt thiên thần đang dính sát mặt mình. Cô cảm thấy tim mình đang đập loạn, máu chảy nhanh khắp cơ thể. Cô ngửi được mùi hương bạc hà nam tính thoáng thoảng từ người Tiểu Nam.

Đôi môi kia không tiếp tục nữa mà dời đi, Lulu Ngọc có chút luyến tiếc nhưng điều đó chỉ mình cô biết.

Cái kẻ ngốc nào đó sau khi ăn đậu hủ của cô thì chẳng nói chẳng rằng lại tiếp tục ăn đĩa thức ăn đang dang dở của mình.

Cô thiệt muốn hỏi hắn "sao dừng lại?" nhưng vậy thì lulu mạnh quá nên đành hỏi: "Sao lại làm vậy?"

"Miệng Ngọc dính nước sốt, Tiểu Nam muốn lau giúp Ngọc nhưng không có khăn giấy" - Ai đó rất hồn nhiên nói.

Chết tiệt! Đó chẳng phải là cái lý do lúc sáng cô bịa ra khi hôn cậu ta sao. Bây giờ thì cái câu đó lại như bumerang quay trở lại cô. Lúc sáng là cô chủ động và nụ hôn đó rất nhanh nên không mấy cảm giác nhưng giờ là Tiểu Nam chủ động hôn lại còn...

Đây chính là sự khác biệt giữa hôn và được hôn sao? Đúng là cảm xúc hoàn toàn khác biệt.

"Luu Ngọc! Mày đáng bị xử bắn mà" - cô tự nhủ.

"Ngọc, sao mặt lại đỏ?"- Tiểu Nam ngây ngô nhìn gương mặt đỏ như trái mận của cô lấy làm thắc mắc

"À... à tôi ăn phải hạt tiêu thôi. Không sao?"- Luu Ngọc đành bịa đại lý do.

Cũng may người nghe là Tiểu Nam ngốc nếu như đổi lại người khác thì chắc sẽ cười vỡ bụng vì cô đang ăn thịt bò sốt kem, lấy đầu ra hạt tiêu chứ.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Ngốc, Vợ Luu Manh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Bí Mật Của Luu Ngọc

Nụ hôn bất chợt của Tiểu Nam thu hút không biết bao ánh nhìn của những khách hàng khác. Dường như mọi ánh mắt đều tập trung về phía cô. Là những ánh mắt của sự ngưỡng mộ cho tình yêu của tuổi trẻ đồng thời cũng chờ mong một màn lãng mạn nào khác sắp diễn ra. Cô thật muốn chui xuống đất ấy mà. Dù có là nữ lưu manh đi nữa thì cô cũng có tự trọng a, ngại chết đi được. Mà cái tên ngốc vừa gây đại họa kia lúc này vẫn thản nhiên ăn uống không màn thiên hạ. Ôi! Cô thật muốn ước ngay lúc này zombie ăn mất não cô đi. Thế thì cô có thể ngốc ngốc như Tiểu Nam mà giả đồ ngớ lơ được rồi.

Luu Ngọc nhanh chóng "chén" sạch thức ăn trong đĩa của mình rồi lập tức viện cớ vào nhà vệ sinh để né mấy cái ánh mắt soi người kia, đồng thời cũng muốn rửa mặt để trấn tĩnh tinh thần, tìm lại Luu Ngọc "bất khả chiến bại" a.

Theo sự hướng dẫn của nhân viên phục vụ, cô phải dọc theo hành lang đến cuối kệ rượu rồi rẽ phải qua khu phòng ăn riêng, cuối đường sẽ thấy nhà vệ sinh. Cô đến cuối kệ rượu, rẽ phải.

"Bụp"

Luu Ngọc bị kẻ hấp tấp nào đó vừa đi vừa nghe điện thoại đụng đến choáng váng. Nếu không phải cô một thân con nhà võ thể trụ luôn vững thì chắc đã ngã lăn trên đất rồi. Cái tên đó quả thật lực đạo không vừa mà.

"Nè. Anh đi đứng phải cẩn thận chứ" - Luu Ngọc tức giận trừng cái kẻ đang đi nhặt lại điện thoại kia.

"Xin lỗi! Tôi vội quá! Cô không... (sao chứ)?" - Lời nói chưa dứt hắn đã nhào đến ôm chầm lấy cô.

"Là em! Cuối cùng thì anh cũng gặp lại em rồi" - Hắn siết chặt vòng tay như sợ Luu Ngọc sẽ chạy mất.

Luu Ngọc bị ôm chặt đến ngạt thở. Cô còn chưa nhìn thấy mặt hắn tròn méo ra sao mà hắn đã nhào tới ăn đậu hủ của cô rồi. Đây đúng là cái thể loại giả mạo quan hệ sảm sở chốn công cộng thời nay mà. Hôm nay gặp phải cô tên này chết chắc rồi.

Luu Ngọc nắm chặt quyền, hai tay thủ thế, chân trái bước sang một bước tạo thế cân bằng, chân phải nâng mạnh lên giáng một đòn chí mạng vào "điểm yếu đàn ông" của hắn, đồng thời nắm đầm thủ sẵn kia tiện thể đầm cho hắn một "bốp" vào má phải.

Chiều này luôn hiệu quả trong mọi tình huống, hắn buông cô ra, lùi ra sau mấy bước. Nhưng điều làm cô thất vọng là hắn không bị ngã hay nằm lẳng ra đất cả cảm vì đau, hắn chỉ là lùi mấy bước, vẫn đứng vững. Xem ra hắn cũng là một thân võ nghệ, sức chịu đựng cũng tốt lắm. Hắn cúi gầm mặt, không lên tiếng. Cô biết hắn đang cố "nhìn" đau để đỡ mất mặt. Lực đạo của cô vốn mạnh hơn người thường, nếu hắn không phải có chút thực lực thì đã đoạn tử tuyệt tôn lâu lắm rồi. Cho đáng đời!

Trong lúc cô vẫn đứng dumt tự đắc về hậu quả mình thì nghe được một thanh âm trầm thấp từ hắn. Lúc này hắn đã ngẩng mặt lên.

"Tóc Bím! Cái tính bạo lực của em vẫn không thay đổi!" - Giọng nói có pha chút giận dữ.

Hắn biết cô, còn biết cả biệt danh kia của cô. Chẳng lẽ hắn chính là... người đó. Cô chăm chú nhìn gương mặt kia. Quả nhiên chính là anh - Lý Chí Thành.

Ngay lúc này, những kí ức lúc xưa đã chôn sâu trong tiềm thức giờ đã lũ lượt kéo về. Cô chẳng thể làm gì, cũng chẳng biết phải làm gì, càng không biết phải đối diện với anh như thế nào. Luu Ngọc cô trong chuyện tình cảm chính là luôn thảm bại như vậy.

"Em nhớ ra anh rồi phải không? Tóc Bím. Không, bây giờ Tóc Bím của anh đã là người lớn rồi. Phải gọi là Ngọc Nhi mới đúng" - Lý Chí Thành không kìm được cảm xúc mà ôm lấy ôm, ôm thật chặt. Anh đã chờ giây phút này suốt 6 năm rồi.

"Tóc Bím! Ngọc Nhi! Sáu năm qua anh rất nhớ em. Rất nhớ! Rất nhớ! Cuối cùng thì cũng gặp lại em rồi. Anh sẽ không để em rời xa anh nữa. Ngọc Nhi!"

- Lý Chí Thành ôm chặt cô, nói ra những lời trong lòng chứa bấy lâu. Giờ phút này, anh được ôm người con gái anh yêu. Là cảm giác người bằng xương bằng thịt, không phải là những ảo tưởng lúc anh uống say cũng không phải những giấc mộng anh nằm mơ từng đêm, là người thật. Thật hạnh phúc! Anh sẽ không bao giờ để cô ấy rời xa anh bất kì lần nào nữa, sẽ không bao giờ.

Lưu Ngọc cảm thấy khóe mắt mình có chút cay cay, những giọt nước mắt nặng trĩu kia mí mắt cô không giữ được nữa rồi. Một giọt, hai giọt, tiếp đó là bao giọt nước mắt khác rơi trên vai người đàn ông đang ôm cô - Lý Chí Thành.

Bờ vai ấy vẫn dịu dàng như vậy, cái ôm ấy vẫn ấm áp như vậy nhưng lòng cô đã nguội lạnh từ bao giờ. Khi xưa, là chính anh đã chọn lựa, đã từ bỏ cô. Tất cả đã là quá khứ, đã xa vời, trái tim cô đã không còn đặt ở nơi anh nữa, cô còn ảo tưởng cái gì, khóc cái gì chứ.

Cô nhắm mắt, ngăn những dòng lệ đang muốn chạy khỏi tuyến lệ kia. Cô hít sâu, khôi phục lại gương mặt của Lưu Ngọc vốn có - điềm tĩnh, đến đáng sợ.

" Buông ra" - Cô lạnh lùng.

Nghe được giọng nói quen thuộc của cô, Lý Chí Thành nói lỏng tay, từ từ buông cô ra.

" Anh sợ ý quá! Anh làm em đau phải không? Anh xin lỗi. Chỉ là anh quá nhớ em. Hay chúng ta tìm một nơi nói chuyện đi. Đúng rồi, đến quán bánh ngọt em thích nhé!" - Lý Chí Thành cuồng quýt.

" Chúng ta không có gì để nói cả" - Lời của Lưu Ngọc càng lúc càng lạnh nhạt.

" Vẫn còn giận anh sao? Không sao! Anh sẽ vẫn như lúc trước. Sẽ nán lại cho đến khi nào em hết giận..." - Lý Chí Thành tươi cười, cô ngọc của anh vẫn thích giận như vậy.

Lưu Ngọc cắt ngang lời của Lý Chí Thành: " Dừng lại đi! Tôi nghĩ anh đang hiểu lầm ý của tôi rồi. Tôi không có giận anh. Tôi đang giữ khoảng cách giữa chúng ta. 6 năm rồi, tôi và anh cũng đã có những con đường riêng để đi. Quá khứ chỉ là quá khứ. Hãy quên nó đi"

Những lời nói kia như dao đâm xuyên tim Lý Chí Thành. Tóc Bím của anh dù giận dữ cũng sẽ không nói lời tuyệt tình như vậy. Đây là lời thật lòng của em sao? Không, chắc chắn là nói dối, chắc chắn là vậy.

" Ngọc Nhi! Đó là lời thật lòng của em sao? "

" Phải!"

" Không! Không! Ngọc Nhi! Chắc chắn em đang giận, em đang giận nên mới nói vậy thôi đúng không?" - Lý Chí Thành níu tay cô, anh thực hy vọng cô chỉ là giận dỗi anh nên mới nói những lời như vậy.

" Tôi đang rất bình tĩnh! Lý Chí Thành! Đã 6 năm rồi, tôi hiện tại không còn là Tóc Bím- cô bé cấp ba của ngày xưa nữa, anh cũng không còn là anh sinh viên nghèo chịu thương chịu khó khi đó nữa. Chúng ta đã trưởng thành, đều đã có cuộc sống của riêng mình. Về đoạn tình cảm kia, cũng đã chấm dứt từ 6 năm trước. Tôi hy vọng anh cũng quên nó đi. Hãy tìm một cô gái khác thích hợp với anh. Chúng ta sau này cũng đừng gặp nhau nữa, nếu có thì cứ như người lạ đi. Đó là lời thật lòng!" - Cô nói rất thân thiện, rất chân thành.

Lời nói của cô từng câu từng chữ đều như kim nhọn ghim sâu vào tim anh, đau, đau đến chết đi sống lại. Anh không cam tâm.

"Ngọc Nhi! Anh..."- Lý Chí Thành nắm chặt tay Lưu Ngọc, anh muốn nói cho cô biết rằng 6 năm qua anh chưa bao giờ quên cô, chưa bao giờ quên tình yêu dành cho cô. Anh muốn nói cho cô lý do năm xưa anh rời đi nhưng không thể nói thành lời, lời nói của anh chưa đến đầu lưỡi đã nghẹn lại.

" Ngọc" - Thanh âm ngân ngơ của Tiểu Nam vang lên từ phía sau Lưu Ngọc.

Cô gạt tay Lý Chí Thành ra, đi về phía Tiểu Nam.

" Tiểu Nam, sao lại vào đây rồi?"

" Ngọc, lâu quá. Tiểu Nam lo "

Lưu Ngọc tự trách bản thân mình đã mãi nói chuyện với Lý Chí Thành mà quên mất Tiểu Nam. Tên nhóc này không những không trách cô mà còn lo lắng chạy đi tìm. Cô cảm thấy lòng mình được an ủi và ấm áp bội phần.

" Chúng ta đi" - cô nắm tay Tiểu Nam rời đi.

" Ngọc Nhi!" - Lý Chí Thành gọi cô lại.

" Thành ca, giới thiệu với anh một chút. Đây là chồng sắp cưới của em, Tuấn Nam. Em yêu anh ấy thật lòng, mong anh hãy chúc phúc cho chúng em! " - Cô nói rồi nắm tay Tiểu Nam rời đi.

Mặt Lý Chí Thành đã đen lại. Ánh mắt như viên đạn muốn xuyên sâu vào người tên Tuấn Nam kia. Dám cướp người anh yêu sao, anh sẽ không để hấn sống yên ổn.

"Ngọc Nhi! Dù em đã quên đoạn tình cảm kia nhưng anh không quên. 6 năm qua anh chưa một ngày quên em và sau này cũng sẽ không quên. Em chỉ có thể là Tóc Bím của anh, là của anh, của riêng anh" - Lý Chí Thành tự nhủ với bản thân, anh nhất định sẽ giành lại Luru Ngọc của anh

Bạn đang đọc truyện *Chồng Ngọc, Vợ Luru Mạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Bí Mật Của Luru Ngọc (2)

Luru Ngọc thanh toán rồi đưa Tiểu Nam ra xe của cô.

Đang định mở cửa xe thì có một đôi bàn tay chạm nhẹ lên mi mắt sung đỏ của cô.

"Ngọc, khóc rồi!"

Thấy Luru Ngọc khóc, Tiểu Nam không vui, ánh mắt thiên thần kia cũng mang mác buồn. Luru Ngọc ngược nhìn Tiểu Nam, viện một lý do.

"Không, là hạt tiêu cắn phải lúc này quá cay, cay đến chảy nước mắt luôn"

"Nói dối, không tin. Nhất định là người lúc này chọc giận Ngọc. Tiểu Nam ghét hẳn"

Tiểu Nam xụ mặt làm một bộ dáng giận dỗi. Thật là đáng yêu mà! Luru Ngọc nhìn thấy bộ dáng kia thì cười đến thành tiếng.

"Ha! Có ai nói bộ dáng giận dỗi của cậu đoạt lòng người chưa. Thật là bao nhiêu bức tức đều bay hết rồi!"

Tiểu Nam thấy Luru Ngọc cười thì càng muốn làm đáng hơn nữa, lần này cậu còn nhăn mặt làm xấu để chọc Ngọc nữa cơ.

"Ha ha ha! Được rồi! Được rồi! Cậu mà làm nữa thì tôi sẽ tức cười chết mất thôi." - Luru Ngọc nheo vào má Tiểu Nam.

Thiệt khiến người ta ghen tỵ chết mà, đường đường là đàn ông con trai sao da mặt lại mịn màng thế không biết. Cứ như là da em bé vậy. Cô có một suy nghĩ thoáng qua là không biết lúc trước cậu ta có đắp mặt nạ không? Nếu có thì bộ dáng cậu ta đắp nạ nạ đưa leo hay quét đầy bùn khoáng lên mặt trông sẽ như thế nào nhỉ? Liên tưởng tới đây thì cô lại cười sặc sụa.

Tên nhóc này quả là bảo vật mà. Chỉ một lát là có thể đem cái buồn cái bức của cô tổng hết ra ngoài.

"Chúng ta ra ngoại thành chơi nhé!" - cô quyết định chuyển chủ đề.

Tiểu Nam nhà chúng ta nghe được đi chơi thì gật đầu lia lịa. Lập tức tự mở cửa xe ngồi vào ghế phụ lái còn cẩn thận thắt cả dây an toàn nữa chứ.

Cô ngồi vào ghế lái, kết nối tai nghe bluetooth với điện thoại, thắt dây an toàn rồi lui xe ra khỏi bãi đỗ xe.

Tâm trạng xấu Luru Ngọc sẽ lái xe "bán sống bán chết" nhưng khi tâm trạng tốt cô càng lái "bán sống bán chết" hơn nhưng hôm nay cô đi cùng Tiểu Nam, cô không thể lái cái kiểu "tốc độ bàn thờ" đó được.

Thế nên cô dành cho cái xe cung được mệnh danh là "siêu tốc độ" của cô lần bánh với vận tốc cô vốn cho là ốc sên 50km/h từ từ ra ngoại thành.

Vì tốc độ đi với tốc độ "ốc" nên khi ra đến một bờ sông ở ngoại thành cũng là xế chiều.

Vẫn may, không bỏ lỡ ánh hoàng hôn tuyệt đẹp đang dần trốn đi trên dòng sông. Người ta nói hoàng hôn trên mặt nước là đẹp nhất. Bờ hoàng hôn trên mặt nước như một bức tranh tĩnh lặng đầy thi vị. Trong bức tranh kia, ta có thể nhìn được hình ảnh phản chiếu của mặt trời tròn trịa và óng ánh vàng trên mặt nước, cứ như nó đang yên ả ngâm mình rồi dần chìm xuống dòng sông biếc sóng chứ không phải theo quy luật "trái đất xoay quanh mặt trời". Chiều tối, những cánh chim cũng bay đi tìm chốn nghỉ. Theo góc nhìn trực quang hình phẳng thì những con chim ấy đang bay trên mặt nước, nó đùa cùng ánh mặt trời chói lọi kia. Quả là một bức tranh tuyệt sắc.

Cảnh sắc sẽ khiến lòng người dao động. Cảnh sắc tĩnh lặng mang chút ưu buồn của hoàng hôn khiến Luru Ngọc hồi tưởng lại không biết bao nhiêu kí ức, vui buồn lẫn lộn. Là kí ức về người đó - Lý Chí Thành.

Lúc này, cô và Tiểu Nam đang ngồi trên cỏ, cạnh bờ sông, cùng ngắm mặt trời lặn.

"Tiểu Nam, cậu có muốn nghe câu chuyện của tôi không? Câu chuyện về mối tình đầu!" - Luru Ngọc băng quơ hỏi.

Tiểu Nam im lặng lắng nghe cô.

Cô muốn nói với Tiểu Nam về Lý Chí Thành, người mà trước đây cô từng yêu sâu đậm. Lý do thứ nhất là khi cô có tâm sự, cô sẽ tìm một người đáng tin tưởng để trò chuyện, cô cũng đã từng kể câu chuyện này với Tô Thư Kỳ. Lý do thứ hai là cô muốn Tiểu Nam biết được sự thật, đầu sao cậu ấy cũng sắp là chồng của cô, cô không muốn giấu cậu ấy bất kì điều gì dù cậu ấy có bình thường hay bị ngốc.

Con người cô là thế, cô không muốn giấu diếm những người quan trọng của mình bất kì điều gì về bản thân, dù đó quá khứ, hiện tại hay tương lai. Hơn nữa, cô thực lòng thích Tiểu Nam, cô đã xem cậu ấy là người quan trọng trong đời mình.

Lưu Ngọc bắt đầu kể.

" Câu chuyện bắt đầu từ 7 năm trước, khi tôi 17 tuổi..

Bạn đang đọc truyện *Chồng Ngốc*, Vợ Lưu Manh được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Quá Khứ (1) - Những Điều Chưa Kể

Trường trung học X giờ tan trường. Tại bãi đỗ xe đạp, Tô Thư Kỳ dùng thân mình chắn trước đầu xe Lưu Ngọc đang chạy.

" Tô Hồ Ly, cậu muốn đâm nát xe tớ sao? " - Lưu Ngọc bức bối.

" Tớ mới là người đi bộ đấy nhá. Phải là xe cậu đâm chết tớ chứ " - Tô Thư Kỳ biểu tình vì bản thân bị xem như tạ nặng có thể làm nát chiếc xe đạp.

" Cậu lại có chuyện gì? " - Lưu Ngọc biết con nhỏ này không có chuyện gì sẽ không hốt hải chạy đến tìm cô như thế.

"Ah ha! Cậu đúng là hiểu tớ. Tớ nay tớ có chút việc không đến cửa hàng làm thêm cùng cậu được. Cậu có thể xin nghỉ và làm nốt việc của tớ được không?" - Tô Thư Kỳ bày một bộ mặt khẩn thiết cầu tình.

" Hôm nay cậu lại đi với tên nào nữa? "

" Một anh chàng tớ vừa quen trên facebook hôm qua! " - Tô Thư Kỳ có giấu cả thiên hạ cũng không giấu được Lưu Ngọc nên đành thành thật.

" Mới có một ngày mà đã đi chơi riêng rồi! Cậu nghĩ mạng mình lớn hay chê cái thân con gái của cậu giữ quá lâu rồi vậy! "

" Thôi mà! chỉ là đi chơi thôi. Với lại, tớ biết tự bảo vệ bản thân mà. Tớ là tuyển thủ Kudo số một cấp quốc gia đó, ai có thể làm gì được tớ chứ (trừ cậu đó Lưu Ngọc). Làm ơn giúp tớ đi mà, nhoa...nhoa...! " - Tô Thư Kỳ làm nũng với Lưu Ngọc.

" Được rồi! Được rồi! Đây là nơi công cộng. Cậu đừng làm cái bộ dáng như tớ đang áp bức cậu lắm ấy. Cậu muốn đi đâu thì đi đi. Nhưng tớ phải để mấy vệ sĩ của tớ ngầm theo cậu, tớ không an tâm! " - Lưu Ngọc tỏ vẻ cương quyết.

" Được! muốn phái mấy tên thì phái. Đừng để chúng phá buổi hẹn hò của tớ là được rồi. Vậy bye nhé. Tớ phải về sớm để chuẩn bị đây. " - Tô Thư Kỳ nói rồi chạy mất.

Lưu Ngọc cảm thán mà lắc đầu. Con nhỏ này bao giờ mới bỏ tính mê trai đây!

Lưu Ngọc và Tô Thư Kỳ là bạn bè hồi cấp hai. Hai người quen biết nhau trong một lần "đánh lộn" với mấy đứa du côn.

Một buổi chiều Lưu Ngọc (14 tuổi) trên đường về nhà thì bắt gặp 1 cô gái bị một đám du côn chặn đường quấy rối. Cô lập tức "quăng" chiếc xe đạp của mình nằm lắc lẻo trên đường rồi chạy đến ứng cứu. Nhưng ai ngờ sau đánh mấy tên kia bầm dập chạy trốn thì không những không nhận được câu cảm ơn nào mà còn bị cô nàng kia mắng: " Khốn kiếp! Bà đây mất bao tâm sức mới chọc mấy thằng đó nổi điên để tí thí. Sao nguoi dám đánh chạy đối thủ của bà hả? ".

Thế là hai người dùng dùng đánh nhau một trận và phát hiện ra đối phương ngang tài ngang sức với mình. Kể từ đó hai người thường hẹn nhau đi tỉ thí so tài đánh đến "ngươi chết ta cũng xem chết" nhưng lần nào cũng là "bất phân thắng bại". Dần dần, 2 người đã trở thành bạn thân. Cô gái hung dữ như "chăn lửa" đó không ai khác chính là Tô Thư Kỳ.

Lưu Ngọc vốn xuất thân không phải là "lá ngọc cành vàng" vì ba cô - Lưu Vĩ là một thương nhân tay trắng lập nghiệp, xuất thân vốn nghèo khó.

Cô đã từng phải dậy từ rất sớm để giao sữa, phát báo hay thậm chí phải nhịn ăn sáng nhiều ngày liền để có tiền đóng học phí vì lúc đó gia đình vẫn còn khó khăn.

Hiện tại, ba cô đã mở một công ty riêng,cũng đã có thể mua được nhà, tài chính gia đình cũng đôi chút khấm khá. Cha cô đã chuyển cho cô đến học tại một trường cấp ba tốt hơn trong thành phố. Nhưng dù có thế nào thì những kí ức về đoạn thời gian khốn khó vẫn khắc sâu trong tiềm thức của cô.

Thế nên, cô không cho phép bản thân đua đòi ông ọ như những tiểu thư con nhà danh giả, càng không cho phép mình tự cao để xem thường bất kì ai dù họ có nghèo khó hay bệnh tật thế nào. Cô luôn trân trọng và yêu quý những điều bình dị trong cuộc sống.

Thậm chí khi ba cô đã mua được xe hơi để đưa cô đến trường thì cô vẫn thích tự mình đạp chiếc xe đạp cũ kĩ để đi học. Hay khi ba cô đã mở tài khoản ngân hàng cho cô, hàng tháng đều chuyển cho cô rất nhiều tiền thì cô vẫn thích lui cui làm thêm ở cửa hàng tiện lợi buổi tối, mặc cho mấy đứa bạn học giàu có ném cho cô những cái nhìn khinh thường.

Có lẽ vì tính cách đó mà cô đã kết giao được một người bạn cùng chí hướng, xuất thân từ danh môn, ngấm thía vàng từ lúc chào đời nhưng không bao giờ xem thường cô, luôn chân thành với cô - Tô Thư Kỳ.

Cũng có lẽ vì tính cách đó mà cô đã yêu anh - Lý Chí Thành, một chàng sinh viên nghèo khó hơn cô đến 6 tuổi đời

Bạn đang đọc truyện *Chồng Ngốc, Vợ Lừa Manh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Quá Khứ (2) - Thiên Thần Trong Mưa

Lần đầu tiên Lư Ngọc gặp Lý Chí Thành là lúc cô 17 tuổi. Cô nhớ rất rõ, tối hôm đó là trời mưa lất phất, gió lạnh buốt từng cơn.

Sau khi tan làm ở cửa hàng tiện lợi, cô khoác áo phông của mình lên, thuận tiện mua một chiếc ô nhỏ để che mưa.

Cô không đạp chiếc xe đạp cũ mà dắt nó trên đường. Cô vừa đi vừa nhìn cảnh vật xung quanh.

Những cây cỏ thụ bên đường lá đã lấm tấm nước mưa khoác một màu xanh mon mơn như vừa được hồi sinh sau một ngày phải chịu nắng nóng. Người đi đường có chút vội vã đi thật nhanh để tránh mưa. Nhưng những cặp tình nhân thì lại rất chậm rãi. Họ nắm tay nhau cùng chung một chiếc dù từng bước bước đi để tận hưởng cái lãng mạn của đêm mưa.

Riêng cô, lại một tay cầm dù, tay còn lại dắt xe đạp, một mình rảo bước trong mưa. Trông cũng thật khác biệt a! Cô thích điều đó.

Bất chợt, cô thật một người kì lạ hơn cả cô. Là một người thanh niên độ chừng hai mươi mấy tuổi, cách cô độ chừng 10m dưới gốc cây.

Anh ngồi bệt dưới gốc cây, đầu tựa vào thân cây, mi mắt khép lại. Anh ta đang ngủ ư? Không, Lư Ngọc cảm nhận được đó là dốc dáng của một người tuyệt vọng.

Nhìn lướt qua thì trông rất giống một thư sinh. Nhưng anh ta ngồi đây làm gì vậy nhỉ? Không lẽ là thi bị điểm kém sao? Hàng trăm suy đoán hiện lên trong đầu cô nhưng lý do gì cô cũng cảm thấy không hợp lý.

Cô tiến thêm mấy bước nữa, bước rất chậm rãi và nhẹ nhàng, cô sợ người kia sẽ bị đánh thức. Nhưng tiến được một nửa đoạn đường thì đột nhiên cô thấy mi mắt kia chảy xuống mấy giọt nước. Cô chắc chắn đó không phải là nước mưa. Anh ta khóc sao?

Cô nhớ câu nói của ai đó "khi một người đàn ông khóc thì chắc chắn có chuyện gì đó rất khủng khiếp xảy đến với họ".

Cô lướt mắt qua chiếc áo sơ mi màu tím nhạt của anh, nó đã cũ, màu cũng đã bạc, vai cũng đã có vết sờn rách. Cả chiếc quần kia, cũng nhạt màu và cũ kĩ. Còn giày...đã rách mũi. Chắc hẳn anh là một thư sinh nghèo mà người nghèo thì có nhiều chuyện đau khổ lắm? Anh rốt cuộc là vì lý do gì!

Cô im lặng nhìn anh, người đàn ông đang thẫn lạng khóc trong mưa kia. Tim cô có chút nhói đau. Cô không biết đó là thương hại hay là một điều gì khác nữa.

Một lúc sau, anh mở mắt. Anh nhìn lướt qua cô - một cô gái kì lạ đang nhìn về phía anh. Anh đứng dậy, không chút biểu cảm liền rời đi.

Cô nhìn theo bóng dáng anh dần đi xa, trong lòng chợt nổi lên những xúc cảm kì lạ. Chính cô cũng không biết nên gọi tên cảm xúc đó là gì nữa.

Lư Ngọc chỉ biết từ ngày hôm đó, hình ảnh người thiếu niên đó luôn khắc sâu trong tâm trí cô. Cô không bao giờ quên được hình ảnh của anh trong đêm đó. Anh như một thiên thần trong mưa đã đi vào lòng cô vậy.

Nếu mọi chuyện chỉ kết thúc ở đó thì hay biết mấy nhưng thật là ý trời a!

2 tháng sau, vào một ngày hè nắng nóng tại nhà Lư Ngọc.

"Ba! Sao ba có thể bức ép con như thế chứ. Con không đồng ý!" - Lư Ngọc một mực phản đối ba cô mời gia sư cho cô.

"Không đồng ý cũng phải đồng ý! Con xem con đi, mới nghỉ hè có mấy ngày đã tụ tập với Thư Kỳ đi quậy phá rồi. Con còn đánh con gái của Trịnh tổng phải nhập viện nữa? Con biết ba khó khăn lắm mới dàn xếp được chuyện đó không! Hè này con phải ở nhà lo học hành cho ba! Gia sư hôm nay cũng sẽ đến!" - Lưu Vĩ cương quyết.

"Ba! Con sẽ không thêm nói chuyện với ba nữa! Hừ!" - Lưu Ngọc giận dỗi bỏ về phòng.

"Con!" - Lưu Vĩ tức giận

"Ông xâ! Con bé tuy ham chơi nhưng thành tích trước giờ chưa bao giờ kém. Chúng ta làm vậy có phải ép nó quá rồi không"- mẹ Lưu Ngọc-Tạ Tử Lan lo lắng.

"Em đừng lo! Anh không phải muốn ép nó học hành. Anh chỉ muốn nó bớt chút thời gian gây chuyện lại thôi!" - Lưu Vĩ an ủi phụ nhân.

Lúc này, tại phòng Lưu Ngọc đang nồng nặc một mùi khét. Lửa giận trong lòng cô như đốt khét hết mọi đồ vật trong phòng. Cô sẽ không chịu thua dễ dàng như vậy đâu. Gia sư sao? Còn phải xem kẻ gia sư gì đó sắp đến có chịu nổi 3 chiêu của cô không. Cô nhất định cho hắn một đi không trở lại.

30 phút sau,

"Cốc,cốc" - tiếng gõ cửa vang lên.

Vừa kịp lúc, cô đã bày bố xong các "trận pháp" trong phòng.

"Chào ba mẹ! Chào...ch...ào..." - cô nhìn người thanh niên theo sau ba Lưu liền rất ngạc nhiên. Đó chẳng phải là "thiên thần trong mưa" của lòng cô sao? Hôm nay anh đeo một cặp kính trắng, quần áo cũng thơm mát hơn, lại còn rất... đẹp trai. Dù là một hình tượng khác hẳn lần trước nhưng cô chắc chắn đó là anh. Không sai được!

"Cái gì mà ăn nói lấp bắp vậy! Đây là thầy giáo dạy kèm của con - Lý Chí Thành.Còn không mau chào hỏi đàng hoàng" - Ba Lưu trách con gái.

"Ch...chào...chào thầy" - Được gặp lại anh, Lưu Ngọc thẹn đến đỏ mặt, cúi gằm mặt xuống, không dám ngước lên nhìn. Ba Lưu lại lầm tưởng con gái xem thường vị gia sư kia, ủy khuất không hài lòng.

"Con đừng thấy cậu ấy trẻ tuổi mà xem thường. Cậu Thành đây đã đỗ Thạc Sĩ chuyên ngành Toán đó, kiến thức về Vật Lý,Hóa Học, đặc biệt là ngoại ngữ tuyệt đối không tồi. Con tốt nhất ngoan ngoãn học cho ba" - Giọng của ba Lưu có phần quở trách.

"Không! Không! Con nào dám xem thường a... à không thầy ấy. Ba đã kiếm cho con một gia sư tốt như vậy. Con mừng còn không kịp nữa là" - Lưu Ngọc luống cuống giải thích.

Ba Lưu gật đầu rồi đi xuống lầu. Cô mời anh vào phòng mình. Cô lúc này mới nhớ ra mấy cái bẫy mình đặt: bột ngựa trên mặt bàn, keo 502 đổ trên ghế, chai rửa tay trong phòng toàn là dầu ăn, trên cánh quạt trần thì toàn là bột màu, nước trong phòng tắm cũng đã bị ngắt đi, còn có...quá nhiều bẫy đi.

Cô nào biết người đến là anh chứ. Nếu biết cô đã

không bày mấy cái trò ngu xuẩn kia rồi.

Thấy anh chuẩn bị ngồi lên ghế, cô liền đẩy anh ra, kết quả một tay cô đặt lên bột ngựa trên bàn,tay còn lại thì dán chặt vào cái ghế. Ngay lúc này, cánh quạt trần đã được cô hẹn giờ từ trước tự động quay.

"Ùp"

Mấy cô bột màu pha lẫn bột ngựa đổ sụp xuống người cô lấp la lấp lụp còn ngựa ngáy khó chịu nữa, hại cô gãi không thôi.

Cuối cùng cô đành cầu cứu anh chạy xuống nhà gọi ba mẹ cô.

2h sau đó cô được giải cứu khỏi cái đồng hồ ồn do chính mình tạo ra. Tất nhiên, cô đã bị ba mẹ mắng một trận té tát.

Trước đây cô luôn tưởng tượng được gặp lại anh trong một tình huống lãng mạn hay đại loại vậy. Ai mà ngờ, lần gặp này cô lại để lộ ra bộ dạng kinh khủng như vậy. Sau này, sao cô còn mặt mũi mà đối diện anh nữa đây.

Cô chưa bao giờ hận bản thân mình như lúc này!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Ngọc, Vợ Lưu Manh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Quá Khứ (4) - Yêu Anh Không Cần Lý Do

Hôm sau, Lý Chí Thành vẫn đến dạy kèm cho Lưu Ngọc. Anh vẫn không có bất kì biểu cảm gì đặc biệt với cô, chuyên tâm dạy học. Lưu Ngọc có chút lo lắng bồn chồn vì không biết anh đang nghĩ gì. Tất nhiên cô giấu những xúc cảm đó ở trong lòng, không để anh biết.

Cô rất tò mò về cuộc sống của anh. Cô muốn biết thêm thông tin về anh chứ không phải mỗi cái tên- Lý Chí Thành. Vì thế cô quyết định theo dõi anh mỗi ngày.

Ngày đầu tiên, cô phát hiện anh không có xe, hằng ngày đều đi bộ đến nhà cô để dạy học. Nhưng nhà anh ở rất xa, xa đến nỗi cô phải đi theo sau anh hơn 2 tiếng đồng hồ mới đến nơi. Nhưng cô càng sốc hơn khi biết anh sống trong một ngôi nhà lụp xụp xiêu vẹo, gần như "mộc nát" và có thể bị gió lớn cuốn đi bất kì lúc nào.

Ngày thứ hai, cô lại phát hiện anh đi bộ thật xa đến một bệnh viện. Cô thấy anh tiến vào một phòng bệnh chăm sóc một người phụ nữ đang nằm liệt giường, trên người mắc rất nhiều dây điện, bà ấy bị bệnh rất nặng. Sau khi anh rời đi, cô rút một khoản tiền lớn từ tài khoản riêng của mình để hối lộ cho một y tá. Y tá nói cho cô biết người phụ nữ kia chính là mẹ anh - Lý Uyên đang phải chạy thận hằng ngày để duy trì mạng sống.

Ngày thứ ba, cũng là ngày thứ bảy. Theo hợp đồng, 2 ngày cuối tuần anh sẽ không dạy kèm cho cô. Thế nên, cô đã mai phục ở nhà anh từ 6 giờ sáng. Cô háo hức không biết cuối tuần của anh sẽ như thế nào? Nhưng cô chờ mãi không thấy anh bước ra, hỏi thăm hàng xóm mới biết anh đã rời nhà từ sớm. Chán thật! Cô trễ mất rồi.

Ngày thứ tư, là ngày chủ nhật. Để không bị trễ, cô đã có mặt ở đó từ khi mặt trời chưa ló dạng, sương đêm vẫn chưa tan, bóng tối vẫn còn bao phủ, lúc 3 giờ rưỡi sáng. Cô trốn ở một góc khuất ở gần nhà anh, cái lạnh của đêm như làm cô đông băng, mấy con muỗi chết tiệt thì cắn cô tấy đỏ. Cô phải chịu trận như thế cả tiếng đồng hồ.

Cuối cùng cô cũng đợi được anh. Anh rời khỏi nhà, vẫn là đi bộ. Hôm nay anh mặc một bộ trang phục bình thường, áo thun cộc cùng quần dài nhưng chúng đều đã cũ và có vết rách, lấm tấm mấy vết bẩn. 1 tiếng sau khi đi bộ, anh bước vào một công trường đang xây dựng. Cô thấy anh làm việc ở đó, anh vác những thùng xi măng lớn nặng trĩu, anh đẩy những chiếc xe đầy gạch, anh vác những thanh lớn thanh nhỏ trên vai, anh khiến những chồng gạch lớn đi lên cầu thang dựng tạm, nhìn qua chẳng có chút an toàn. Cái nắng ban trưa bắt đầu lên, mặt trời treo trên đỉnh đầu chói chang nằng nặt. Cô đứng ở dưới chiếc ô của mình còn muốn choáng váng nhưng anh thì đang ở ngoài kia, làm việc, không một mái che, chỉ có chiếc nón cũ kĩ đội lên đầu.

Lòng cô trỗi lên một cảm giác chua xót đến nghẹn ngào! Có lẽ cô đã yêu anh rồi.

Ngày thứ năm, cô cũng chờ anh ở trước nhà từ sớm. Vì anh dạy học cô vào buổi chiều nên cô đến sớm để xem anh sẽ làm gì vào buổi sáng và tối. Cô thấy anh chuẩn bị rời khỏi nhà, nhưng lần này anh ăn mặc chỉnh chu hơn ngày hôm trước. Là bộ trang phục đồ, áo sơ mi màu tím nhạt cùng quần âu dài, đây cũng là bộ mà cô thấy anh mặc trong đêm mưa kia.

Lần này anh đi bộ một khoảng gần hơn, đến trường đại học sư phạm k. Thì ra anh là giảng viên khoa Toán của trường.

Trưa, cô nhanh chóng bắt taxi về nhà đợi anh đến dạy học, không để anh nghi ngờ rằng cô đã theo dõi anh.

Đến tối, cô lại lảng lảng bám theo anh. Nhưng lần này bị anh phát hiện rồi.

"Sau ngày nào cũng theo dõi tôi?" - Anh lạnh lùng.

"Em...em..." - cô ấp a ấp úng không nói nên lời. Cô đã trốn kĩ lắm rồi sao anh còn phát hiện chứ. Cô biết phải nói thế nào đây.

"Lưu tiểu thư, như cô đã thấy cuộc sống hằng ngày của tôi không có gì đặc biệt hơn người. Hy vọng cô sao này đừng làm như thế nữa" - Lý Chí Thành nói rồi xoay người bước đi.

Lưu Ngọc không muốn để anh rời đi như vậy. Nếu hôm nay để anh đi thì nhờ ngày mai anh không đến dạy nữa thì cô sẽ không còn cơ hội nói cho anh biết. Cô liền lấy hết can đảm hét lên.

"Lý Chí Thành! Lưu Ngọc em thích anh! Chúng ta đã từng gặp nhau trước đó, anh nhớ không? Đêm ấy trời mưa, tại một gốc cây ở đường x, em đã thích anh từ giây phút đó rồi!"

"Lưu tiểu thư, đừng đùa nữa. Cô nên về đi"

"Không! Em không đùa. Em thích anh! Em thích anh!" - cô vẫn hét lớn

"Vì sao? Vì tôi đáng thương hại sao?"

"Không! Không phải!"

"Vậy thì tại sao?"

"Em... em không biết! Yêu anh đâu cần phải có lý do chứ"

"... "

Lý Chí Thành cũng không biết nên dùng lời lẽ gì để nói với cô. Anh không phải chưa từng được nữ sinh tỏ tình. Mấy lần khác anh đều rất lạnh lùng từ chối vì anh biết trong mắt họ chỉ đơn giản là sự ái mộ. Nhưng đối với Lư Ngọc, anh nhìn ra được sự chân thành trong từng câu chữ. Lần đầu tiên anh cảm thấy bối rối không biết phải làm gì.

Bởi anh cũng giống như cô, cũng đã thắm mẩn cô từ lần đầu gặp mặt. Không phải đêm mưa ấy mà là một ngày đẹp trời từ rất lâu rồi, lúc ấy anh chỉ mới 18 tuổi. Hôm ấy mẹ anh bệnh nặng phải nhập viện điều trị nhưng anh lại không có tiền. Anh đã quỳ xuống để van xin những bác sĩ và y tá ở để họ cho mẹ anh được cấp cứu nhưng họ vô tâm nói với anh "cậu cần đóng viện phí trước".

Ngay lúc ấy một cô bé độ chừng hơn 10 tuổi xuất hiện, cô bé để tóc mái và thắt hai bím tóc rất đáng yêu. Cô bé chạy khỏi vòng tay mẹ rồi chạy đến dùng đôi tay nhỏ bé của mình lau nước mắt cho anh - một người đang quỳ trên đất. Ngay ngó nói với anh:

"Hoàng tử đừng khóc! Cô tiên nhỏ đến giúp hoàng tử rồi nè!"

Sau đó, liền lột chiếc lắc tay bằng vàng đưa cho anh.

"Ba nói cái vòng này có thể bán được tiền a, có tiền rồi có thể đóng viện phí"

Anh nào dám lợi dụng trẻ con mà vụ lợi chứ, huống chi mẹ cô bé kia đang ở đây. Nhưng vị phu nhân kia lại tươi cười nói với cậu "Cậu nhận lấy đi! Đó là tấm lòng của con bé. Hy vọng mẹ cậu sớm bình phục". Thì ra trên đời này vẫn còn rất nhiều người tốt.

Suốt mấy năm qua, anh chưa bao giờ quên cô bé tốt bụng và vị phu nhân nhân từ kia. Họ cũng chính là người của Lư gia, Lư phu nhân và tiểu thư Lư Ngọc.

Anh thật muốn nói anh cũng đã yêu cô từ giây phút ấy, cũng không biết là lý do gì. Có lẽ là vì sự lương thiện thánh thiện của cô.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Ngọc, Vợ Lư Mạnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Quá Khứ (4) - Em Sẽ Buông Tay Nếu Anh Muốn

Nhưng Lý Chí Thành nào dám vọng tưởng. Anh chỉ là một thư sinh nghèo khổ rách áo ôm, mẹ lại bệnh nặng, đến nhà còn chẳng được đằng hoàng để ở. Còn cô, một tiểu thư nhà giàu, lại xinh đẹp lương thiện. Anh không xứng với cô, xét các mặt đều không xứng. Anh chỉ có thể chôn phần tình cảm kia ở sâu trong tim mình. Một ngày nào đó sẽ có một người thực sự thích hợp với cô hơn anh xuất hiện.

Nghĩ vậy, Lý Chí Thành liền quay lưng, lạnh lùng bước đi, không màng đến lời nói của Lư Ngọc.

Lư Ngọc tất nhiên vẫn không bỏ cuộc, ngày nào cũng bám theo anh lập đi lập lại câu nói "em thích anh" đến hàng vạn lần. Đặc biệt là khi anh đến dạy học cho cô, cô còn viết câu nói đó trên những tờ giấy lớn đó dán khắp phòng. Nhưng ngày nào cũng vậy, cô cũng chỉ nhận được thái độ lạnh lùng của anh.

2 tuần sau, anh cũng xin nghỉ dạy kèm cho cô. Lúc đó, cô trốn trong phòng khóc đến sưng mí mắt. Cô đáng ghét thế sao? Sao anh mãi không đoái hoài đến cô.

Nhưng Lư Ngọc cô trước giờ vẫn luôn rất bướng bỉnh, làm việc gì cũng sẽ cố đến cùng. Anh chỉ lạnh lùng không màng lời tỏ tình của cô chứ đâu có từ chối thẳng thừng. Cô nhất định phải cho anh thấy, cô thực lòng thích anh, yêu anh đến nhường nào.

Cứ như thế, mỗi ngày cô đều như "ong bu mật" bám lấy anh nhưng không ồn ào tỏ tình như trước nữa. Cô muốn dùng hành động để thể hiện cho anh biết. Cô đến bệnh viện để chăm sóc mẹ anh, đến nhà anh giúp anh dọn dẹp, học nấu ăn để làm cho anh ăn. Tất nhiên anh không cho cô đến nhà, lần nào cũng đóng cửa nhốt cô ở ngoài. Cô đành nhân lúc anh đi vắng để "trèo" vào nhà nhanh chóng làm việc rồi "trèo" ra trước khi anh về.

Cả kì nghỉ hè, cô dành tất cả thời gian của mình để theo đuổi anh.

Ba Lư và mẹ Lư cũng sớm biết chuyện, nhưng rất may mắn là họ không những không phản đối mà còn ủng hộ cô, họ nói anh là người tốt nhưng gặp phải người như cô thì anh ấy quá bất hạnh rồi. Đáng ghét! Cô mới là con gái của họ chứ bộ!

Mẹ cô còn mắng cô ngốc! Theo đuổi người ta lâu như vậy còn không có tiến triển gì bèn bày cách cho cô, bảo "con nên chết đi!". Thật ra là bảo cô giả cảnh tự sát để xem anh có quan tâm cô không.

Cô dùng dao tự rạch tay mình nhưng vì lực đạo của cô vốn mạnh hơn người thường, rạch một cái lại lại đứt một đường nửa gang tay, sâu đến 0.3 li. Cũng may, đường dao của cô lệch động mạch chủ một chút. Nếu không lần này cô thiệt là về châu ông bà rồi.

Cô chỉ nhập viện trong tình trạng hôn mê vì chảy máu quá nhiều. Trong cơn mê, cô nghe được tiếng ba mẹ, họ vừa khóc vừa mắng cô là đồ ngốc, họ chỉ bảo cô "già cảnh" chứ có bảo cô tự sát thật đâu.

Sau khi được truyền máu, cô cảm thấy mình khá hơn nhưng vẫn rất mệt. Cô thêm thiếp ngủ đi.

Nhưng vừa chợp mắt thì đã bị đánh thức bởi tiếng cửa bị đẩy mạnh "rầm!" một cái. Là anh - Lý Chí Thành.

Người anh ướt đầm như vừa bị mưa, chân lại không mang dép, đầu tóc rối bời hớt hải chạy đến bên giường bệnh của cô.

"Tóc Bím" - anh gọi cô với cái tên kì quặc nhưng thanh âm lại êm dịu ngọt ngào. "Đồ ngốc! Đại ngu ngốc! Sao em làm thế hả! Em có biết là anh lo lắng không? Em có biết rằng anh yêu em, yêu em hơn cả em yêu anh nữa! Nếu em thật sự chết thì anh phải làm sao đây? Cái đồ vô lương tâm này!" - anh giận dữ mắng Lư Ngọc.

Câu nói của anh qua thính giác của Lư Ngọc được chất lọc rất rõ ràng. Anh nói rằng anh yêu cô, là thật sao, anh không gạt cô chứ! Cô ngây ngốc xin anh nhắc lại câu nói kia một lần nữa. Anh không nói mà ôm lấy cô, áp môi mình lên môi cô, lấy đi nụ hôn đầu đời của cô. Thật dịu dàng và cũng thật hạnh phúc! Sau đó, anh thổ lộ với cô rất nhiều chuyện, cả chuyện từ nhiều năm về trước 2 người đã gặp nhau, rồi chuyện anh yêu cô từ lâu rồi.

Biết được người mình yêu cũng yêu mình đó là điều hạnh phúc nhất. Lư Ngọc cảm thấy vết cắt kia là rất đáng, dù rất đau nhưng cô lại cảm thấy ngọt trong lòng. Cuối cùng thì cả hai cũng đối diện với tình cảm của chính mình, chính thức yêu và hẹn hò như bao đôi tình nhân khác. -----

Thời gian trôi thật nhanh, Lý Chí Thành cùng Lư Ngọc yêu nhau cũng đã gần một năm. Một năm qua, hai người đã trải qua biết bao điều hạnh phúc. Cô cùng anh đi du lịch, cùng anh đi chăm sóc mẹ anh, cô còn ngốc ngốc chạy theo anh đến công trường phụ anh làm việc, đôi lúc lại nghịch ngợm cái trang thành sinh viên trường sư phạm để chui vào lớp nghe anh giảng bài.

Song song đó cũng có những thăng trầm trong chuyện tình cảm. Đôi lúc anh làm cô giận, anh phải năn nỉ suốt mấy ngày, có khi cả hai cãi nhau đến long trời lở đất nhưng anh vẫn chủ động xin lỗi.

Hai người cùng trải qua khoảng thời gian đẹp nhất của tình yêu, cũng đã trao nhau tất thảy thể xác lẫn tâm hồn.

Nhưng có lẽ giống như người ta thường nói "mối tình đầu thường không thành". Chính định mệnh đã cho họ yêu nhau và chính định mệnh cũng đã khiến họ cả cuộc đời này không thể bắt đầu lại lần nào nữa.

Mẹ anh mất. Anh vô tình tìm được quyển nhật ký của mẹ từ 30 năm trước.

Trong quyển nhật ký, bà đã viết rằng mình đã yêu một người không nên yêu. Ông ta đã có vợ, còn có con nữa. Nhưng mẹ anh yêu ông ta, chấp nhận làm tình nhân bên cạnh ông ấy nhưng vô tình đã đẻ mang thai - có anh. Và những chuyện kinh khủng sau đó bắt đầu diễn ra...

Từng câu từng chữ trên giấy diễn tả lại những việc 30 năm trước mẹ anh bị hành hạ ra sao, phải chịu những ủy khuất gì. Đó như vết dao khứa vào tim anh.

Anh hận những kẻ đó, anh phải khiến hắn ta trả giá đắt cho những gì đã gây ra cho mẹ con anh. Họ nhất định phải trả giá.

Nhưng còn Lư Ngọc của anh thì sao, anh không muốn cô ấy bị cuốn vào những chuyện này. Anh... phải để cô ấy tự do, được an toàn.

Hôm ấy anh dầm mưa suốt cả đêm.

Cuối cùng! Anh không từ mà biệt, rời xa cô.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Ngốc, Vợ Lư Mạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Định Ngày Cưới

Một tuần sau đó, Trần Kiều Hoa cùng Dương lão phu nhân Đỗ Văn Minh đến Lư gia để đàm hỏi Lư Ngọc. Lư Tổng, Dương gia chúng tôi hôm nay trước là thăm hỏi sau là... muốn bàn chuyện hôn sự của bọn trẻ. Hôn sự, Dương phu nhân muốn nói Ngọc nhi nhà chúng tôi cùng Dương thiếu gia sao? Phải. Tiểu Nam nhà tôi rất quý Lư tiểu thư. Hy vọng Lư Tổng cùng phu nhân sẽ đồng ý. Chuyện này... - Lư Vĩ nhìn Tạ Tử Lan có chút do dự. Lư Vỹ và Tạ Tử Lan xem xét các mặt thì thấy Dương gia quả thực không tệ nhưng khổ nỗi vị Dương thiếu gia kia nghe nói là người ngốc, nửa mơ nửa tỉnh. Nếu con gái họ gả vào đây chẳng phải là quá thiệt thòi sao. - Tôi biết Lư tiểu thư nếu lấy đứa con ngốc nhà tôi thì sẽ chịu không ít thiệt thòi nhưng Tiểu Nam nhà chúng tôi thật quý Lư Ngọc, nó còn năm lần bảy lượt đòi sống đòi chết vì cô ấy. Chúng tôi đành mạo muội đến đây đề đàm hỏi. - Đúng vậy! Nhưng nếu chỉ có thế thì Dương gia cũng sẽ không mạo muội đến đây. Chúng tôi thấy Lư Ngọc tiểu thư cũng rất quan tâm đến Tiểu Nam nhà chúng tôi, tuần trước còn đưa nó đi chơi. Hai đứa bọn chúng rất vui vẻ. - Dương lão phu

nhân thuyết phục. - Lưu Ngọc đã đến Dương gia? Còn đưa Dương thiếu gia đi chơi? - Lưu Vũ khá bất ngờ. - Đúng vậy. Đứa con gái này của ông cũng quá là đẩy nhanh tiến độ đi. Mới gặp người ta có mấy lần mà đã đi hẹn hò luôn rồi.

Hiểu con không ai bằng cha mẹ. Ông biết Lưu Ngọc yêu ai thì rất thoải mái theo đuổi giống như 6 năm trước, nó gặp Lý Chí Thành có một lần mà bám riết lấy người ta để rồi... Haizz! Cũng kể từ lúc đó nó coi chuyện tình cảm như trò chơi, người yêu như quần áo, thích thì dùng không thích lại thay đổi.

Ông cũng không biết lần này con gái bướng bỉnh của ông là đang đùa hay đang thật nữa. Không hỏi nó cho rõ thì sợ lần này người chịu thiệt thòi chính là vị Dương thiếu gia kia rồi. Khổ nỗi hôm nay nó lại không có ở nhà, mới sáng sớm đã mất tâm mất dạng, ông biết đi đâu mà tìm nó đây chứ. - Dương phu nhân cùng Dương lão phu nhân không phiền để tôi thăm dò ý kiến của Lưu Ngọc chứ. Nếu nó muốn, tôi nhất định sẽ gả. Ngược lại nếu nó không muốn thì tôi cũng không còn cách nào ép nó. Được! Lưu tổng cứ hỏi ý kiến con bé. Tôi nghĩ con bé sẽ đưa ra quyết định đúng đắn - Trần Kiều Hoa tươi cười. Dù là đang nở nụ cười nhưng trong lòng Trần Kiều Hoa đang nổi lên lửa giận. Là người phụ nữ Lưu Ngọc kia không biết liêm sỉ tìm bà ép cưới, giờ còn bắt bà phải hạ mình để diễn một vở "nhà trai cầu tình" này để hỏi cưới cô ta. Đáng ghét! Nếu không phải hôm nay có Dương lão phu nhân ở đây thì bà sẽ không ăn nói đàng hoàng thế đâu. Để chờ xem, khi bước vào Dương gia rồi thì mẹ chồng tôi đây sẽ cho cô biết cái gì gọi là lễ độ. - Hôm nay con bé không ở nhà. Tôi xin phép ra ngoài gọi điện thoại cho nó vậy. Lưu phu nhân rời phòng khách để gọi điện cho con gái yêu. Lúc này, Lưu Ngọc đang lái xe sang thành phố A bên cạnh dạo chơi.

"Alo, Mẹ! "

" Ngọc Nhi, con đang ở đâu vậy? Về nhà được không? " - lời mẹ Lưu có chút gấp gáp.

" Không được rồi mẹ. Con đang ở rất xa. Không về kịp. Có chuyện gì sao? "

" Hôm nay Dương gia đem sính lễ đến dạm hỏi con " - Câu nói này của mẹ Lưu có chút lo lắng.

" Sớm vậy sao! Ba mẹ cứ đồng ý đi "

" Con nói gì vậy? Rõ ràng con biết Dương thiếu gia kia bị.. "

" Mẹ à, con lớn rồi. Con tự có chủ ý. Hơn nữa là con đi cầu hôn với Dương gia trước. Ba mẹ mau đồng ý đi! Nếu ba mẹ từ chối thì con sẽ bỏ nhà đi bụi. Thôi nhé! Con đang lái xe "- dứt lời, Lưu Ngọc cũng ngắt điện thoại.

" Cái gì. Con đi cầu hôn... Alo Alo, Ngọc Nhi! "

Mẹ Lưu đem lời Lưu Ngọc chuyển tới ba Lưu. Ông cũng không biết phải làm sao với đứa con gái này nữa. Lại còn không cần sử dụng đi cầu hôn người ta trước. Haizz! Từ nhỏ đến lớn nó vẫn luôn bướng bỉnh như vậy, vẫn luôn làm theo ý mình. Xem ra, lần này có lẽ là nó thật lòng rồi. Hai ông bà già như ông bà không quản được nó nữa rồi, đành chấp nhận mối hôn sự này, tháng sau sẽ tổ chức đám cưới. Cầu lời bình thẳng thắn từ đọc giả để truyện ngày một trọn vẹn hơn!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Ngốc, Vợ Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Lão Đại Ôn Làm Nũng

Trở về chuyện diễn ra hơn mười ngày trước, sau khi Lưu Ngọc phát hiện ra Đoàn Hùng ngoại tình thì đã tổng hán đến thành phố A để "nhận phạt". Mấy ngày sau, cũng chính là ngay sau ngày cô và Tiểu Nam ở khách sạn, cô ngẫu hứng đến đây để xem xét tình hình của hắn. Cũng chính lúc này cô đã phát hiện ra một những chi tiết đáng ngờ.

Thành phố A về đêm thật phồn hoa diễm lệ.

Lưu Ngọc lúc này đã đến Talasky - một quán bar trong thành phố.

Talasky càng về đêm càng nhộn nhịp. Nơi đây không phải là nơi tụ tập giải trí của giới thượng lưu mà là khoảng trời riêng cho các thành phần hắc đạo, bang phái trong giang hồ. Người đến Talasky không phải là "đầu trộm đuôi cướp" thì cũng là những tay buôn lậu, thậm chí đôi lúc còn có sự góp mặt của các "ông trùm" đến để bàn chuyện làm ăn. Đây có thể nói là một nơi vô cùng phức tạp và nguy hiểm.

Tại sao một cô gái như Lưu Ngọc lại thân nhiên ra vào nơi này ư? Không phải vì cô ấy là trộm cướp hay buôn lậu gì đó mà chính là một "bà trùm" bí ẩn. Người biết thân phận đó của Lưu Ngọc không nhiều, chỉ những thủ lĩnh cấp cao của Ngọc Môn làm việc dưới trướng của Lưu Ngọc mới được phép biết.

Một trong số đó là Ôn Thất - một thủ lĩnh xuất sắc cũng là một người "đàn em" mà Lưu Ngọc thương yêu nhất. Hắn cũng chính là ông chủ đương nhiệm của Talasky. Thế nên, Lưu Ngọc luôn được chào đón ở đây với thân phận là "bạn của ông chủ".

Lưu Ngọc bước vào phòng bao vip quen thuộc. Vẫn chưa đến, tên nhóc đó lại đang bận "chém giết" tên nào nữa rồi.

Phục vụ mang đến cho cô một ly cocktail Black Russian. Đó là thức uống ưa thích của cô khi đến đây. Đây là một loại cocktail khá mạnh vì nồng độ của rượu trong đó (black Russian có thành phần chính là vodka, kahlua và rượu mùi cà phê). Cocktail này có màu đen đặc trưng. Người ta thường ví màu đen của nó còn đen hơn cả linh hồn của quỷ Satan. "Ngọc tỳ, đến rồi à!" Giọng nói kia là của Ôn Thất - một thiếu niên rất điển trai độ chừng 17-18 tuổi. Khó có ai có thể tin rằng một cậu nhóc có gương mặt thiên thần và mái tóc vàng trông giống một thần tượng điển hình kia lại chính là một tay "sát thủ máu lạnh" do chính Lưu Ngọc bồi dưỡng ra.

Ôn Thất là trẻ lang thang, mẹ cậu ấy bệnh nặng mất sớm. Để có cái ăn, cậu xin làm công ở một xưởng gỗ nọ. Lúc ấy cậu chỉ mới 13-14 tuổi nhưng có thể làm việc như một người trưởng thành. Nhưng bà chủ xưởng gỗ, nói đúng hơn là một mẹ già biến thái bệnh hoạn vì say mê cái vẻ điển trai thiếu niên của cậu mà bắt cậu "phục vụ" nhu cầu bản thú của bà ta, nếu không sẽ sa thải cậu. Ôn Thất không phải là người vì miếng ăn mà bán đi lòng tự trọng của mình. Cậu lập tức tự ý nghỉ việc rồi rời khỏi xưởng gỗ. Nhưng cái người đàn bà mang tâm lý biến thái kia không tha cho cậu, cho mấy tên du côn đến uy hiếp rồi bắt cậu về nhà riêng của bà ta gần xưởng gỗ.

Trong lúc bị dồn vào đường cùng, cậu đã dùng một con dao gọt trái cây để "diệt" sạch cái đám côn đồ và mẹ già háo sắc đáng ghét kia trong đêm khuya rồi đem xác vứt vào xưởng gỗ. Sau đó bỏ trốn.

Đúng lúc, xưởng gỗ này lúc bấy giờ lại là một trong những "con nọ" của Ngọc Môn. Lưu Ngọc tức giận vì "con nọ" bị giết trắng trợn ngay trong địa bàn của mình. Sau quá trình điều tra, Ngọc Môn bắt được Ôn Thất.

Đứng trước vị chủ thượng tối cao của tổ chức hắc đạo nổi tiếng là "tàn độc" nhất giang hồ Ngọc Môn - Lưu Ngọc, Ôn Thất không hề tỏ ra một chút run sợ, ánh mắt vẫn giữ nguyên lạnh lùng, đứng đưng không chút sợ sệt. Lưu Ngọc thích khí chất đó, đồng thời cũng dự đoán được tương lai cậu nhóc này sẽ là một "lão làng" nếu được bồi dưỡng tốt. Sau đó liền cho cậu gia nhập Ngọc Môn, bồi dưỡng cậu.

Quả nhiên, cô không sai. Chỉ sau 3 năm, Ôn Thất đã trở thành "thủ lĩnh" đáng sợ, máu lạnh, tàn độc nhưng cũng đầy thực lực. Cậu một trong những cánh tay đắc lực, trung thành và đáng yêu nhất của cô.

"Sao không quan tâm đến người ta vậy? Người ta chỉ đến trễ xíu thôi mà". - Ôn Thất thấy Lưu Ngọc không để ý cậu bèn chạy lại níu tay cô làm nũng.

Mấy tên đàn em của Ôn Thất tự biết thân biết phận mà rời đi trước luôn tiện đóng cửa lại. Ai có thể ngờ "lão đại Ôn" đỉnh đỉnh đại danh của họ lại có thể có cái bộ dạng trẻ con làm nũng kia với một cô gái chứ. Nếu không chuẩn lẹ thì họ chắc chắn sẽ bị "giết người diệt khẩu" cho coi.

"Được rồi! Giữ lại chút thể diện cho bản thân đi. Nếu để anh em thấy được khoảng khắc này của đệ chắc chắn sẽ không nhịn cười được đâu" - Lưu Ngọc xoa đầu Ôn Thất, cậu ấy vẫn là tâm hồn trẻ thơ chưa lớn a.

"Kẻ nào dám cười đệ nhất định sẽ tháo hàm (lấy xương hàm ở miệng) của kẻ đó cho chó ngoan của đệ ăn".

"..."

Lưu Ngọc cũng không biết phải nói gì với đứa nhóc này nữa, mấy cái này vốn là do cô dạy mà. Cô đành nâng ly uống nốt ly cocktail đen ngòm của mình thôi.

"Tỷ đến đây có phải vì Đoạn Hùng không?" - Ôn Thất rất tinh ý.

"Ừ. Hần thế nào rồi?"

Sau khi bắt gặp cậu ta lên giường với người phụ nữ khác, cô vì tức giận mà ném hán đến chỗ Ôn Thất trừng trị. Cô cũng không hy vọng tên kia chết quá thảm.

"Hán sao? Ngày nào cũng được sung sướng!" - Ôn Thất nở một nụ cười quỷ dị.

"Sung sướng?" - Lưu Ngọc thấy được nụ cười kia của Ôn Thất thì cũng có thể đoán được Đoạn Hùng kia...rất thảm rồi a.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Ngọc, Vợ Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Huyết Hoa Bang (18+)

Ôn Thất lấy trong túi ra một USB rồi cắm vào phích kết nối với màn hình TV trong phòng. Cái USB kia ẽ là vì cô mà chuẩn bị từ trước. Ôn Thất đúng là Ôn Thất, luôn có thể đoán được người ta muốn gì.

Màn hình TV hiện lên một loạt cảnh nóng.

Trong đó một tên nam nhân bị lột sạch quần áo, tay chân bị xích lại. Một toáng nữ nhân ăn mặc nóng bỏng gọi tình nhưng gương mặt lại thể hiện vẻ điên loạn của kẻ "cuồng si". Bọn họ điên cuồng quật roi vào người hắn, dùng sấp nển nhỏ xuống người hắn, dùng dao rạch vào người hắn... Một loạt âm thanh hỗn độn bao gồm tiếng rên la của nam nhân, tiếng thét gào điên loạn của đám nữ nhân vang lên.

Tiếp đó, TV chuyển sang một màu tối. Một dòng tiêu đề "cảnh 2" hiện lên.

Lại là tên nam nhân đó. Nhưng lần này trong căn phòng kia là các quý bà đứng tuổi, xấu xí, béo ị đang tỏ vẻ thèm thuồng. Bọn họ lao vào hắn như những con cá đói đớp mồi, giành giật nhau "chơi" hắn. Đến cuối cùng, cái kia cũng hắn bị "nhậu" đến sắp nát luôn rồi.

Tv lại tiếp tục chuyển sang phân cảnh ba.

Lần này, nam nhân kia bị vút giữa đồng cỏ lúc chiều tà. Lưu Ngọc nhận ra nơi đó, là "bãi săn" của Ngọc Môn. Cái tên bãi săn kia có hàm ý của nó, không phải là bãi săn bắn mà con người cưỡi ngựa bắn cung đi săn các con thú. Nó là nơi mà những con sói hoang bị bỏ đói sẽ "săn" con mồi. Kẻ bị ném vào nơi đó một là để "luyện tập" nhưng đòi hỏi phải là những cao thủ có thực lực mới đủ sức để tồn tại, hai là những "tù nhân" mà Ngọc Môn muốn trừ khử.

Tên nam nhân kia đã bị thương. Hắn hiện giờ lại phơi thân nơi đồng cỏ. Rất nhanh, những con sói hoang đã xuất hiện. Chúng nhào tới thi nhau xé xác con mồi. Những tiếng la thảm thiết vang lên một hồi rồi dần dần tắt hẳn. Chỉ còn tiếng mảnh lông xé thịt rồi tru lên vì được ăn.

Người nam nhân thủ vai chính từ nãy đến giờ không ai khác chính là Đoạn Hùng - bạn trai cũ của cô.

Cuối cùng, màn hình TV kia cũng hiện lên dòng chữ "THE END".

Quả là một đoạn video đầy những phân cảnh hù người nhưng với "bà trùm" của Ngọc Môn như Lưu Ngọc thì dường như những điều đó rất đối bình thường. Cho dù đó là Đoạn Hùng thì cô cũng không chút do dự hay thương hại. Bởi vì lúc này khi Đoạn Hùng bị lột trần cô đã thấy một thứ mà trước giờ cô chưa từng phát hiện - hình xăm hình đầu rồng màu đen hung tợn - là ấn kí của Hắc Long hội - một bang phái đang đối đầu với Ngọc Môn.

"Hắn gia nhập Hắc Long Hội?" - Lưu Ngọc hỏi Ôn Thất

"Không phải gia nhập mà hắn vốn đã là người của Hắc Long Hội. Do lão Hắc cài vào để làm nội gián, đồng thời cũng đã được huấn luyện, chờ thời cơ thích hợp để ám sát tỷ" - Ôn Thất rót cho Lưu Ngọc một ly rượu rồi giải thích.

(lão Hắc là bang chủ của Hắc Long hội)

"Cái lão ấy vẫn bí ời như vậy?" - Lưu Ngọc uống cạn ly rượu rồi đáp.

"Chẳng lẽ đến bây giờ tỷ mới biết đến hình xăm đó sao?" - Ôn Thất có chút bất ngờ.

"Ừ" - Lưu Ngọc thần nhiên trả lời. "Chẳng lẽ...tỷ chưa từng... chưa từng... (ngủ với hắn sao)? - Ôn Thất thật sự muốn hỏi như vậy. Bởi tên kia rõ ràng là bạn trai cũ của Lưu Ngọc. Hơn nữa, theo Ôn Thất biết thì đây là người được Lưu Ngọc cho ở nhà riêng của cô, lái những chiếc xe cung của cô, nói thẳng ra là người mà Lưu Ngọc "sùng ái" nhất.

Chết tiệt! Vậy mà Đoạn Hùng chưa từng được Lưu Ngọc "thử" qua. Không lẽ đây chính là "ngọc nữ thủ thân" trong truyền thuyết sao? Nhưng Ngọc tỷ mà Ôn Thất sùng bái là một nữ đại lưu manh mà. Ôn Thất ngờ như mình vừa được nghe câu chuyện về "hồ dữ không thích ăn thịt" vậy, quá khó tin mà.

"Theo cậu thì tôi là người dễ dãi trong "chuyện đó" như vậy?" - Lưu Ngọc nhấn mạnh từ "chuyện đó" rồi tươi cười nhìn Ôn tiểu tử, cô biết hắn định hỏi cô điều gì.

"Không! Không! Chỉ là không ngờ tới..." - Ôn Thất cảm thán lắc lắc đầu.

"Tiểu tử, cậu nên hiểu rằng lão nương không phải "giống đực chi suy nghĩ bằng nửa thân dưới". Với tôi tình dục phải đi đôi với tình yêu chứ không phải là buông thả để ai cũng có thể làm bẩn bản thân mình. Lão nương trước giờ chỉ "hiển thân" cho người mình yêu thôi, không phải cái dạng gì cũng có thể gần đâu nhé!"

"..."

Lão đại tỷ quả nhiên vẫn là lão đại tỷ, làm việc gì cũng có lập trường của riêng mình. Trước giờ bao đường nhiều tiểu bạch kiêu như vậy mà lại không có dục tâm. Ôn Thất lại thêm một tầng thần tượng Lưu Ngọc trong lòng.

"Không phải vẫn còn một nữ nhân nữa sao? Cậu không phải "phóng sinh" cô ấy rồi chứ?" - Lưu Ngọc hỏi chuyện về cô ả tình nhân của Đoạn Hùng. Cô nhớ không lầm thì ngày đó cũng đem cô ả ném tới đây.

"Ồ! Chị nói cô nàng nóng bỏng đó sao? Không có thả! Không có thả! Đệ đang giữ cô ấy bên người" - Ôn Thất lại cong môi, lần này lại là một nụ cười đầy mỉa mai.

"Giữ bên người! Tiểu tử cậu khẩu vị thay đổi rồi? Sao lại hứng thú với hạng nữ nhân như vậy!"

"Uầy! tỳ, đệ giữ cô ấy lại là để điều tra chứ không phải là cái thể loại tỳ đang nghĩ đâu?" - Ôn Thất biết Luru Ngọc đã hiểu lắm nên vội giải thích.

"Điều tra? Cậu lại phát hiện ra manh mối gì nữa!" - Luru Ngọc tò mò không biết cô nàng kia lại là bang nào phải tới để phá cô đây.

"Đệ không thiên vị.Ban đầu, đệ cũng ném cô ta cho mấy tên đàn em để chơi đùa nhưng qua video theo dõi đệ cũng giống như tỳ, phát hiện ra một cái hình xăm trên người cô ta. Nó nằm ở bả vai bên trái, là một đóa hoa hồng đỏ viền trắng màu son. Theo thông tin điều tra cho thấy đó là ấn kí của Huyết Hoa bang, một bang phái cực kì có vị thế thời điểm 50 năm về trước. Nhưng 10 năm sau đó thì đã mất tăm mất dạng trên giang hồ. Nếu tính ra thì đó là bậc trưởng bối của chúng ta rồi, sao vô duyên vô cớ lại tiếp cận tỳ, đó là điều đệ khúc mắc"

"Đệ có điều tra được 40 năm trước, ai là đầu lĩnh của Huyết Hoa bang không?"

"Tất nhiên là có. Đầu lĩnh lúc ấy là một mỹ nữ tài hoa mà ai cũng ao ước có được - Đỗ tiểu thư của Đỗ gia, hiện tại chính là Dương lão phu nhân của Dương gia - Đỗ Văn Minh. Còn phó lĩnh lúc đó là một cô gái cũng xinh đẹp và tài hoa không kém, chỉ là cô ta xuất thân từ gái làng chơi,thông tin về cô ấy đã bị phong tỏa, chỉ biết là họ Lý"

Cuối cùng thì Luru Ngọc cũng có thể xác định, chuyện Đoạn Hùng ngoại tình và chuyện của Tiểu Nam nhất định có liên quan đến vị Dương lão phu nhân kia. Xem ra cô phải vào Dương gia thăm dò một chuyến rồi. Nhưng trước đó cô cần đến nhà Tô hồ ly - Tô Thư Kỳ để lấy ít "lệnh bài" vào cửa mới được.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Ngốc, Vợ Luru Manh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Thông Điệp Của Váy Cưới

Luru Ngọc cùng Dương Tuấn Nam đến tiệm áo cưới Ngân Đông phố Thiên Kiều.

"Ngọc, chúng ta đến đây để làm gì?" - Tuấn Nam ngờ ngác hỏi Luru Ngọc.

"Đến mua áo cưới, chúng ta sắp kết hôn!" - Luru Ngọc tươi cười trả lời.

"Áo cưới, kết hôn là gì? Tiểu Nam không biết!"

Luru Ngọc hơi đơ người một chút. Làm sao để đứa trẻ này hiểu được ý nghĩa thật sự của hai từ đó đây. Cô đành nói đơn giản để cậu ấy hiểu được.

"Kết hôn có nghĩa tương tự như kết tình thân vậy đó. Hai người kết hôn sẽ được sống chung với nhau, ăn cùng một bữa cơm, ngủ cùng một cái giường cho đến hết cuộc đời. Để minh chứng cho điều đó thì gia đình hai bên sẽ tổ chức một bữa tiệc, hai người kết hôn với nhau sẽ mặc áo thật đẹp, áo đẹp đó gọi là áo cưới "

"Ồ! Vậy là Tiểu Nam và Ngọc sắp được sống cùng nhau! Mau mau đi chọn áo đẹp"

Sau khi hiểu được vấn đề, Tiểu Nam rất vui vẻ, kéo tay Luru Ngọc đi vào tiệm. Vậy là từ giờ cậu sẽ được ở bên cạnh Ngọc rồi, không phải khóc lóc quấy phá nữa.

"Kính chào quý khách! Xin hỏi cô là cô Luru phải không ạ?" - Một nữ nhân viên nồng nhiệt đón chào.

"Phải. Mấy hôm trước, quản gia của tôi có gọi cho cửa hàng các cô. Mấy bộ áo tôi đặt của nhà thiết kế Woan đã nhập về rồi phải không?"

"Đã về rồi! Mời cô đi theo tôi"

Nữ nhân viên dẫn cô vào bên trong, phía các bộ áo xinh đẹp đang được trưng bày.

"Cô Luru, đây là một số mẫu thiết kế của nhà thiết kế Woan mà cô đã đặt"

Nữ nhân viên bắt đầu giới thiệu về những bộ áo cưới.

"Chiếc áo này có tên là "Tròn đời tròn kiếp". Hoa văn trên áo được thiết kế 3D dùng hơn 3000 cánh hoa từ 99 đóa hoa hồng đỏ Paris tượng trưng cho tình yêu nồng say nồng nàn suốt đời suốt kiếp"

Luru Ngọc ngắm nhìn một lúc. Chiếc váy này khá đẹp. Những cánh hoa kia dù được làm khô nhưng không hề mất đi vẻ hoa lệ. Tuy nhiên cô lại không ưng ý lắm nên lắc đầu.

Nữ nhân viên tiếp tục giới thiệu mẫu áo thứ hai. Lần này là một chiếc váy shari trắng, cổ xẻ vai, chính giữa có đính một viên đá saphia xanh tinh khiết.

"Đây là "nước mắt hạnh phúc". Ngài Woan nói sở dĩ nó có tên như vậy là vì truyền thuyết về viên đá kia"

"Truyền thuyết gì?" - Lư Ngọc có chút thắc.

"Truyền thuyết rằng ngày xưa một chàng trai tên Aquas và một cô gái tên Alun yêu nhau say đắm. Một ngày Aquas bị bắt đi phục vụ quân ngũ thì Alun đã không quản đường xa xa xôi đến biên ải để gặp chàng. Cuối cùng thì Alun cũng đã gặp được Aquas, giây phút ấy cô đã khóc, trong hạnh phúc, giọt nước mắt hạnh phúc ấy đã rơi vào mặt dây chuyền pha lê của cô ấy, khiến nó sáng hơn bất kì viên pha lê nào trên đời. Và bây giờ nó đang được đính trên chiếc áo này. Theo truyền thuyết, cô dâu nào mặc chiếc váy có đính viên đá này vào ngày cưới sẽ có được hạnh phúc mãi mãi bên người mình yêu".

Lư Ngọc suy nghĩ một chút, chiếc váy này quả thật rất ý nghĩa. Cô hỏi Tiểu Nam:

"Tiểu Nam nghĩ sao về chiếc váy này?"

"Không thích!" - Tiểu Nam xụ mặt

"Tại sao?"

"Tiểu Nam không muốn Ngọc khóc! Không muốn!" - ai đó bày ra bộ mặt đáng yêu.

"Ngốc! Đó chỉ là truyền thuyết, huống hồ đó là nước mắt hạnh phúc mà!"

"Không! Dù là gì cũng không thích!" - Tiểu Nam kiên quyết. Cậu còn đứng chắn trước mặt cô, không cho cô ngắm cái váy "khóc" kia nữa.

Lư Ngọc cũng không biết nói gì, chiều ý Tiểu Nam. Lần này cô quyết định nhờ cậu ấy chọn áo giúp cô. Tiểu Nam không thèm nghe tư vấn liền tùy ý đi lòng vòng, ngắm ngắm nghĩa nghĩa. Mỗi lần ngắm cậu lại làm một cái bộ dáng nghiêm túc, chấp tay sau lưng hay đưa tay vuốt vuốt cằm, rất chăm chú. Lư Ngọc theo sau không khỏi thầm cười, mấy cái dáng bộ kia đáng yêu biết nhường nào.

Cuối cùng cậu dừng lại trước một cái áo cưới màu tím. Váy được thiết kế kiểu công chúa xòe rộng. Là mẫu áo cúp ngực khá phổ biến. Trên phần ngực váy còn được đính 4 đóa hoa hồng tím nhỏ xinh xếp vòng. Ngoài ra, không có bất kì trang trí nào khác. Khá đơn giản nhưng cũng rất dễ nhìn, tạo cho người ta một cái cảm giác có chút lạ mắt nhưng không mấy xa lạ.

"Thích cái này!" - Lư Ngọc hỏi ai đó đang dính người vào tủ kính để ngắm áo.

"Ừm. Rất đẹp!" - Tiểu Nam quay lại nói với cô - "Ngọc! Chọn cái này được không, rất là đẹp nha!" "Được, tôi cũng thấy rất đẹp!" - Lư Ngọc gật đầu.

"Cô Lư, chiếc váy này chúng tôi không thể bán" - nữ nhân viên cất lời

"Không bán, tại sao?"

"Đây cũng là một trong những thiết kế của Woan nhưng ông ấy căn dặn chúng không thể bán, chỉ có thể trưng bày. Mong cô Lư thứ lỗi!"

"Tôi thích nó. Bao nhiêu tôi cũng sẽ trả!"

"Đây không phải là vấn đề giá cả, chiếc váy này chỉ có thể tặng cho người có duyên!" - Một giọng nói của người đứng tuổi cất lên từ phía sau - là Woan.

Ông ấy mặc một bộ vest rất thời thượng, phong thái hiên ngang.

"Cái gì mà duyên với không duyên. Rốt cuộc thì ông bán hay không bán!" - Lư Ngọc bắt đầu tức giận.

"Lư tiểu thư đừng nôn nóng. Cô có thể trả lời một câu hỏi của tôi không?"

"Tôi còn phải xem câu hỏi đó là gì?"

"Lư tiểu thư, cô và Dương thiếu gia như thế nào lại kết hôn?"

"Yêu"

"Vậy sao cô lại yêu cậu ấy?"

"Vừa gặp đã yêu! Đường như những câu hỏi của ông đã vượt quá giới hạn rồi đó" - Lư Ngọc tức giận.

"Xin cho phép tôi được hỏi câu hỏi cuối cùng. Cô có thực sự có lòng tin với tình yêu chớp nhoáng như thế sao. Cô thực sự tin rằng tình yêu đó sẽ giúp hai người bên nhau trọn đời, mãi mãi không thay đổi?"

Những câu hỏi liên tiếp của Woan như chạm đến đáy lòng cô, trái tim của cô. Đó cũng là những câu hỏi mà trước đây cô đã từng tự hỏi bản thân. Nếu là những cô gái khác thì ắt hẳn sẽ do dự và lo lắng lắm nhưng cô là Lư Ngọc. Tình yêu của cô đều do ấn tượng lần đầu mà hình thành. Cho nên cô đã có sẵn đáp án trong lòng.

"Tôi tin! Nhưng nếu một ngày lòng tin của tôi không thành hiện thực thì cũng không sao. Tôi cũng không hối hận về lựa chọn của mình!"

Lưu Ngọc cô là người dám yêu, dám từ bỏ. Nếu thực sự một ngày Tiểu Nam khôi phục trí nhớ cậu ta không thích cô nữa thì cô cũng sẽ chấp nhận buông tay. Nhưng ai biết được ngày đó là khi nào chứ. Cô không thể phí tâm lo lắng cho vấn đề xa xăm đó, cô muốn tận hưởng những hạnh phúc mình đang có trước mắt. Nếu vì những lo lắng kia mà đánh mất hạnh phúc hiện tại thì điều đó với cô mới là hối tiếc lớn nhất.

Woan hài lòng với câu trả lời của Lưu Ngọc.

"Xem ra thì công sức chờ đợi bao năm của lão già này không uổng phí rồi, cuối cùng cũng đợi được người có duyên. Không ngờ người đó lại chính là Lưu tiểu thư."

Lưu Ngọc cũng không hiểu được Woan đang nói cái gì. Chẳng lẽ đây chính là "óc khác biệt" của mấy nhà thiết kế lớn chẳng ai hiểu nổi hay sao.

(Lời tác giả: Xin lỗi các độc giả, thời gian gần đây ta phải đi học - sinh viên năm nhất bị đầy miết, giáo dục thể chất, quốc phòng, hội thao gì đó cũng phải tham gia hết, tối còn phải đi làm thêm nữa nên không còn nhiều thời gian để sáng tác, thông cảm cho ta nhé. Hôm nay ta viết dung lượng chương dài gấp đôi bình thường để bù cho các bạn nè)

"Lưu tiểu thư, chắc cô cảm thấy khó hiểu vì những lời nói của tôi phải không. Thật ra chiếc váy này là do vợ tôi thiết kế. Để làm ra nó bà ấy không dùng màu hóa học bình thường nhuộm vải. Bà ấy đã tự tay trồng một vườn hoa hồng màu tím rồi sau đó chờ hoa nở rồi lấy cánh hoa chưng cất thành phẩm màu rồi đem nhuộm vải. Phải nấy đến mấy mùa hoa mới có thể hoàn thành công đoạn nhuộm đó. Sau đó lại đi đến một nông trại ở Hy Lạp để tìm mua loài hoa hồng gốc không hề được lai tạo sau đó ép khô giữ màu rồi đính lên ngực áo. Tổng cộng có 4 bông. Cô biết hoa hồng tím tượng trưng cho tình yêu chung thủy chân thành đồng thời mang hàm ý "yêu từ cái nhìn đầu tiên". Bốn đóa hoa hồng tím mang ý nghĩa "tình yêu sẽ tồn tại mãi mãi dù gặp khó khăn trắc trở dù trải qua muôn ngàn khó khăn tình yêu vẫn mãi bền vững". Vợ tôi - Alisa đã mất rất nhiều tâm sức để thiết kế bộ váy này. Thế nên, trước khi mất bà ấy đã dặn tôi tìm một người có duyên để tặng, một cô gái nào đó hiểu được cách yêu chân thành, đồng thời tin tưởng vào tình yêu của mình dù biết trước tương lai sẽ có biến cố".

"Mấy năm nay, người đề mắt đến chiếc váy này không ít, nhưng khi tôi hỏi họ có tin vào tình yêu từ lần ấn tượng đầu tiên không? Có tin rằng hai người sẽ hòa hợp đến cuối đời hay không? thì họ sẽ mắng tôi, không thì chỉ trả lời qua loa lấy lệ. Tôi nhìn ra được trong ánh mắt họ có sự lo lắng bồn chồn, họ hoàn toàn không tin tưởng tình yêu của mình, càng không tin lựa chọn của bản thân mình. Chỉ có Lưu tiểu thư là trả lời một cách dứt khoát và chắc chắn, ánh mắt mang theo sự chân thật và chân thành. Tôi tin rằng câu trả lời này cũng đã ở trong lòng cô từ trước rồi. Vì vậy hôm nay xin cho phép tôi được tặng bộ váy cưới này cho Lưu tiểu thư. Chúc cô cùng Dương thiếu gia trăm năm hạnh phúc, trọn đời trọn kiếp ở bên nhau".

"Không được! Tôi không muốn ông tặng, tôi muốn mua nó. Tôi rất thích chiếc váy cùng thông điệp của nó!"

"Không được, vợ tôi trước khi mất đã bảo tôi phải đem tặng chiếc váy này. Tôi không thể bán được. Lưu tiểu thư, cô hãy nhận nó đi, trước giờ cô đặt nhiều quần áo của tôi như vậy, coi như lần này là một món quà tôi dành tặng khách hàng thân thiết đi!"

"Không thích, trước giờ tôi mua bất cứ thứ gì đều phải trả tiền. Huống hồ chiếc váy này lại trân quý như vậy, bản tiểu thư không thể lấy không của ông được. Hay là quyết định như vậy đi. Tôi sẽ trả giá gấp 10 lần tổng số váy cưới trong cửa hàng ông gộp lại"

"Lưu tiểu thư, cô đừng làm khó tôi, tôi nói tặng thì không lấy..."

"Áy áy, ông đừng có nôn nóng như vậy. Chẳng phải cuối năm ông thường đi phong trào từ thiện gì đó sao? Nên ông cứ đem tiền này quyên góp luôn đi, mua cho lũ trẻ ở đây nhiều quần áo một chút. Mùa đông năm nay lạnh lắm đấy. Đúng rồi, vợ ông là Alisa phải không, ông hãy dùng tên của bà ấy thay tôi quyên góp, coi như lời cảm ơn bà ấy đã tặng tôi một bộ váy đẹp".

"Được"

Bạn đang đọc truyện *Chồng Ngọc, Vợ Lưu Manh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Đám Cưới

Đám cưới của Lưu Ngọc và Dương Tuấn Nam được tổ chức buổi tối trên một du thuyền rộng lớn. Lễ cưới được làm trang hoàng theo phong cách châu Âu sang trọng. Ẩm thực phục vụ theo phong cách buffet hơn 200 món ăn trong và ngoài nước do các đầu bếp nổi tiếng chế biến.

Lăn lộn trong hắc đạo mấy năm nay Lưu Ngọc đắc tội không ít người. Để đảm bảo không có vấn đề gì phát sinh, hôm nay Lưu Ngọc chỉ mời một số bạn hữu thân thiết như Ôn Thất và Tô Thư Kỳ, phần còn lại đều là người của Ngọc Môn giả làm khách mời. Đại diện hai nhà cũng chỉ có ba mẹ cô và bà ngoại cùng mẹ Dương Tuấn Nam. Ba mẹ cô luôn chiều theo ý cô, nhà trai cũng không phản đối. Cuộc hôn nhân này nếu quá phô trương cũng không tốt cho hai nhà.

Tại phòng hóa trang cô dâu, Tô Thư Kỳ không khỏi bất ngờ khi trông thấy Lưu Ngọc bước ra từ phòng thay quần áo trong trang phục cô dâu.

Nàng mặc một bộ váy cưới màu tím giản dị nhưng rất duyên dáng. Vòng hoa cài tóc là một vòng hoa hồng tím. Tóc nàng được búi cao dưới vòng hoa, những lọn tóc con được uốn xoắn rủ xuống đung đưa một cách quyến rũ. Hôm nay Lư Ngọc trang điểm rất đẹp, bờ môi anh đào kia thật khiến người ta muốn ăn trợn. Có thể nói, Tô Thư Kỳ bị đánh về công chúa cổ tích này của Lư Ngọc hút hồn mất rồi.

"Còn nhìn nữa là mắt cậu sẽ lặn xuống đất đó. Không định cho tôi một lời bình phẩm nào sao?" - Lư Ngọc cười.

Tô Thư Kỳ tiến về phía lư ngọc, đi lòng vòng, ngó trước ngó sau rồi hắc mặt.

"A hừm! Đẹp! Nhưng cũng không sánh bằng vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành của phụ dâu Tô Thư Kỳ tôi"

Lư Ngọc thâm cười, cái miệng ba hoa kia của Tô Thư Kỳ sao có thể nói cho cô nghe mấy lời tốt đẹp được chứ.

"Thật là, một lời khen đằng hoàng không thể nghe ra từ miệng của cậu được! Hôm nay bỏ qua cho cậu"

"Cái này có phải gọi là người đang hạnh phúc, cái gì cũng có thể cho qua không?" - Tô Thư Kỳ nựng má Lư Ngọc.

"Này! Cậu đang làm hư phần trần điểm của tôi đó. Bỏ tay ra mau!"

"Rồi! Rồi! Lư tân nương yên tâm đi, mọi thứ vẫn nguyên vẹn"

"Cậu!"

Lư Ngọc ném cho Tô Thư Kỳ một cái nhìn chán ghét.

"Không ghẹo cậu nữa! Để phụ dâu xinh đẹp tôi đây đưa cậu ra lễ đường. Tân lang của cậu đang đợi kia" - Tô Thư Kỳ đưa một bó hoa hồng tím cho Lư Ngọc.

"Cuối cùng cũng nhớ ra nhiệm vụ của mình rồi sao!" - Lư Ngọc cầm lấy hoa cưới từ Tô Thư Kỳ.

"Ngọc này! Giờ tôi mới để ý, không phải cậu thích hoa hồng đỏ sao? Sao hôm nay thấy cậu một thân toàn hoa tím vậy! Có ngụ ý gì sao?"

"Ừ. Là yêu từ cái nhìn đầu tiên. Không nói với cậu nữa. Mau ra đại sảnh, không thì sẽ muộn mất" - Lư Ngọc hối thúc.

Tô Thư Kỳ không hiểu lắm lời giải thích của Lư Ngọc. Cái gì mà yêu từ cái nhìn đầu tiên chứ? Nhưng cũng đã trễ thật, cô phải đưa cô dâu Lư ra sảnh lớn làm lễ rồi.

Tô Thư Kỳ điều Lư Ngọc ra khỏi phòng hóa trang, dọc theo hành lang tiến lên boong tàu ra sảnh lớn.

(Lời tác giả: Xin lỗi, cho mình lưu chút thông tin để đánh dấu bản quyền nhé [Phan Thị Kim Yến, sn 2k, số CMND 35...509] Mình biết mấy lời nhắn này nên để ở đầu hoặc cuối trang sẽ thuận tiện hơn. Nhưng hãy thông cảm cho mình, thực là có nỗi khổ. Mình chỉ đăng truyện ở mỗi wed thôi nhưng có nhiều wed đem truyện này re-up tràn lan trên mạng. Mình mà để tn đầu hay cuối trang thì bọn họ sẽ cắt hết. Nên mình đành "chen ngang" giữa truyện. Đừng bơ mấy lời nhắn này nha vì từ đây chap sau mình sẽ "bật mí" cho các bạn một số tình tiết truyện hấp dẫn lắm đó)

Chú rể Dương Tuấn Nam đang vừa mới ngủ trưa dậy thì bị mẹ và bà nội ép mặc một bộ đồ vest gì đó dày đến mấy lớp áo, còn cái cà vạt thì siết sát cổ của cậu, khó chịu quá đi. Nhưng bà nội nói hôm nay đi gặp Ngọc, mặt như thế này mới đẹp nên cậu đành ngậm ngùi mặc nó để chờ Ngọc của cậu. Nhưng cậu chờ từ hoàng hôn đến chập tối bây giờ vẫn chưa thấy, rất sốt ruột.

"Mommy! Sao Ngọc vẫn chưa tới, có phải mẹ lại gạt con không?" - Tiểu Nam quay sang nói với Trần Kiều Hoa đang đứng bên cạnh.

"Trong vòng một tiếng con hỏi câu đó lần thứ 121 rồi đó. Mẹ đã nói là phải kiên nhẫn rồi mà. Con có thể ổn định một chút không?"

Tiểu Nam ủy khuất xụ mặt. Bà nội Dương an ủi cháu.

"Cháu ngoan, Lư Ngọc hôm nay là cô dâu, sẽ phải chuẩn bị rất nhiều thứ nên phải bận bịu một chút. Con đừng nôn nóng"

"Cô dâu là gì hả nội! Sao lại bận như vậy? Tiểu Nam nhớ!" - Tiểu Nam hỏi ngây ngô.

"Là vợ của con đó. Cô ấy hôm nay phải mặc váy cưới để gả cho con"

"Tiểu Nam biết váy cưới nha, nó màu tím, rất đẹp là Tiểu Nam chọn cho Ngọc. Nhưng vợ là gì? Tiểu Nam không biết."

"Đưa trẻ ngọc! Đó là người sẽ ở bên cạnh, chăm sóc con suốt cuộc đời này".

"Giống như dì Tư sao? Dì tư luôn chăm sóc tiểu Nam. Vậy Tiểu Nam phải gọi Ngọc là...dì Ngọc phải không!"

Câu nói ngây thơ của Tiểu Nam không chỉ khiến mà nội bật cười, mẹ cậu cũng bị chọc cười luôn rồi. Bà đành phải giải thích cho đứa trẻ ngọc này thôi.

" Không giống, hoàn toàn không giống. Vợ con sẽ luôn ở bên con lúc ốm đau, hoạn nạn, yêu thương con, cùng con chia sẻ vui buồn. Sau đó còn sinh cho con tiểu bảo nữa. Sau này, con cũng nên gọi Luru Ngọc là "vợ", không được gọi là đi đâu".

" Con hiểu rồi mommy! "

" Xem kìa, vợ con đến rồi kìa"

Tiểu Nam vội nhìn theo hướng tay chỉ của bà nội. Vừa trông thấy Luru Ngọc bước lên từ hầm tàu liền chạy đến ôm lấy.

" Ngọc! Nhớ!"

" Tôi cũng nhớ Tiểu Nam"

" Cái gì mà tôi cũng nhớ chứ, Luru Ngọc cậu nên nhớ bây giờ cậu là vợ của người ta rồi. Phải nói là "em nhớ anh", không là "em yêu anh" mới đúng! Mọi người nói có đúng không"

Tô Thư Kỳ nhấn mạnh từ "vợ" để nhắc nhở Luru Ngọc. Đồng thời kêu gọi mọi người cổ vũ cho đôi vợ chồng trẻ.

" Mau, mau nói "em yêu anh" đi. Rồi kiss một cái, sau đó trao nhẫn luôn. Khỏi cha sứ hay lễ nghi gì cho rườm rà. Tụi này chỉ đợi hai người xong để chè chén no say đây! Nhanh đi nhanh đi!"

" Đúng đó! Luru tỷ, tụi này sẽ cổ vũ cho tỷ. Nào các anh em, mau cổ vũ cho lão đại của chúng ta nào!" - Ôn Thất không biết đã xuất hiện từ lúc nào đã tham gia cổ vũ.

Đám đông vì muốn trông thấy cô dâu chú rể nên đã sớm tụ hợp lại, nghe được lời Ôn Thất liền cùng nhau hô hò cổ vũ.

" Nói đi! Nói đi! Nói đi! " - tiếng hô hò kết hợp với tiếng vỗ tay nghe thật phấn khích.

Luru Ngọc có chút thẹn thùng, cô mất một lúc mới có thể thốt lên lời.

" Em yêu anh, Dương Tuấn Nam"

Dứt lời Luru Ngọc nhón chân, áp môi mình lên môi của Tiểu Nam, hai tay thuận thế ôm lấy cổ cậu ấy. Một nụ hôn của sự chân thành và ngập tràn hạnh phúc.

Cảnh tượng này nhanh chóng được thu vào mắt của các bậc trưởng bối.

Mẹ Luru rơi nước mắt vì con gái, ba Luru choàng tay ôm vai mẹ Luru an ủi, hai ông bà già nhìn nhau rồi nhìn con gái. Cuối cùng, cũng đã được chứng kiến giây phút con gái họ được gả đi, lấy được tấm chồng mà nó mong muốn.

Bà nội Dương cũng vỗ vỗ tay con dâu đang vòng qua tay mình.

" Cuối cùng thì Tiểu Nam của chúng ta cũng thành gia lập thất rồi"

Trần Kiều Hoa gật đầu, choàng tay lên vai lão phu nhân, tựa sát người bà. Lúc này, những thù hằn của bà với Luru Ngọc cũng đã vơi đi vài phần.

Tuy đây là một đám cưới không phô trương, không xa hoa lộng lẫy đẳng cấp gì nhưng đây quả là một đám cưới mà bất kì ai cũng ao ước, một đám cưới giản dị nhưng tràn ngập tình yêu và hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Ngọc, Vợ Luru Mạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Đêm Tân Hôn Đắm Máu

Sau khi phần lễ cưới kết thúc, Luru Ngọc trở lại phòng hóa trang để thay áo cưới thì nhận được cuộc gọi bất ngờ từ người của Ngọc Môn.

"Lão đại, người của Hắc Long Hội đã bị tụi em trấn áp, tạm thời không gây phiền phức"

"Rất tốt, tiếp tục trông chừng bọn họ. Về phía những bang khác có động tĩnh gì không?"

"Tạm thời rất ổn! Ám Dạ và Tân Long lúc chiều có đưa người trà trộn vào lễ cưới để gây rối nhưng đều bị người chúng ta phát hiện và chặn lại rồi! Chỉ là..."

"Chỉ là cái gì?"

"Vừa nãy tại em bắt được một số sát thủ không rõ danh tính là bang phái nào. E là có một tổ chức hay cá nhân nào đó muốn ám sát tỷ trong đêm nay. Lão đại, tỷ phải cẩn thận"

"Tôi nghĩ tôi có thể đoán được bọn chúng muốn làm gì tiếp theo rồi. Khoảng 1 tiếng nữa, cậu cùng Ôn Thất mang thêm người đến nhà riêng của tôi tiếp ứng. Nhớ là đúng 1 tiếng, không được sớm hơn. Bằng không "cá" của chúng ta sẽ lộ lưới, không bắt được"

"Em hiểu rồi!"

Gác điện thoại, Lư Ngọc trở lại boong tàu cùng Tiểu Nam lên trực thăng để trở lại đất liền, về nhà riêng của Lư Ngọc.

Ngôi nhà đó ở một khu dân cư cao cấp phía Tây thành phố, bãi đỗ trực thăng được xây dựng phía trên bãi xe dưới lòng đất, rất rộng rãi và tiện lợi.

Vẫn còn một đoạn nữa mới đến nhà nên cô đưa Tiểu Nam xuống hầm để lấy xe. Cô giúp cậu ấy mở cửa xe để ngồi vào ghế phụ lái.

"Cảm ơn vợ" - Tiểu Nam vui vẻ cười với cô.

Lư Ngọc vừa nghe xong từ "vợ" kia thì sững người.

"Tiểu Nam vừa gọi tôi... là gì?"

"Là vợ đó, bà nội nói sau này phải gọi Ngọc là vợ nha" - Tiểu Nam ngây ngô trả lời.

(Ltg: Hello các bạn, Xan nè! Xin lỗi vì để các bạn chờ lâu nha, hôm nay Xan bù 2 chap nè. À, để Xan cung cấp lịch đăng cho các bạn luôn nha. Từ giờ, Xan sẽ đăng chap vào THỨ TƯ, SÁU, CHỦ NHẬT khoảng 7h-8h tối nhé. Vì kẹt lịch học nên Xan không thể đăng mỗi ngày như trước. Tuy nhiên mỗi lần đăng có thể là 1-2 chap cũng không chừng. Thông cảm nhé. Nếu đúng ngày đúng giờ rồi mà các bạn vô đọc không thấy chap mới là do các ad khác chưa kịp re-up truyện nha. Các bạn có thể truy cập rồi gõ tên truyện sẽ thấy chap mới. Xan hẹn giờ đăng nên chap sẽ ra đúng giờ, đúng ngày. Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ nè)

Lư Ngọc thẹn đến đỏ mặt không biết đối đáp kiểu gì nên nhanh chóng đi vòng qua xe hướng ghế lái. Cửa xe vừa mới mở một nửa thì đột nhiên có tiếng súng vang lên,

"Pằng" Viên đạn sượt qua vai Lư Ngọc để lại một vết sướt sâu.

Tiểu Nam không sợ tiếng súng nhưng khi thấy Lư Ngọc bị thương thì lập tức sốt sắn, vội lấy cái khăn mùi xoa của chú rể trong túi áo vest ra chòm người qua muốn lau cho Lư Ngọc.

"Vợ! Bị thương rồi. Để Tiểu Nam cầm máu!"

"Bốp"

Lư Ngọc đánh ngất Tiểu Nam. Cô không muốn để cậu ấy nhìn thấy những cảnh "máu me" sắp diễn ra. Xe cô có lắp kính cường lực chống đạn, sẽ giữ cậu ấy an toàn đến khi người của Ôn Thất đến.

Khốn kiếp! Sao cô lại có thể quên mất cái đám "ruồi nhặng" kia chứ. Dám ám toán tôi sao? Các người sẽ phải trả giá.

Lão Hắc dẫn theo mười mấy người của Hắc Long Hội tiến về phía Lư Ngọc. Tay hắn vẫn đang mân mê khẩu súng ngắn trong tay, viên đạn vừa rồi là hắn bắn.

"Ha! Thất lễ, thất lễ quá! Đã phá mất đêm tân hôn của Ngọc Môn chủ rồi!"

"Đừng nói chuyện dễ nghe vậy! Đến đây chẳng phải muốn giết tôi sao? Có bao nhiêu? Lên hết đi!" - Lư Ngọc lạnh lùng.

"Ngọc Môn chủ quả là rất thẳng thắn. Được! Không nhiều lời nữa! Tội bây! Giết nó cho tao!"

Lão Hắc hét lớn ra lệnh cho đám đàn em lập tức xông lên đánh Lư Ngọc.

Bọn chúng rất biết chọn địa điểm giao chiến. Sân "chiến" hôm nay là nhà xe, rất thanh vắng, có rất nhiều xe ô tô tạo ra nhiều điểm ẩn náu thuận lợi để đánh lén. Có thể nói, chiến trường hôm nay lợi thế hoàn toàn nghiêng về phía của Hắc Long hội.

Một toán người cầm côn và dao hướng về phía Lư Ngọc, dẫn đầu là một thanh niên tóc vàng mặc áo sơ mi trắng cùng quần âu, ra vẻ thư sinh, hảnh không cầm vũ khí. Nhìn lướt qua có dáng vẻ hao hao giống Ôn Thất nhưng gương mặt lại mang vẻ chững chạc hơn nhiều. Giọng nói của hắn lạnh buốt khiến người ta sợ gai óc.

"Lư lão đại, đắc tội rồi" - thanh niên áo trắng dứt lời liền đứng tại chỗ vẫy tay ra hiệu cho mấy người còn lại tiến lên.

"Sao mày không lên?" - Lão hắc tức giận khi thấy Trần Dự đứng yên tại chỗ mà không đánh.

"Dùng 17 người đánh một người với ông vẫn chưa đủ nhục sao? Còn muốn tôi lên!" -Trần Dự thuận tiện rút ra một điều thuốc lá thông dong thường thức, đồng thời chiêm ngưỡng màn ảo đã trước mắt.

Lão Hắc không thể mắng cũng không thể chửi cái thằng con cứng đầu - Trần Dự kia. Nó là đứa con trai độc nhất của ông, rất có bản lĩnh, mới hai mươi tuổi đầu mà đã có thể một lúc đánh 30 -40 người từ chết đến bị thương. Ông thuận lợi lấy nhiều địa bàn như vậy phần lớn cũng là nhờ Trần Dự. Nhưng đáng cho nó ra tay thì chỉ có đối thủ xứng tầm. Xem ra là nó muốn xem thực lực của Lưu Ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Chống Ngốc, Vợ Lưu Manh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Đêm Tân Hôn Đẫm Máu 2

Lưu Ngọc bị một đám người vây đánh nhưng không hề mất khí thế. Cô hạ gục từng người, từng người một "đo ván" trên đất.

Rất nhanh, vũ khí của bọn chúng đã bị trượt đoạt ném trên đất, người thì đau đớn nằm lăn trên đất. Nhưng khi cô hạ kẻ cuối cùng, cũng là kẻ mạnh nhất trong đám, một tên bị đánh ngã từ phía sau đã ngóm dậy nhặt lấy một thanh mã tấu gần đó chém cô từ phía sau lưng. Lưu Ngọc tránh được đường dao chết nhưng vẫn bị thanh sắt đó suýt qua vai, làm bị thương. Máu đã loàn ra khắp cả vai. "Khốn kiếp! Hắc Long hội các người lại là thứ cặn bã thích đánh lén như vậy. Xem ra, ta có muốn tha cũng không tha nổi rồi"

Lưu Ngọc đá tên vừa làm cô bị thương văng ra xa, đứng vào một cột bê tông của nhà xe rồi ngã xuống. Hắc lão đảo đứng dậy, miệng mắng chửi độc địa. Cô nhặt lấy thanh dao trên đất dùng lực phi thẳng về phía tên bị đá văng kia. Thanh dao xuyên qua tim, hắc chết ngay tại chỗ.

Lưu Ngọc xoay người lại, đối diện với Trần Dự.

"Tiểu tử! Bây giờ cậu là người cuối cùng rồi! Muốn đánh một trận không?"

"Cô bị thương rồi! Ôn chứ"

Lưu Ngọc có chút bất ngờ, so với lão Hắc vô dụng, bị ôi vô liêm sỉ, không từ thủ đoạn thì tên nhóc này nghĩa khí hơn cha của hắn nhiều. Nếu hắn không phải người của Hắc Long hội, cô chắc chắn lôi hắn về Ngọc Môn để bồi dưỡng.

"Chuyện đó, cậu không cần phải lo. Vết thương nhỏ kia không làm được gì lão nương đâu"

"Được"

Trần Dự vút điều thuốc lá đang dơ dở xuống đất, giẫm chân dập tắt. Ánh mắt của hắn lúc này đã đông đầy sát khí.

Lưu Ngọc ra đòn trước, cô đánh một quyền về phía Trần Dự, hắn né được. Cô đánh tiếp một quyền, hắn lại né được. Cô tiếp tục ra những đòn ác liệt hơn, hắn vẫn né được.

Từ này đến giờ hắn chỉ né đòn của cô, không hề đánh trả. Lưu Ngọc thật sự tức điên mà.

"Này nhóc! Sao không đánh! Xem thường lão nương ta sao?"

Trần Dự im lặng một lúc. Sau đó, liền vung một nắm đấm về phía cô. Đòn đánh rất nhanh, lực đạo rất mạnh. Lưu Ngọc biết tên nhóc này đã chịu đánh thực sự rồi.

Hai người bắt đầu giao chiến. Trần Dự quả thực không làm cô thất vọng, hắn quả thực rất có năng lực. Trong lúc đánh, cái vết thương chết tiệt kia rách ra, đau chết được. Cũng vì thế mà lộ ra sơ hở, trúng một nắm đấm rất mạnh của Trần Dự. Lưu Ngọc lùi về phía sau, đã rách ra máu.

Có nghĩa khí đến đâu đi nữa thì đây là một cơ hội tốt không thể bỏ qua được. Đám đám cần phải tận dụng mọi cơ hội để hạ bệ đối thủ. Trần Dự vung một cước về phía Lưu Ngọc, đòn đá thẳng vào ngực của cô. Lưu Ngọc vẫn lên mũi xe hơi gần đó, làm nứt kính xe. Lưu Ngọc ngã lăn từ trên mũi xuống đất, chấn thương. Vết thương trên vai lại rách lớn ra, những mảnh thủy tinh của kính xe hơi đâm vào người cô, tạo thêm mấy vết cắt mới.

Tuy vậy nhưng Lưu Ngọc vẫn chưa có nhận thua. Chỉ là mấy vết thương ngoài da thôi, cô không yếu đuối đến mức vì nó mà bỏ cuộc dễ dàng như vậy. Lưu Ngọc toang đứng lên, vô tình đánh mất qua cửa kính xe vừa bị vỡ.

Bất chợt cô nhìn thấy một bóng đen đang dùng súng ngắm laser phá được kính chống đạn. Là đang ngắm bắn cô sao? Không phải...hướng ngắm đó là Tiểu Nam. Tiểu rồi!

Lưu Ngọc xoay người chạy hết tốc độ về hướng xe của Tiểu Nam. Chỉ có mấy mươi mét nhưng cô thật sợ mình chạy không kịp. Nếu là vậy, cô sẽ hối hận cả đời.

"Pằng"

Tiếng súng vang vọng khắp nhà xe. Những xúc cảm mà Luru Ngọc cảm nhận được là một vật gì đó đã xuyên qua lồng ngực, thất chặt nhịp thở và nhịp tim. Câu cuối cùng mà Luru Ngọc thốt ra là "đã kịp" rồi ngất lịm đi.

(LTG: Hô hô! 1-2 chap sao nữa thôi các bạn sẽ biết được tại sao lão phu nhân lại bày mưu tính kế với Luru Ngọc nhé! Đồng thời không phụ sự nhẫn nhịn ủy khuất của Luru Ngọc bấy lâu, lần này mẹ chồng con dâu hoàn toàn thấu hiểu lẫn nhau. Trần Kiều Hoa sau đó sẽ cực kì yêu thương cô con dâu này! He he. Độc giả thấy hài lòng chưa nào!)

"Pằng pằng pằng"

Lại một tràng tiếng súng nữa vang lên. Những phát súng giết chết những đàn em còn sống sót của Hắc Long Hội. Một phát nhắm thẳng vào kẻ dùng súng laser kia, hắn không kịp phản ứng nên đã trúng đạn. Một phát khác đã ghim vào vai của lão Hắc, hắn bắn trả bằng khẩu súng ngắn trong tay mình.

Ôn Thất và Tô Thư Kỳ đã đến.

Lão Hắc cùng Trần Dự dùng súng bắn đối phó. Một chiếc xe từ trong góc tối đi ra, chạy qua tiếp ứng cho cha con lão Hắc chạy thoát bằng lối ra khác.

"Khốn kiếp! Chạy dễ vậy sao! Bà đây sẽ tóm được các người." - Tô Thư Kỳ tức tối hét lên.

"Kỳ Kỳ! Đừng đuổi theo. Ngọc tỷ bị thương rồi. Đến bệnh viện còn cần cô hiến máu" - Ôn Thất cản Tô Thư Kỳ lại. Luru Ngọc bị trúng đạn, mất rất nhiều máu. Cô là người duy nhất ở đây có cùng nhóm máu O với Luru Ngọc. Không thể để cô đi được.

"Dương Tuấn Nam còn ở trong xe. Mau phá cửa" - Ôn Thất ra lệnh cho thuộc hạ.

Dương Tuấn Nam và Luru Ngọc được đưa đến bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Ngọc, Vợ Luru Mạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Lời Tỏ Tình Bất Chợt

1 giờ sáng, trước cửa phòng cấp cứu bệnh viện nhân nhân dân thành phố. Tô Thư Kỳ cùng Ôn Thất lo lắng chờ đợi tin tốt của Luru Ngọc. Nói đúng hơn thì chỉ có Tô Thư Kỳ luống cuống đi qua đi lại như robot còn Ôn Thất lại tựa lưng vào tường, rất bình tĩnh. Một lúc sau, Tô Thư Kỳ cũng tựa lưng vào bờ tường như Ôn Thất.

"Luru Ngọc sẽ không sao, đúng không?" - Tô Thư Kỳ hỏi Ôn Thất. Cô muốn nghe được câu trả lời mang chút hy vọng.

"Không biết được! Súng mà xạ thủ đó dùng là loại có thể có xuyên qua kính chống đạn, hỏa lực rất lớn, vết bắn lại ở gần vị trí tim như vậy. Ngọc tỷ lần này e lành ít dữ nhiều rồi!" - Ôn Thất thẳng thắn đáp, cậu không có thói quen nói dối.

"Phi,phi,phi! Đồ miệng quạ nhà cậu, toàn nói lời xui xẻo!" - Tô Thư Kỳ mắng Ôn Thất. Cô biết đứa trẻ này không có khiếu an ủi người khác nhưng không biết hắn lại tệ đến mức này.

Ôn Thất im lặng, ánh mắt trở nên sâu thẳm. Thoáng nhìn qua tựa như đang rất bình tĩnh nhưng Tô Thư Kỳ có thể nhìn ra được sự trầm tư, lo lắng trong đôi mắt ấy, cứ như là sắp tuyệt vọng vậy, cận kề với bờ vực thẳm. Đàn ông đúng thật là lời nói và cảm xúc không có tương đồng.

Đền phòng cấp cứu đã tắt, ca phẫu thuật lấy đạn đã kết thúc. Cửa phòng mở ra, một nữ bác sĩ bước ra, bà ấy là bác sĩ nổi tiếng nhất của bệnh viện này.

"Bác sĩ! Bạn tôi thế nào rồi?"

Tô Thư Kỳ vì nôn nóng mà tím mặt lấy cổ áo bác sĩ truy hỏi.

"Cô bỏ tay ra trước đã, sắp không thở được rồi"

Tô Thư Kỳ sực nhận ra hành động của mình là thái quá liền thu tay về.

"Bác sĩ! Bà có thể cho chúng tôi biết chị ấy thế nào rồi chứ?" - Ôn Thất ôn tồn hỏi vị bác sĩ kia.

"Rất may mắn, viên đạn còn 0.5 li nữa mới đến tim. Ca phẫu thuật rất thành công, bệnh nhân cũng không còn trở ngại".

"Thật sao"

" Cảm ơn bác sĩ, cảm ơn bà"

Tô Thư Kỳ và Ôn Thất thờ phào nhẹ nhõm, lão Ngọc nhà họ cuối cùng cũng không sao rồi liền cầm tay bác sĩ ríu rít cảm ơn.

"Đó là trách nhiệm của bác sĩ chúng tôi. Bệnh nhân còn rất yếu cần chuyển qua phòng hồi sức đặc biệt để theo dõi, sáng mai các vị hãy vào thăm"

" Được"

Nữ bác sĩ rời đi. Tô Thư Kỳ và Ôn Thất nhẹ nhàng ngồi xuống ghế.

" Tôi biết cái đồ ngốc đó nhất định phước lớn mạng lớn mà!"

" Lần này quả thực rất may mắn"

(Lời tg: Xan có đôi lời nhắn gửi đến bạn đọc. Có thể đây là tn cuối rồi. Sau này không thể 'tám' với các bạn nữa. THÔNG BÁO: Từ chap 30 sau bộ truyện này sẽ được đăng độc quyền tại wed: truyệny với hình thức chương vip. Đã lên vip rồi thì mình cũng xin đảm bảo về chất lượng, dung lượng chương sẽ dài hơn, chữ nhiều hơn nhưng không sàm đàu nhé, tình tiết cũng sẽ được đầu tư nhiều hơn, ngôn từ cũng được chọn lọc hơn, tiêu biểu là giống với chap 29 hôm nay hoặc chap Huyết Hoa Bang hôm bữa. Đối với các độc giả ở wed khác ngoài truyệny thì có thể sẽ không đọc được chap mới nữa. Nếu các bạn chờ lâu quá mà không thấy chap mới thì đến wed truyệny gõ vào khung tìm kiếm nhập tên truyện để đọc nhé, Xan vẫn đăng chương theo lịch nha. Nếu bạn nào tìm được truyện của Xan trên wed khác thì thôi vậy.)

(À để Xan nói luôn, truyệny có thu phí là đơn vị tiền ảo Từ Linh Thạch nhé. Mỗi TLT = 10 VND . Giá mỗi chương truyện của Xan là 5 TLT tương đương 50vnd/ chương. Suy ra đọc hết 70 tập truyện còn lại cũng chỉ mất 3.500đ , không mắc đâu ha .^^. Xan thu ít phí để lấy tiền đi đọc mấy bộ truyện vip khác trên yy để phát triển ý tưởng và bồi dưỡng ngôn từ thêm thôi chứ thật ra cũng chẳng thu được tiền về túi đâu,hic hic, điều đó quá xa vời và khó khăn. truyệny làm việc rất uy tín và an toàn, có nhiều phương thức nạp tiền nữa,các bạn không lo bị mất tiền đâu nhé. Xan không PR cho yy đâu,bởi điều đó thực, Xan nạp mấy lần rồi)

(CHÚC CÁC BẠN ĐỌC TRUYỆN VUI VẺ, CẢM ƠN VÌ ĐÃ THEO DÕI TRUYỆN CỦA XAN THỜI GIẠN QUA. BẠN NÀO MUỐN GIAO LƯU VỚI XAN THÌ GHÉ FANPAGE-TRANG : Tiểu Yến Đường TRÊN FACEBOOK NHÉ)

Lưu Ngọc bình an,tàng đá nặng trong lòng bọn họ cuối cùng cũng được ném bỏ. Tô Thư Kỳ ngồi tám chuyện cùng Ôn Thất.

" Nói xem! Cái đồ ngốc kia sao lại chẳng tiếc mạng mình mà lấy thân đỡ đạn. Tên ngốc kia sẽ vì thế mà biết trân quý cậu ấy sao? Hay khi hắn phục hồi trí nhớ rồi lại đòi ly hôn rồi cưới một con hồ ly tinh khác về làm vợ. Giống như tên Lý Chí Thành của 6 năm trước,lúc nghèo khó luôn miệng nói yêu thương thể non hẹn biển với cậu ấy, lợi dụng cậu ấy để rồi sau khi có tiền, có địa vị và chỗ đứng liền ăn cháo đá bát, vứt bỏ Lưu Ngọc mà chạy đến Singapore lấy vợ sinh con. Lưu Ngọc như thế là mù quáng"

Mỗi lần nhớ đến chuyện năm xưa thì Tô Thư Kỳ cô không khỏi tức giận. Cô cũng đã từng yêu, từng vì người đó mà mà hy sinh rất nhiều nhưng đổi lại được gì, là một mảng ân ân ái ái của hắn với tình nhân. Khôn kiếp! Lũ đàn ông đều cặn bã như nhau.

Ôn Thất biết chuyện Lưu Ngọc bị phản bội và Tô Thư Kỳ bị lừa dối. Cậu càng biết trong tâm Tô Thư Kỳ đã bị tổn thương rất sâu đậm. Nhưng cậu vẫn muốn thử một lần, để trái tim kia mở ra và đón nhận tình cảm của cậu. Cậu rời khỏi ghế, đứng dậy rồi quỳ gối một chân trước mặt Tô Thư Kỳ, nhìn vào mắt cô rồi bày tỏ.

" Kỳ Kỳ! Tôi biết em không tin tưởng đàn ông. Nhưng tôi vẫn muốn nói với em, Lưu Ngọc không phải là người duy nhất si ngốc yêu một cách mù quáng. Còn có tôi. Nếu một ngày có cơ hội được chết vì em. Tôi cũng không hối tiếc!"

"Tiểu tử! Cậu làm cái gì vậy, mau đứng dậy. Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi! Tôi và cậu không thể. Từ bỏ đi! Tôi chỉ xem cậu như em trai của mình thôi" -

" Đừng xem tôi là đứa trẻ. Tôi cũng là đàn ông" - Ôn Thất càng nói càng tiến gần về phía Tô Thư Kỳ.

" Đây, cậu đang làm gì vậy. Tôi lớn hơn cậu 5,6 ... (tuổi)!"

Câu nói của cô chưa trọn vẹn thì đã bị chặn đứng bởi nụ hôn của Ôn Thất.

Tên nhóc chết tiệt, hắn dám hôn vô. Đôi tay vừa đưa lên định đẩy cậu ấy ra thì bị khóa chặt lại.

Ôn Thất chết tiệt! Hắn hôn cô rất sâu, đôi môi buốt lạnh nhưng ngọt ngào như chiếm hết tư vị của cô. Cái lưỡi đình hương của cô hoàn toàn bị khống chế và chiếm đoạt.

Suy nghĩ của Tô Thư Kỳ lúc này hoàn toàn bị đóng băng. Giờ đây là những mảnh kí ức trong quá khứ ồ ạt kéo về.

Một buổi tối nọ,Tô Thư Kỳ đang uống say lúch khướt thì bị Lưu Ngọc gọi đi. Sau đó liền đem một đứa bé trai chạc 14 tuổi giao cho cô, bảo cô huấn luyện cậu ấy thành một sát thủ rồi đi mất. Trong cơn say cô còn chẳng nhìn rõ mặt tên nhóc đó nhưng lại cao hứng nhận hắn làm đệ tử, còn cùng hắn uống rất say, rất say đến hai ngày sau mới tỉnh rượu.

Cũng kể từ ngày hôm đó tên nhóc đó cứ bám lấy cô còn nhiều hơn bám Lưu Ngọc-người đã nhặt hắn về. Cô dạy hắn luyện võ, bắn súng, dùng dao và

...giết người.

Rồi đến một ngày khi, nhóc con ấy đã trở thành thiếu niên 16 tuổi, tên nhóc đó lại nói với cô một câu 'Chị kỳ! Em yêu chị! Em muốn chị gả cho em'. Tất nhiên, cô cho đó là câu nói ngây ngô của một đứa trẻ lè lẽ không chấp nhất còn trêu ghẹo cậu ta 'Nhóc à! Chị Kỳ chỉ thích đàn ông không thích bé trai đâu. Khi nào em trở thành một người đàn ông thì chị sẽ suy nghĩ lại'.

...

Nụ hôn kết thúc, những mảng kí ức kia cũng biến mất nhưng dư vị của nụ hôn kia như kẹo ngọt vẫn còn vương trên môi cô.

"Tuần trước là sinh nhật tôi. Em nhớ chứ?"

Tô Thư Kỳ gạt đầu, cô không thể thốt nên lời vì tiếng nói của cô đã bị sự tê dại đoạt mất rồi.

"Vậy em cũng nên nhớ tôi đã đủ 18 tuổi, đã trở thành một người đàn ông thật sự. Em cũng nên giữ lời hứa năm xưa, gả cho tôi đi, được không?" - Ôn Thất đặt bàn tay lên của mình lên má Tô Thư Kỳ, đồng thời cọ sát trá của mình với trán cô, mặt đối mặt, chân thành thổ lộ.

"Lời hứa gì chứ? Tôi quên rồi!" - Tô Thư Kỳ đẩy Ôn Thất ra, dù còn nhớ nhưng vẫn phải giả ngo. Nhất thời, trong lòng cô không thể đối diện với tình cảm này. Cô thừa nhận rằng cô thực cũng có tình cảm với cậu ấy nhưng vì cách biệt tuổi tác nên cô chưa bao giờ thừa nhận nhịp đập của trái tim. Thế nên, cô đã cố biến phần tình cảm kia thành tình chị em bấy lâu nay. Bây giờ, lại bị dồn đến tình thế như vậy, bảo cô phải làm sao đây?.

"Chị thực không nhớ?" - Ôn Thất có chút thất vọng.

"Không nhớ!" - Cô xoay mặt đi, nói dối.

Ôn Thất hôm nay đã quyết định phải có được cô, sao có thể dễ dàng bỏ cuộc như vậy. Cậu đưa tay lên cổ lấy ra chiếc mặt dây chuyền hình viên đạn mình đang đeo, ấn vào phần đầu, một đoạn âm thanh phát ra. Một đoạn đối thoại năm xưa của cô và Ôn Thất.

"Chị Kỳ. Em yêu chị. Gả cho em đi!"

"Tiểu tử! Chị Kỳ chỉ thích đàn ông! Khi nào nhóc trở thành đàn ông rồi hãy nói với chị câu đó"

"Làm sao biết chị là nói thật hay gạt em"

"Tên nhóc này, Chị Kỳ đã gạt em bao giờ chưa hả?"

"Không tin, Ngọc tỷ nói lời con gái nói không đáng tin!"

"Giờ. Cái bà chằn lừa ấy dạy sai em rồi. Được! Nếu em không tin thì chị sẽ thử đọc. Nếu chị không giữ lời hứa với em chị sẽ ... sẽ...cả đời không có rượu uống, không có trai đẹp để ôm và lúc đó cho em một điều kiện. Muốn chị làm gì cũng được!"

"Nhất ngôn cửu đỉnh, tứ mã nan truy"

"Một lời đã định"

Đoạn ghi âm từng câu từng chữ đều rất rõ ràng. Tô Thư Kỳ Không còn gì để phản bác. Ôn Thất thắng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Ngọc, Vợ Lưu Manh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Lưu Ngọc \ôm Nghén\ ?

Sáng hôm sau, phòng hồi sức đặc biệt, Lưu Ngọc mơ màng mở mi mắt.

"Lưu Ngọc, cậu tỉnh rồi !" - Tô Thư Kỳ mừng rỡ.

Lưu Ngọc khẽ gạt đầu.

"Đau không?" - Tô Thư Kỳ dùng tay ấn vào vết thương đang được băng bó sau lớp áo của Lưu Ngọc

"Đồ độc ác! Cậu muốn tôi chết sớm đúng không?"

Lưu Ngọc giận dữ quát lớn. Vết thương vừa bị động làm cô đau đến choáng váng đầu óc. Con nhỏ Tô Thư Kỳ này rốt cuộc có phải là bạn cô không,

muốn làm cô đau chết thì mới hả dạ sao?

Tô Thư Kỳ phì cười - " Còn biết đau là tốt, còn biết đau là tốt. Bác sĩ nói sau khi cậu tỉnh dậy phải kiểm tra độ phản xạ để đảm bảo trí nhớ không bị tổn hại"

" Tồn hai cái bà cô cậu! Lão nương bị trúng đạn chứ có bị đập đầu đâu mà kiểm tra phản xạ trí nhớ" - Luru Ngọc rướn người muốn ngồi dậy. Môi cô mím nhẹ, chịu đau vì vận động.

Tô Thư Kỳ giúp cô kê gối sau lưng, trách nhẹ.

" Thật là, cậu đúng là chẳng bao giờ chịu nằm yên trên giường quá 3 phút"

" Ai nói không yên, cậu ném lên giường tởm một soái ca xem tởm có nằm yên không!"

"..."

Luru Ngọc nở nụ cười gian trá, đáp lời Tô Thư Kỳ khiến cô nàng á khẩu là niềm vui của cô.

" Đúng rồi, Tiểu Nam của tởm đâu? Anh ấy an toàn chứ!" - Nhắc đến Tiểu Nam, Luru Ngọc rất lo lắng. Tối qua lúc cô ngất đi không biết Ôn Thất và Tô Thư Kỳ có kịp đến cứu anh ấy không, nhờ xảy ra chuyện...

" An tâm, an tâm đi. Lão công nhà cậu hoàng toàn bình an vô sự. Tối qua cậu đánh nhẹ quá nên nửa đêm hấn đã tỉnh lại la hét om xòm tìm kiếm cậu, tởm chịu không nổi nên nhờ bác sĩ tiêm cho cậu ta một mũi an thần, ngủ say rồi."

"Vậy bây giờ anh ấy ở đâu? Máy người lớn trong nhà có biết chuyện tối qua chưa? Tuyệt đối không thể để họ biết. Còn nữa..."

"Xem cậu kia! Bản thân mình bị thương nặng như vậy mà còn lo lắng cho người khác, hỏi nhiều như vậy, lo chuyện không đâu không à!"

"Người ta là lão công của tởm đó. Không lo lắng sao được!"

"Rồi rồi rồi. Bây giờ đã là vợ của người ta rồi nên trong tâm chỉ có mỗi ông xã của cậu, cách xưng hô cũng thay đổi luôn rồi, đâu có còn quan tâm tới người bạn này nữa. Đúng là con gái gả đi như bát nước hắt bỏ, đau lòng, đau lòng quá đi mất".

"Cậu còn chưa trả lời câu hỏi của tởm"

"Rồi rồi, nói ngay đây. Lúc cậu chưa tỉnh thì người đã tỉnh lại trước, cậu ta cũng đã đến đây thăm cậu. Gọi cậu mãi không dậy, còn khóc sụt sùi tưởng là cậu chết rồi. Thế nên Ôn Thất đã tởm cho hấn một trận rồi lòi đi rồi".

"Cái gì..."

"Đùa đấy! Xem cậu căng thẳng chưa kia!"

Cửa phòng bị đẩy ra, Luru Ngọc thấy Tiểu Nam, cậu ấy hấp tấp chạy đến ôm cô như đứa trẻ. Luru Ngọc cũng choàng tay ôm anh, lần này quả thực rất nguy hiểm, vẫn may vẫn có thể sống sót mà gặp được anh. Ôn Thất đi phía sau, vào phòng rồi khóa cửa.

"Vừa nhắc tào tháo thì tào tháo đến rồi kia" - Tô Thư Kỳ nói xong liền đứng dậy đi về phía Ôn Thất để nhường chỗ cho Dương Tuấn Nam.

"Vợ! Nhớ!" - Tiểu Nam như sấm khóc đến nơi.

"Em cũng nhớ anh!" - Luru Ngọc nhìn Tiểu Nam cười thâm tình"

Tô Thư Kỳ nhìn thấy cái khung cảnh hạnh phúc này trong lòng cũng thấy vui vẻ. Người bạn này của cô cuối cùng cũng tìm được hạnh phúc thật sự của riêng mình. Chuyện của 6 năm trước cũng nên bỏ qua rồi. Hy vọng người đàn ông Dương Tuấn Nam này có thể thực sự một lòng một dạ với Luru Ngọc, vĩnh viễn yêu và không phản bội cậu ấy. Nếu có thể thì hấn nên mãi mãi là một tên ngốc, ngốc mới không biết làm người khác đau lòng.

"Honey à, em thấy Ngọc tỷ cùng Nam ca yêu nhau chưa kia. Em đó, cũng đừng có lạnh lùng với anh quá"- Ôn Thất ôm lấy eo Tô Thư Kỳ dỗ ngọt, đồng thời đặt một nụ hôn lên má cô.

"Làm gì đó hả, không biết xấu hổ"

"Xấu hổ gì chứ, chúng ta đang thể hiện tình yêu chân chính đó"

Tô Thư Kỳ thẹn đến đỏ mặt. Hấn thế mà công công khai khai 'chiếm tiện nghi' của cô, còn ở trước mặt Luru Ngọc. Cô thật muốn kiểm cái lỗ mà chui xuống quá.

Ôn Thất nhìn thấy dáng vẻ ngượng ngùng của Tô Thư Kỳ thì lấy làm vui sướng. Người yêu bé nhỏ của anh không ngờ cũng có cái bộ dạng yếu điệu thực nữ này.

Toàn bộ quá trình đều được Lư Ngọc thu vào đáy mắt. Oh no! Cô không ngờ cặp đôi này nhân lúc cô ngủ mà tiến triển nhanh như vậy.

"Tiểu tử thôi! Chẳng phải nói cậu sẽ cho tôi và mấy anh em tận mắt thấy cảnh cậu bạo dạn tỏ tình với Tô Hồ Ly sao? Nhân lúc tôi hôn mê lại lên đi một mình vậy hà"

Lư Ngọc trách Ôn Thất. Cái tên nhóc này chẳng nghĩa khí gì cả. Rõ ràng cả đám đã chuẩn bị mắt công mắt sức để tạo dựng 'một khung cảnh nên thơ' ở một nơi bí mật để cậu ta tỏ tình với người trong lòng là Tô Thư Kỳ vào mấy hôm nữa. Cô còn tốt bụng chuẩn bị ống nhòm từ xa và camera quay lên để bắt cận cảnh cái khoảnh khắc ấy. Vậy mà hần dám lên đi đến đó trước.

"Không có! Ngọc tỷ. Vẫn chưa đến... (nơi đó). Tóm lại, để vẫn có thể làm lại chuyện đó để kể nhiều chuyện như tỷ ngấm mà. Vẫn còn một nghi thức (câu hôn) nữa mà!" - Ôn Thất đá mắt tình quái với Lư Ngọc.

"Này,này! Mấy người có chuyện gì giấu tôi phải không?" -Tô Thư Kỳ nghi ngờ.

"Không có chuyện gì đâu? Đi thôi!"

Ôn Thất đưa cho Tiểu Nam cái túi nilong tròn tròn trong tay mình rồi kéo tay Tô Thư Kỳ rời khỏi phòng. Trả lại không gian riêng tư cho đôi vợ chồng son.

"Vợ! Đói chưa. Ôn Thất có dắt Tiểu Nam đi mua cháo cho Ngọc.!"

Tiểu Nam lấy trong túi nilong ra một hộp cháo rồi vui vẻ lắc nhẹ tay trước mặt Lư Ngọc.

"Đói rồi!"

Lư Ngọc đưa tay toang lấy hộp cháo nhưng liền bị Tiểu Nam phất tay cô ra, nhăn mặt.

"Thất nói Tiểu Nam là chồng nên phải đút cho vợ!" - Tiểu Nam tỏ vẻ kiên quyết.

Cậu loáy hoáy mở nắp hộp cháo rồi lục lọi khắp tủ đầu giường để tìm muỗng.

Lòng Lư Ngọc gọn lên một xúc cảm khó tả...là hạnh phúc. Mỗi muỗng cháo ăn vào miệng không chỉ thơm ngon trên vị giác mà ở tận trong tâm cũng lưu lại một hương vị ngọt ngào trân quý của tình yêu.

Sau khi ăn xong Tiểu Nam đưa cho Lư Ngọc mấy viên thuốc nhỏ nhỏ cùng một ly nước ấm

"Thất nói vợ bị ốm nghén nên phải ăn cháo và uống thuốc đúng giờ. Từ giờ Tiểu Nam sẽ chăm cho vợ uống thuốc và ăn cháo đúng bữa"

Lư Ngọc suyt nữa sặc đến nôn mửa. Cũng may mấy viên thuốc con nhộng đã nuốt xuống, nếu không cô thật sự sẽ cắn nát nó rồi chịu đắng chết mất. Ốm nghén!Ốm nghén cái gì chứ, kinh nguyệt của cô mấy ngày trước vừa dứt lấy đâu ra ốm nghén. Tên Ôn Thất đáng chết dám ăn nói bậy bạ như vậy, chờ cô xuất viện xem làm sao trừng phạt hắn.

Tiểu Nam thấy cô ho sặc sụa liền vỗ vỗ lưng cho cô.

"Vợ! Thuốc đắng lắm sao? Để Tiểu Nam đi mua kẹo ngọt cho vợ. Ăn kẹo rồi sẽ không thấy đắng nữa".

"Không! Không! Đừng đi. Ôn rồi!"

Dần lại con sóc cùng con giân, Lư Ngọc thăm dò Tiểu Nam

"Anh...anh biết 'ốm nghén' là gì không?"

"Không biết. Thất không có nói!"

Lư Ngọc thấy Tiểu Nam nói rất chân thật liền thở phào nhẹ nhõm. Cũng may 'tâm hồn trong sáng' của ông xã cô vẫn chưa bị cái tên tiểu tử thối kia đầu độc. Nhưng cũng không thể cứ để anh ấy nghĩ cô bị 'ốm nghén' mãi được. Chuyện này để người lớn hai bên biết lại càng thảm,nhất định họ sẽ hiểu lầm rồi hy vọng, cuối cùng rồi lại thất vọng mất.

"Em không có bị ốm nghén. Ôn Thất gạt anh đó. Em chỉ hơi một chút thôi! Tuyệt đối không phải ốm nghén"

Thấy Tiểu Nam có vẻ ngờ ngợ nên Lư Ngọc vội giải thích thêm, cô chỉ vào kim tiêm nước biển đang ghim trên tay mình.

"Xem nè! Nhớ cái này không, lần trước anh bị ngắt, em đưa anh đến bệnh viện bác sĩ cũng ghim cho anh cái này nè. Nhớ không?"

Tiểu Nam lục lại trí nhớ, một lúc sau cậu liền hiểu ra chuyện.

"Đúng rồi ha! Lần trước Tiểu Nam ghim cái này vì bị ngắt, bây giờ vợ ghim cái này cũng tức là chỉ bị ngắt, sẽ sớm khỏe lại thôi"

Tiểu Nam cười tíu tít vì biết Lư Ngọc không có bị 'ốm nghén' (cậu ấy nghĩ đó là bệnh nặng) nên rất hài lòng. Lư Ngọc lại cảm thấy nhẹ nhõm khi lư được tâm hồn ngây thơ của Tiểu Nam để cậu ấy không phải lo lắng cho vết thương của cô.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Ngọc, Vợ Lư Mạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Vén Màn Sự Thật

Tin tức Lư Ngọc và Dương Tuấn Nam bị ám sát đã đến được tai của Dương gia và Lư gia. Họ liền lập tức đến bệnh viện. Lư Vỹ và Tạ Từ Lan đến trước, đúng lúc Lư Ngọc đang thay băng. Tiểu Nam đã được dẫn Ôn Thất dẫn ra ngoài từ trước. Nhìn thấy vết thương trên lồng ngực con gái, bà không khỏi đau lòng.

"Ngọc Nhi! Sao lại ra nông nỗi này. Mệnh con thực khổ" - Tạ Từ Lan rơi nước mắt vì xót xa.

"Mẹ đừng lo! Bác sĩ nói con tịnh dưỡng một thời gian là khỏe, không có chuyện gì đâu!" - Lư Ngọc lau nước mắt cho bà, trấn an" Chỉ là một viên đạn nhỏ xíu, sau có thể lấy mạng con gái của ba mẹ chứ"

"Con còn đùa giỡn. Nếu không phải may mắn đạn cách tim mấy ly thì liệu lần này con còn ngồi đây khoác lác được hay không?" - Mẹ Lư trách yêu con gái.

Y tá cố định lại băng gạc của Lư Ngọc, giúp cô mặc lại áo bệnh nhân xong liền thu dọn đồ đạc cúi chào đi ra ngoài, thông báo cho Lư Vỹ đang đợi ở ngoài cửa

"Lư lão gia! Có thể vào thăm Lư tiểu thư được rồi"

"Được! Cảm ơn cô"

Lư Vỹ vội vàng vào thăm con gái.

"Ngọc Nhi!"

"Ba!"

Lư Vỹ đi đến bên con gái. Dù không tận mắt nhìn thấy vết thương kia nhưng khi trông thấy băng gạc nhuộm đầy máu lúc này thì đã biết vết thương kia không hề nhẹ.

"Đứa trẻ ngốc! Con..." - Lư Vỹ cũng khôn biết nên nói điều gì với con gái. Ông rất đau lòng.

Lư Ngọc thấy khóe mắt ba ba đỏ đỏ, vрон chút nước. Trước giờ ba cô luôn tự trọng rất cao, chưa bao giờ tỏ vẻ yếu đuối trước mặt mẹ con cô, chính vì vậy cũng chưa từng khóc. Từ nhỏ đến giờ, đây là lần đầu tiên trong đời cô thấy được nước mắt của ba. Cô biết, giọt nước mắt kia thể hiện điều gì, là đau lòng tột độ. Nhìn giọt nước mắt kia cứ đọng lại trên khóe mi mà không rơi xuống, cô liền biết ba đang cố giữ hình tượng đàn ông nên muốn chọc ông.

"Ba à! Con bị thương nặng lắm đó, sao ba không khóc cho con vậy. Nước mắt cũng thấm mi rồi kia"

"Sao ta lại phải khóc cho đứa con gái bất hiếu như con. Bị thương còn không biết thông báo cho ta và mẹ con một tiếng. Còn nữa, ba của con là đàn ông tuyệt đối không có khóc" - Lư Vỹ quay đi, đem giọt nước kia ép lại vào lòng. Ông biết, con gái ông đang quan tâm ba của nó, không muốn ba nó vì nó mà khóc nên mới nói mấy lời nói kia.

Sau một hồi trò chuyện, cô khuyên ba mẹ về nghỉ ngơi sớm để giữ gìn sức khỏe, bệnh viện đã có y tá chăm lo cho cô, họ không cần lo lắng. Sau khi ba mẹ cô rời đi thì chẳng bao lâu sao, cửa lại vang lên tiếng gõ

"Cốc!Cốc!"

Tiếng gõ cửa vang lên rồi bị đẩy ra. Người đến là Dương lão phu nhân.

"Bà nội, người đến rồi!" - Lư Ngọc thấy lão phu nhân liền xưng hô thân thiết chào hỏi. Cô đợi bà ấy đến lâu lắm rồi. Cô muốn hôm nay, làm rõ mọi chuyện.

Lão phu nhân mang giỏ trái cây đặt lên tủ đầu giường. Nhưng nhìn thấy đóa hoa đang cắm trong lọ kia - là hoa hồng đỏ viền trắng, cũng là biểu tượng của Huyết Hoa Bang thì bà không khỏi hoảng hốt, buống đồ cả giỏ hoa quả trên tay xuống đất. Những quả táo và cam lạng khắp sàn nhà.

Lư Ngọc đoán không sai, bà ấy quả nhiên có phản ứng. Nếu đã vậy, cô cũng không thích nói vòng vo làm gì.

" Bà nội! Bây giờ người có thể cho con biết sự thật rồi chứ!"

Dương lão phu nghe liền hiểu Lư Ngọc muốn làm gì. Đóa hoa hồng đỏ viền trắng kia là Lư Ngọc đã chuẩn bị từ trước để kích động bà.

" Con đang nghi ngờ ta cho người ám sát hai đứa sao?" - Đỗ Văn Minh lấy lại bình tĩnh rồi ngồi xuống bên cạnh cô trò truyện.

" Sát thủ bị bắt sống đêm đó trên vai có ấn kí của Huyết Hoa Bang của người. Người nghĩ con có thể tin là không phải do người làm sao?" - Lư Ngọc tức giận nhưng không hề nói lời bất kính với Dương lão phu nhân. Không biết là vì lý do gì nhưng cô cảm thấy người bà này rất đáng tin tưởng, rất nhân từ nhưng những chứng cứ kia thì lại chia mũi nhọn về phía bà. Thế nên cô quyết định để bà có cơ hội nói rõ, trách việc cô trách nhầm người.

"Nếu ta nói, không phải ta làm, con có tin ta không?"

" Vậy người cần cho con một lý do để tin tưởng"

" Huyết Hoa Bang không chỉ có mình ta làm chủ quản, con chắc biết rõ chuyện đó chứ! Và ta chẳng có lý do gì để giết của cháu trai và cháu dâu của ta"

" Ý người là, có kẻ hãm hại người, là vị nhị chủ kia cố ý dàn dựng?"

" Có trách, cũng là trách ta đã phụ lòng cô ấy!"

" Đợi đã lão phu nhân, không phải người và bà ấy là...cái thế loại đó chứ!" - Lư Ngọc nghe câu phụ lòng kia thì nghĩ đến chuyện không nên nghĩ.

" Cái con bé này! Con nghĩ đi đâu vậy! Ta và bà ấy chỉ là bạn tâm giao, không phải như con nghĩ đâu! Mấy đứa trẻ bọn con đừng có thấy thâm tình gì cũng cho là tình yêu"

" Ha! Con đùa thôi, đùa thôi. Nhưng người có thể cho con biết về chuyện tình...à không chuyện tâm giao của hai người được không?"

Dương phu nhân có chút tâm tư, bà liếc nhìn đóa hoa kia. Bắt đầu hồi tưởng quá khứ.

"Con có biết, tại sao lại có mặt trên đời này không"

"Không biết"

" Chuyện phải bắt đầu kể từ thời xa xưa. Từ rất lâu rồi tại miền quê nọ có một đôi tình nhân yêu nhau say đắm. Tình yêu của họ ngày càng bền chặt và đẹp tựa như cỏ tích thể nhưng mọi chuyện bắt đầu khác khi có một cô gái trong vùng cũng để ý tới chàng trai này.

Cô gái này tìm đến người con gái và bắt đầu một kế hoạch phá vỡ cặp đôi với câu chuyện gian dối rằng: Chàng trai muốn quên mình. Cô gái cả tin đã nghi ngờ người yêu mình và chia tay chàng trai một cách dứt khoát.

Sau một thời gian dài, tình cờ chàng trai biết hết sự thật. Chàng vội vã đi tìm người yêu cũ để giải thích tất cả mọi việc với mong muốn cô gái sẽ hiểu, quay về nhưng cô gái vẫn không thể quay về được.

Nỗi đau xuyên thấu tâm can, chàng trai quá buồn và nhảy xuống vực tự tử. Lạ lùng thay, tại chỗ chàng trai ngã xuống những bông hoa hồng lạ mắt với màu đỏ và trắng xuất hiện.

Từ đó, những bông hoa hồng đỏ viền trắng gắn liền với câu chuyện tình yêu đôi lứa mang nhiều thử thách.

Lần đầu tiên ta nghe được câu chuyện này là từ người bạn đó của ta khi chúng ta còn rất thân, bà ấy rất thích loại hoa này, ta cũng rất thích. Thế cho nên, khi thành lập Huyết Hoa Bang, bọn ta đã chọn nó làm ấn kí của bang.

Nhưng ta cũng không ngờ, sau này bọn ta lại giống như câu chuyện của đóa hoa kia, vì một người đàn ông mà đoạn tuyệt tình nghĩa, bà ấy vì tình yêu và lòng đỏ kí năm lần bảy lượt tìm cách chia rẽ ta và lão Dương. Nhưng cũng thật may mắn, ta không có như cô gái ngốc kia, hiểu lầm lão Dương.

Dần dần, lòng căm giận của bà ấy đã chuyển thành thù hận sâu đậm. Bà ấy chiếm lấy một nửa Huyết Hoa Bang rồi dùng nó đối đầu với ta. Khi trận tử chiến cuối cùng của hai bên kết thúc, bà ấy đã biến mất không còn tăm tí. Ta vì thế mà giải tán bang rồi làm một người bình thường, cùng lão Dương sống những ngày tháng yên ổn.

Bọn ta sinh được một đứa con trai là Tuấn Khải nhưng niềm hạnh phúc ấy lại chẳng được bao lâu thì ông ấy lại bỏ ta mà ra đi một mình. Ta muốn đi cùng lão ấy xuống suối vàng nhưng Tuấn Khải còn quá nhỏ. Ta không nỡ bỏ nó đi. Một mình nuôi nó lớn, đợi nó cưới vợ, sinh ra một tiểu bảo bối là Tuấn Nam. Thế nhưng Dương gia quả thật quá bạc mệnh, Tuấn Khải nó cũng vì mắc bệnh nan y mà mất sớm. Ta chỉ còn lại duy nhất đứa cháu nhỏ Tuấn Nam".

Bạn đang đọc truyện *Chồng Ngốc, Vợ Lư Manh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Tuần Trăng Mật

Dương lão phu nhân dừng lại một chút rồi đưa mắt nhìn Luru Ngọc.

"Chắc con cũng đã biết, ta đã âm thầm cho người phá hoại tình cảm của con cùng người thanh niên tên Đoàn Hùng, lại còn sắp xếp cho con và Tiểu Nam ngủ cùng một đêm, đúng không?"

Thấy Luru Ngọc gật đầu, bà tiếp lời: "Ta làm thế bởi vì ta ích kỷ muốn con trở thành cháu dâu của ta, là vợ của Tuấn Nam. Con là một cô gái tốt lại rất thông minh, tài giỏi. Chỉ có con mới thích hợp làm thiếu phụ nhân của Dương gia".

"Bà nội, người có phải có tùy tiện rồi không? Người biết không, con còn tưởng người làm thế là có âm mưu gì, hóa ra..."

"Được rồi, bây giờ con hãy thành thật trả lời cho ta biết. Con có yêu đứa cháu ngọc của ta không?"

Luru Ngọc không do dự mà thành thật trả lời.

"Lúc trước chỉ là muốn tiếp cận để điều tra nhưng bây giờ thì ...có chết cũng không thể buông"

"Con không chê nó là kẻ ngốc. Nếu cả đời này nó cũng không phục hồi trí nhớ con cũng không chê nó?"

"Sẽ không!"

"Vậy thì ta yên tâm rồi! Về phần hiểu lầm của con và Kiều Hoa, ta nhất định sẽ giải thích rõ ràng với nó để mẹ chồng nàng dâu các con hòa thuận"

"Cảm ơn bà nội! Vậy về chuyện người bạn kia của người, người có muốn con thẳng tay giải quyết không?"

"Chuyện đó thì...tùy con"

Sau khi Luru Ngọc ra viện. Hai bên gia đình đã khuyến khích cô và Tuấn Nam đi hưởng tuần trăng mật để bù lại cho đêm tân hôn bị mất kia.

Điểm đến là nhà ông bà nội của Luru Ngọc. Cô muốn tận hưởng không khí thanh bình ở nông thôn cách xa thành phố.

Nhà của ông bà nội ở trong một ngôi làng nhỏ. Đường làng không đủ lớn cho xe của Luru Ngọc đi vào nên cô cùng Tiểu Nam gửi xe ở nhà bác trưởng thôn ở đầu làng rồi mang balo đi bộ vào nhà ông bà nội.

Dọc theo đường làng là mấy ngôi nhà nhỏ lợp xúp. Một cụ ông ngồi trên ghế bành trước một ngôi nhà tranh thấy bóng dáng người quen nên chào hỏi.

"Là Tiểu Ngọc phải không cháu?"

Luru Ngọc xoay người về hướng phát ra giọng nói. Cô nhận ra ông ấy, là người hàng xóm thân thiết với ông bà nội cô, lúc trước cô vẫn hay sang nhà ông ấy chơi.

"Ông Châu đúng không ạ? Cháu đúng là Tiểu Ngọc đây! Ông vẫn khỏe chứ" - Luru Ngọc vừa nói vừa tiến về phía ông. Tiểu Nam cũng theo sau.

"Cháu chào ông!" - Tiểu Nam thấy Luru Ngọc chào, cũng học chào theo.

"Người thanh niên này là..." - Châu Thành nhìn người thanh niên anh tuấn thán thốt.

"Đề cháu giới thiệu. Đây là Dương Tuấn Nam - là chồng của cháu. Tiểu Nam, đây là ông Châu."

"Ông Châu" - Tiểu Nam lễ phép chào một lần nữa.

Châu Thành phá cười: "Thật không thể ngờ, đứa trẻ này Tết Nguyên Đán vừa rồi vẫn còn vòi vĩnh xin lì xì của ta mới mấy tháng đã già đi rồi."

"Đến con cũng không ngờ duyên phận lại đến nhanh như thế!"

"Duyên đều tốt, duyên đều tốt"

"Phải rồi Ông Châu, ông bà nội cháu lại đi đâu sao? Sao cửa lại khóa ngoài rồi!" - Luru Ngọc hướng mắt về ngôi nhà đối diện đang khóa ngoài.

"Hai ông bà già ấy à! Đi leo núi rồi! Bọn họ có rủ ta đi chung nhưng mắt cá chân ta lại sưng nữa rồi nên không đi được, đành lui hui ngồi ở đây một mình. Chắc một hai ngày nữa sẽ về thôi!"

Lưu Ngọc cười tủm tỉm: "Hi! Ông bà nội cháu xem ra không có già đâu, tinh thần và sức khỏe vẫn còn rất 'thanh xuân' ông nhỉ"

"Ừ. Tiếc cho cái thân ta thì chẳng bì được với bọn họ. Thôi không nói nữa, bọn họ có gửi chìa khóa ở chỗ ta. Chờ một chút để ta đi lấy cho hai đứa. Đi đường vất vả rồi, cần phải nghỉ ngơi lại sức"

Châu Thành đứng dậy lấy một cây sào dài chọc rơi bỏ rơm trên nóc mái xuống rồi xốc xái tìm kiếm chìa khóa đưa cho cô. Lưu Ngọc cười trong lòng, ông Châu của cô vẫn như vậy, luôn thích giấu đồ ở trên mấy cây xà trên mái nhà.

Nhớ khi xưa cô trèo lên mái nhà ông lục lọi được không ít thứ, súng trường, lựu đạn, súng ngắn, dao găm đều có, thậm chí còn có cả quần áo lót phụ nữ nữa. Đó là mấy thứ trước kia ông ấy vẫn dùng trong quân đội, nay về hưu liền để đấy làm kỉ niệm một thời xông pha sa trường. Còn về mảnh áo phụ nữ kia là của một nữ quân nhân mà ông thầm thương trộm nhớ. Thương đến nỗi lén trộm quần áo của người ta về ngắm, vốn ông định trộm quần phục của nàng nhưng xui xẻo thay giữa đường lại bị phát hiện vội vàng vứt đại một mảnh áo nhưng khi về lều của mình ông mới phát hiện đó là áo lót. Sau đó, nữ quân nhân kia trong một lần chiến đấu đã tử chiểu xa trường, chết trong lửa đạn, không tìm thấy xác. Ông chỉ còn mỗi mảnh áo kia làm kỉ niệm nên khi thấy Lưu Ngọc lấy mảnh áo kia nghịch phá thì dùng dùng nổi trận lôi đình. Ha! Nghĩ lại ông ấy thật đáng ngưỡng mộ, bao nhiêu năm vẫn một mực chung tình không chịu yêu hay lấy ai nữa, ở vậy mà nhớ người xưa.

Nhận được sâu chìa khóa từ tay Châu Thành, Lưu Ngọc chào tạm biệt rồi đưa Tiểu Nam về nhà ông bà nội.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Ngốc, Vợ Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Tuần Trăng Mật 2

Sáng hôm sau, Lưu Ngọc rủ Tiểu Nam đi xem bình minh.

"Vợ! Bình minh là gì"

"Là hiện tượng mặt trời mọc vào buổi sáng, rất đẹp!"

"Ờ"

"Vậy chúng ta đi đâu để xem được bình minh?"

"Lên đồi"

Lưu Ngọc đưa Tiểu Nam đến ngọn đồi gần làng. Vì sương sớm vẫn chưa tan nên nhiệt độ rất thấp, khá lạnh. Lưu Ngọc không xa lạ với thời tiết này. Nhớ lúc trước, ngày nào ông nội cũng bắt cô chạy lên đây để luyện tập thân thể. Không biết chừng hiện tại ông bà cô cũng đang đi ngắm bình minh ở một ngọn núi nào đó.

Lưu Ngọc nhìn qua Tiểu Nam. Ai đó đang se se lòng bàn tay để bớt lạnh.

"Anh lạnh không?"

"Rất lạnh. Ôm ôm đi"

Cái này gọi là 'nhân cơ hội' trong truyện thuyết sao? Không, chắc chỉ là ông xã cô suy nghĩ ngây thơ thôi. Nhưng đang leo núi như này thì làm sao ôm ôm được. Thôi đành để anh vất vả chút vậy.

"Tiểu Nam, trên núi có mấy cục bông chuyển động rất đẹp. Anh có muốn lên đó 'bắt' chúng không?"

"Cục bông có chuyển động? Thật sao?"

"Không có lừa anh đâu, em đã từng bắt được chúng rồi! Nhưng khi trời sáng thì chúng sẽ biến mất. Anh xem mặt trời đã lấp ló lên rồi kia. Nếu chúng ta không lên kịp thì không xem được chúng đâu!"

"Vậy phải làm sao mới kịp"

"Chạy! Anh thấy đoạn đường mòn phía trước không? Chúng ta cùng chạy thật nhanh theo lối đó đến cái cây cổ thụ phía xa kia thì sẽ thấy. Không cần chạy hết sức nhưng cũng đừng quá chậm, cứ từ từ chạy, rất nhanh sẽ đến" - Lưu Ngọc chỉ tay về phía cây thông già nằm phía trên đỉnh đồi.

"Được. Anh nhất định sẽ bắt được cục bông nhỏ chuyển động"

"Ok, vào vị trí, chuẩn bị xuất phát. Nhớ phải chú ý phía dưới khéo có vật cản. 1, 2, 3, Chạy!"

Hai người cùng nhau xuất phát. Tiểu Nam có phần nhanh hơn Lư Ngọc. Chạy trước cả một đoạn, nhưng thấy xa xa thì lại dừng lại gọi Lư Ngọc.

"Vợ! Nhanh nhanh, cục bông nhỏ sẽ chạy mất"

"hừ...hừ....từ từ đã, em...em...đuổi không kịp. Anh chạy nhanh quá" - Lư Ngọc thở dốc.

Cô thật không ngờ chỉ mới mấy năm không có luyện tập mà kĩ năng 'chạy đường núi' của mình lại tụt dốc như vậy. Tiểu Nam chạy quá 'cường', lại chạy rất khéo léo, cô thật sự bị bỏ xa. Không đúng, cái thể lực này không phải ai cũng có, chắc hẳn anh ấy đã từng chạy thể này thường xuyên rồi. Haizz, cái thân già này của cô cần phải luyện tập lại rồi. Ông nội mà biết được cô 'thua' thể này chắc sẽ giận cô mất, sau đó đem cô ngày đêm tập huấn.

Tiểu Nam thấy Lư Ngọc chống tay lên thân cây thở dốc thì lập tức chạy nhanh xuống.

"Vợ, sao vậy? Bị đau?"

"Không có, chỉ hơi mệt chút thôi"

"Vậy không đi nữa, không đi nữa."

"Đừng lo, không có sao! Giờ thì em ổn rồi. Còn một đoạn ngắn nữa là đến rồi. Cố một chút nữa là được"

Tiểu Nam ngược lên trên nhìn, cây thông lớn đã ở ngay trước mặt. Hai người tiếp tục, nhưng lần này đi bộ từ từ lên để lấy lại sức.

Đã đến được gốc thông già. Tiểu Nam nhìn đông ngó tây, đi vòng vòng tìm kiếm.

"Vợ ơi. Tiểu Nam chưa thấy cục bông nhỏ chuyển động? Đến trễ rồi sao?"

"Không, vừa kịp lúc, mau đi theo em!"

Sương mù vẫn chưa tan, dày đặc che khuất tầm nhìn nhưng Lư Ngọc vẫn có thể xác định được vị trí của 'tổ bông' kia. Với cô, từng hòn đá gốc cây nơi đây đã quá quen thuộc.

Lư Ngọc đến một bụi rậm, vệt mấy dây tầm gửi ra.

"Anh lại đây mà nhìn xem" - Lư Ngọc nói rất nhỏ, cô sợ sẽ đánh thức đám thỏ con lười đang ngủ say bên mẹ.

"Ồ. Là thỏ con a. Ha! Nó rất cuộc tròn ngủ rất dễ thương, rất giống cục bông. Đây chính là cục bông chuyển động mà vợ nói"

"Ừ"

Tiểu Nam nhìn đám thỏ ngủ say sưa cuộn tròn người bé xinh liền rất thích thú. Anh đưa tay vuốt nhẹ lông của một bé thỏ, rất mềm, cảm giác thật tuyệt.

"Cẩn thận, coi chừng làm chúng dậy, mấy nhóc này mà dậy thì phá lắm. Để chúng ngủ thêm chút nữa đã. Lát sẽ chơi cùng chúng. Chúng ta đi ngắm mặt trời mọc đi"

Lư Ngọc nhẹ nhàng buông mấy dây tầm gửi xuống để che lại miệng hang cho đám bông lười ngủ tiếp. Cô cùng Tiểu Nam trở lại gốc thông già, tựa lưng vào thân cây, hướng mắt về phía đông mặt trời.

Ánh mặt trời nấp sau ngọn núi cao chưa thấy hình dạng nhưng vẫn làm vàng rực cả một vùng trời, xua tan dần những mảng sương mù. Dần dần, nó bay cao lên, rất chậm, rất chậm bay ra khỏi 'tám rèm núi' rồi vương người tình dậy sau một giấc ngủ dài đêm qua.

Lư Ngọc tựa đầu vào vai của Tiểu Nam, nhắm mắt, cảm nhận hơi ấm từ bờ vai anh.

"Ông xã, anh có hối hận khi lấy em không?"

"Hối hận, tại sao phải hối hận?"

"Bởi vì tình yêu của chúng ta diễn biến quá nhanh. Em sợ..."

"Nhưng anh thực lòng thương vợ" - Tiểu Nam vô cùng trù mến khi nói điều này với cô.

"Nhưng hiện tại anh đang mất trí nhớ. Nếu khi anh nhớ lại, liệu có còn yêu em nữa không?"

Lư Ngọc đưa mắt nhìn Tiểu Nam, cô mong đợi câu trả lời của anh, câu trả lời mang cho cô hy vọng, dù một chút cũng được.

Chương 34: Tuần Trăng Mật 3

Tiểu Nam ngốc nhìn vào mắt cô, cầm lấy tay cô đặt lên ngực mình - vị trí trái tim.

"Ở đây, chỉ có mỗi mình vợ thôi, bây giờ, tương lai và mãi mãi. Nếu có một ngày Tiểu Nam phục hồi trí nhớ mà không nhớ ra Ngọc, Tiểu Nam nhất định sẽ đánh chết trái tim của mình. Nhưng một ngày Ngọc không cần Tiểu Nam nữa, tiểu Nam sẽ giống 'Hoàng tử ếch' sẽ chạy theo Ngọc, bám theo Ngọc đến khi Ngọc hôn Tiểu Nam, chúng ta sẽ hạnh phúc trong lâu đài"

Lưu Ngọc không khỏi bất ngờ, câu chuyện 'Hoàng tử ếch' mà cô kể cậu ấy vẫn còn nhớ. Hơn nữa những câu từ này thật sự là của một người ngốc nói sao? Nó có khác gì mấy câu nói ngôn tình trong tiểu thuyết đâu. Nhưng Tiểu Nam lại nói chân thật đến vậy.

Bất chợt, cô cảm thấy gương mặt thiên thần kia tiến sát mặt mình, một đôi môi nóng bỏng áp lên bờ môi cô, Tiểu Nam chủ động hôn cô, rất lâu rất lâu.

...

Mặt trời đã lên, ánh nắng vàng buổi sớm chói lọi qua các tán cây xua tan màn sương mù lạnh lẽo mờ đục. Lưu Ngọc vừa cùng Tiểu Nam trải qua một cảnh bình minh thật đẹp và ngọt ngào trên đỉnh núi.

Lúc này, hai người bắt đầu xuống núi đến nhà ông Châu ăn 'ke' bữa sáng. Ông Châu chiêu đãi họ bằng món khoai hấp nóng hổi, một trong những món sở trường của ông. Khoai được trồng tự nhiên trong vườn vừa mới được đào lên nên vẫn có một chút hương vị thoang thoảng của đất lại được ông Châu dùng nước muối để hấp nên mang theo một hương vị đặc trưng vô cùng.

Nhớ lúc nhỏ cô còn sống ở đây, ngày nào cũng bị bắt ăn khoai lang hấp, khoai lang luộc, canh khoai, cháo khoai, cơm khoai, ăn đến nỗi cô tròn trĩnh như một củ khoai vậy. Ở vùng thâm sơn cùng cốc này, không thể trồng được lúa, khoai là thứ lương thực chính yếu nên cô không muốn ăn cũng phải ăn. Chỉ là cô rất ngán nó, ngán quá đi.

Sau đó, ba mẹ cô từ vùng quê nghèo này mang theo cô lên thành phố lập nghiệp, cô mừng thầm vì sắp không phải ăn mấy món ăn từ khoai kia nữa rồi, sẽ được ăn ngon. Nhưng đó chỉ là suy nghĩ 'viển vong' của cô thôi, ba mẹ cô chân ướt chân ráo đặt chân lên thành phố xa lạ, tìm một công việc cũng cực kì khó khăn, lấy đâu ra tiền mua đồ ăn ngon cho cô chứ. Nên đến một bữa cơm no cũng khó mà được ăn. Lúc đó, cô nhớ lắm những món khoai kia, tuy ngán nhưng vẫn lấp đầy được cái bụng. Từ đó, cô đã tự hứa với lòng, cô sẽ không bao giờ 'ghét bỏ' mấy củ khoai kia nữa, chỉ cần nó xuất hiện trước mặt cô, cô sẽ ăn đến vô cùng chẳng còn.

"Con bé này, con định ăn hết chỗ khoai đó thật sao?" - Châu Thành trách vui Lưu Ngọc khi thấy cô gấp vào tô sành của mình đến 5-6 củ khoai lớn.

"Con thấy ông nấu nhiều như vậy, không ăn sẽ rất lãng phí đó" - Lưu Ngọc chỉ vào cái nồi lớn đặt ở trên bàn vẫn còn 8-9 củ khoai. Cô toan định lấy thêm mấy củ nữa thì bị ông Châu chặn lại.

"Không được lấy nữa, con xem chồng con kia, nó chỉ mới ăn có một củ. Con ăn nhiều đó là được rồi"

Ông Châu gạt tay định lấy khoai của Lưu Ngọc ra rồi lấy mấy củ khoai lớn bỏ vào bát của Tiểu Nam.

"Con phải ăn nhiều một chút, nhìn con rất gầy. Nam nhi không được ốm yếu đâu, phải cao lớn lực lưỡng biết không hả!"

Ông Châu không cho cô ăn? Cô sẽ ngoan ngoãn không ăn sao?

Lưu Ngọc tình nghịch bưng chỗ khoai của mình cùng đĩa khoai cùng ông Châu lên rồi nhanh nhẩu chạy đi mất.

"Con bé này, đến đồ ăn của lão già này con cũng định cướp luôn hả? Mau đứng lại cho ta!"

"Đồ ăn ngon nhất chính là đồ ăn cướp được của người khác, con không trả đâu. Bye bye"

....

Bữa sáng vui vẻ trôi qua, Lưu Ngọc bị Châu Thành phạt nhổ cỏ và trồng khoai lang ở sau vườn vì đã ăn quá nhiều khoai. Tiểu Nam không bị phạt nhưng cũng lủi lủi chạy theo nhổ cỏ và đào đất giúp Lưu Ngọc trồng khoai. Cả hai vui vẻ làm việc ngoài vườn đến tận trưa.

Tiểu gia hỏa Lưu Ngọc lại tình nghịch nhân lúc Châu Thành xuống bếp liền 'chôm' luôn mấy phần khoai nướng, cháo khoai trên bàn rồi chuồng đi mất. Lần này, còn có thêm tiểu gia hỏa Tiểu Nam tham gia. Hai người chạy ra bờ sông.

Châu Thành từ dưới bếp đi lên thấy thức ăn mình vừa nấu đã 'mọc cánh mà bay' thì biết ngay là do ai làm. Ông thở dài cảm thán, bỏ tay với hai tiểu gia

hỏa này. Dù vậy, Châu Thành cũng nở trên môi một nụ cười hạnh phúc. Đứa trẻ này cuối cùng cũng đã lấy được tấm chồng như ý, thương yêu nó thật lòng. Tuy có hơi ngốc một chút nhưng rất biết lễ nghĩa, hoàn toàn không tệ.

Ở bờ sông, Lư Ngọc cùng Tiểu Nam sau khi 'chén sạch' đồ ăn xong liền tìm một chỗ mát mẻ, no nê nằm ngủ đến chập chiều mới thức dậy.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Ngốc, Vợ Lư Mạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Tiểu Nam Không Ngốc!

Vuốt ve con mèo nhỏ - Lư Ngọc đang say sưa ngủ trong lòng mình, Dương Tuấn Nam cứng chiều đặt lên trán cô một nụ hôn.

"Bé ngốc! Em có biết là anh thích em lâu lắm rồi không?"

Câu nói này anh đã muốn đường đường chính chính nói với cô từ lâu rồi. Tiếc là vẫn chưa phải lúc. Anh thích cô ngay từ cái nhìn đầu tiên. Ấn tượng đầu tiên của anh với Lư Ngọc là cô "rất lư mạnh".

Chuyện ấy xảy ra khoảng chừng 4 tháng trước, trước khi Dương Tuấn Nam bị tai nạn...

Một toáng người tụ tập trước một căn nhà hoang. Trong đó có 2 nam thanh niên, một người đeo mặt nạ Anonymus (mặt nạ Hacker), một người đeo mặt nạ Solas (or Stalas - mặt nạ hình chim cú ma - một trong 72 con quỷ của Solomon- Hoàng tử của địa ngục - không độc ác nhưng cũng không hiền lành)

"Cậu có nghĩ là chúng ta bị lừa rồi không? Đây rõ ràng là một căn nhà hoang, lấy đâu ra "hàng" chứ!" - Anonymus nói với Solar

"Đến cũng đã đến rồi, dù có "hồ" chúng ta cũng phải nhảy" - Solar rất bình thản.

"A Ha ha ha..."

Một tràng cười vang lên từ loa phóng thanh của nhà hoang.

"Ha! Là Thiên Ân các người ép ta phải làm đến bước đường này. Bùi Nguyên Hạo, hôm nay mày nhất định phải chết"

Ngay sau đó, là một tiếng nổ lớn - ngôi nhà phát nổ rồi bốc cháy.

"Khốn kiếp, lão già bỉ ổi, dám sử dụng cả mình nữa. Tuấn...không....Nguyên Hạo cậu không sao chứ!" - Lương Bân kéo Dương Tuấn Nam bị ngã trên đất, chiếc mặt nạ Solar cũng đã bị vỡ.

"Không sao! Lương Bân, chúng ta mau rời khỏi đây! "

"Mặt của cậu...Không được, mau đeo mặt nạ của tớ vào, cậu không thể để lộ khuôn mặt như vậy, rất nguy hiểm"

"Không sao! Lừa lớn như vậy, chắc không có ai nhìn thấy chúng ta đâu. Mau đi thôi"

Lương Bân và Dương Tuấn Nam không ngờ, nơi họ đi qua đã bị một camera khuất trong góc kín ghi hình lại và bắt được cận cảnh mặt của Bùi Nguyên Hạo - Là Dương Tuấn Nam đóng giả đang không đeo mặt nạ.

...

Xe Lương Bân và Dương Tuấn Nam đang ở ngoại ô, sắp vào đến thành phố.

"Tuấn Nam! Vì chuyện của bọn mình mà khiến cậu gặp nhiều nguy hiểm như vậy, xin lỗi!"

"Xin lỗi cái gì. Nguyên Hạo và cậu đều là bạn thân của tôi, khách sáo gì chứ!"

"Cái tên Nguyên Hạo đó cũng thật là. Tự dung lại biệt vô âm tính. Mấy tháng rồi còn chưa tìm được cậu ta khiến Bùi thị và Thiên Lang Bang loạn hết cả lên. Hắn mà trở về tớ nhất định "thịt" hắn"

"Có lẽ, cậu ấy thật sự bận việc gì đó! Lương Bân, cẩn thận. Có người bám theo"

Lương Bân hướng mắt lên nhìn kính chiếu hậu, phát hiện có hai chiếc xe màu đen đang bám đuôi.

"Chết tiệt! Cái lũ ruồi nhặng đó lại thích đeo bám như vậy!"

Lương Bân tăng tốc xe, chạy vào thành phố, tiến vào nội thành. Thoáng chốc, đã cắt đuôi được. Hai người bọn họ thông thả lái xe lượn vòng thành phố. Lương Bân rất cao hứng.

"Cuối cùng cũng cắt đuôi được đám cầu phiền phức. Tuấn Nam, chúng ta cần tìm một nơi để "giải tỏa" rồi"

"Đến Talasky đi, có một loại rượu rất ngon ở đó"

Hai người cùng đến Talasky uống rượu. Sắc lang Lương Bân nổi thú tính gọi liền một lúc đến 5 nữ hầu rượu.

"Bé yêu! Mông của em rất đẹp" - Lương Bân ôm nữ hầu Tiểu Kiều vào lòng.

Thấy thế nữ hầu Trần Trần liền làm nũng- "Anh Bân thiên vị, chỉ khen mỗi Kiều Kiều. Ghét anh ghê"

"Trần Trần bảo bối của anh, em cũng rất đẹp, nhất là bờ môi quyến rũ căn mọng này" - Lương Bân thể hiện tình ý bằng một nụ hôn.

"Thấy ghét quá à"

"E cũng muốn được anh Bân khen"

"Em cũng muốn nữa..."

Các nữ hầu tranh nhau lấy lòng Lương Bân. Nữ hầu hầu rượu Dương Tuấn Nam cũng không thua kém, ra sức lấy lòng cậu.

"Dương thiếu gia, sao ngài chỉ lo uống rượu thôi vậy? Sao không quan tâm đến A Hương" - A Hương ngồi lên đùi của Tuấn Nam làm nũng.

Dương Tuấn Nam cậu không phải là người trăng hoa ong bướm nhưng dầu sao vẫn là một người đàn ông bình thường nên chuyện nam nữ cũng khó tránh khỏi nên lâu lâu vẫn hay vui đùa một chút.

"Vậy để anh bù lỗ cho em vậy"

Nói rồi liền trao cho A Hương một nụ hôn cùng âu yếm tình tứ.

Nhưng hai người thanh niên xấu số này chưa kịp "ăn" gì thì cửa đã bị phá.

"Là đứa nào dám phá hư chuyện tốt của ông" - Lương Bân cau có mắng, hận muốn đem kẻ phá đám kia đi băm nhừ.

Từ ngoài cửa đột nhiên xông một cô gái say xỉn- là Lưu Ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Ngốc, Vợ Lưu Manh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Nữ Lưu Manh Tái Xuất

Hôm nay là ngày kỉ niệm lần đầu cô và Lý Chí Thành gặp nhau, cô nhớ chuyện xưa nên tìm rượu giải sầu. Cô hận Lý Chí Thành, hận dám bỏ rơi cô. Hôm nay cô nhất định tìm một nữ nam đẹp hơn hắn, nghèo hơn hắn, cái gì cũng hơn hắn để sủng ái. Vì uống quá nhiều nên thần trí cô hôm nay không được tỉnh táo liền đi phá cửa từng phòng để "bắt" nữ nam. Phòng bao của Lương Bân và Dương Tuấn Nam vừa lúc lại ở bên cạnh phòng bao của Lưu Ngọc nên là điểm đến đầu tiên. Mặc cho Thiên Ân ngăn cản, Lưu Ngọc vẫn phá cửa xông vào. Thiên Ân là một trong những quân bài át chủ của cô, chỉ thua kém Ôn Thất một chút, nhưng già dặn và phong lưu hơn bội phần.

"Ha. Vừa mới ra tay đã tìm được đối tượng rồi. Ân, mau trói cái tên mặt bạch kia đem lên giường tôi" - Lưu Ngọc chỉ về phía Lương Bân.

Thiên Ân vốn tính phong lưu phóng khoáng nên không phản đối chuyện Lưu Ngọc "cưỡng tình" người ta, ngược lại còn rất chiều lòng tỷ tỷ liền cho người đến bắt Lương Bân.

"CMN, mấy người muốn chết đó hử. Có biết ông đây là...."

Lương Bân không định nói ra thân phận của mình. Cậu biết Thiên Ân là ai, chỉ là hắn biết cậu. Hiện nay Thiên Lang bang đã loạn như vậy, không thể gây thêm thù oán với Ngọc Môn nữa.

"Nè, người anh em, hôm nay cậu vô cớ bắt người như vậy, có phải không nói lý không?"

"Đành phải bắt anh chịu thiệt chút vậy, phiền anh giúp tý ấy vui vẻ một chút" - Thiên Ân vui vẻ xem chuyện ấy không có gì lớn lao.

Lưu Ngọc say lất khất đi về phía Lương Bân, choàng tay qua cổ anh rồi vuốt ve gương mặt tiều tụy của anh.

"Mỹ Nam, anh rất đẹp trai. Làm bạn trai tôi đi"

"Cô nằm mơ hả. Tôi nói cho cô biết, Lương Bân tôi chỉ thích gái đẹp..."

"Bốp"

Một cú đấm giáng thật mạnh và má trái trên gương mặt tuấn nữ của Lương Bân - Lưu Ngọc không hề nương tay. Nếu không phải có hai người đang đứng khóa tay hần sẵn tiện giúp hần đứng yên chịu đòn thì hần thật sự đã ngã ra đất.

"Dám nói tôi xấu! Tôi sẽ đánh cho anh còn xấu hơn tôi!"

"Nè,cô lý do kiểu gì thế hả!" - Lương Bân tức tối hét lớn.

"Bốp" - Một nắm đấm nữa bay vào má phải của hần.

"Dám hét với tôi. Tôi sẽ cắt đứt thanh quảng của anh" - Lưu Ngọc hét lại lớn hơn cả Lương Bân.

"Đồ phụ nữ cuồng bạo lực,cô..."

Lời nói chưa dứt đã nhận tiếp một đấm của Lưu Ngọc, lần này là vào bụng. Sau đó hần lại vì mấy câu nói "lỡ lời" mà bị tiếp mấy đấm. Đầu óc bị đánh choáng váng, mấy ngôi sao xanh xanh bay bay trên đỉnh đầu. Cuối cùng, hần chịu thua.

"Bà cô ơi, tôi xin lỗi cô, tôi biết sai rồi..."

"Bụp" - Lần này là một cước thẳng tiến đến "chỗ ấy" - khiến hần đến sắp đoạn tử tuyệt tôn, nằm lăn trên đất.

"Đau! Đau chết lão tử rồi!"

"Đáng đời, ai bảo anh dám gọi tôi là "bà cô". Nói cho anh biết tôi là "mỹ nữ thanh xuân" nhất ở đây đó" - Lưu Ngọc vừa nói vừa làm xấu lêu lêu.

Thiên Ân, Tuấn Nam cùng mấy "ham thanh nữ tú" đang có mặt trong phòng bao không nhận được cười đến sắc súa. Thiên Ân cười đến ôm cả bụng. Lão tỷ này của hần quả thực rất "bá đạo" rồi. Tuấn Nam lại cười vì đáng về làm xấu đáng yêu của cô.

Lương Bân đưa ánh mắt chán ghét về phía Tuấn Nam: "Tên vô lương tâm nhà cậu, còn cười được sao? Lão tử vì đại cuộc phải hy sinh đến thế mà cậu còn cười được!" (giao tiếp bằng ánh mắt)

Tuấn Nam: "Tôi còn làm gì được sao. Là số cậu quá...nhỏ" (giao tiếp bằng ánh mắt.)

Tuấn Nam thăm thò dài, tên nhóc này dù rất mê gái nhưng khẩu vị của hần là "gái làng chơi" điều luyện chiều lòng người. Còn kiểu con gái "lưu manh" thế này thì đúng là "đại kị" của hần rồi. Với thực lực của Lương Bân muốn thoát khỏi tay bọn họ thật không khó nhưng cả cậu và Tuấn Nam đều biết đám người trước mắt đây là ai, hiện tại không thể chọc giận bọn họ. Đặc biệt là cô gái kia, được đích thân Thiên Ân- Đại Cáo của Ngọc Môn hộ tống đi quây phá như vậy chắc chắn không thể chọc. Nam nhân bị nữ nhân đánh cũng không có gì mất mặt, đành nhẫn nhịn một lần vậy.

Nhưng không hiểu sao Tuấn Nam lại rất thích cô gái "lưu manh" kia. Anh cảm thấy cô ấy rất đáng yêu và mạnh mẽ nhưng lại có chút gì đó rất đau khổ đang phải che giấu. Hiếm thấy cô gái nào lại "đặc biệt" như vậy, có lẽ anh thích cô ấy mất rồi.

"Tỷ à, mỹ nam này đã không dùng được nữa rồi, có cần tìm đối tượng khác không? Em thấy...người kia cũng được đấy!" - Thiên Ân đánh mắt về hướng của Dương Tuấn Nam.

Lưu Ngọc đi về phía anh, lấy ngón tay chọc chọc vào má cả anh rồi biểu mô.

"Xấu quá! Không thích!" - Lưu Ngọc lắc lắc đầu rồi xoay người định bước đi nhưng lại bị Tuấn Nam níu lại. Gương mặt này của cậu trước giờ vẫn luôn được "săn đón". Vậy mà cô gái này dám chê cậu xấu. Thật tức chết mà.

"Này! Tôi xấu chỗ nào chứ!"

"Xấu là xấu!Chỗ nào cũng xấu, còn rất yếu ớt nữa"

"Yếu ớt? Cô nói tôi...yếu!"

"Phải! Rất yếu!"

Dương Tuấn Nam kéo cô vào lòng sau đó liền bế cô lên.

"Phòng nào có giường?" - Tuấn Nam hỏi Thiên Ân. Tên nhóc này dĩ nhiên hiểu ý của anh, cũng không có ý định ngăn cản. Lão tử của anh đã độc thân lâu quá rồi, cần có chút "xuân" để bồi dưỡng.

"Ra cửa, rẽ phải đi thẳng, phòng 207"

Dương Tuấn Nam mặc cho Lưu Ngọc đẩy giụa vẫn một mực bế cô đi. Rất nhanh, đã vào phòng 207 liền thô bạo ném cô lên giường. Tự mình cởi bỏ áo sơ mi.

"Khốn kiếp! Anh làm cái gì vậy hả! Dám khi dễ tôi, tôi nhất định phải đánh chết anh"

Cánh tay vùng đám của Lưu Ngọc đã bị giữ chặt lại. Một bàn tay to lớn của anh giữ chặt lấy hai cánh tay của cô đưa lên đỉnh đầu. Tay còn lại "xé" áo của cô.

"Anh! Tên lưu manh này! Anh làm gì vậy? Mau buông tôi ra"

"Lưu manh? Tôi vẫn chưa bằng em đâu! Tôi sẽ chứng minh cho em thấy, tôi không YẾU ÓT!!!"

Nói xong liền hôn cô, nụ hôn bức bách đến yêu nghiệt. Dần dần, hoàn toàn bị chinh phục, bị chiếm đoạt và...

Sáng hôm sau, anh không có say nên tỉnh lại và rời đi trước. Tuy rất lưu luyến nhưng vẫn phải rời đi. Nhưng anh không có ý định "tình một đêm" với cô. Cô thú vị như vậy, anh nhất định không bỏ qua cho cô.

Lưu Ngọc lại vì say đến tận trưa mới tỉnh, chỉ cảm thấy đau đầu và ngờ ngợ đến chuyện tối qua nhưng cô lại cho đấy là mộng xuân.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Ngọc, Vợ Lưu Manh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Bà Nội Là Thượng Cấp Đại Nhân

Những khoảng kí ức kia sớm đã trở lại trong đầu Tuấn Nam, anh vốn đã phục hồi trí nhớ vào đêm "tân hôn" của hai người. Đêm đó, khi thấy cô nằm trong phòng hồi sức, lòng anh đau như cắt. Anh sợ sẽ vĩnh viễn mất đi người con gái này, người con gái mà anh yêu.

Vì một cuộc gặp gỡ và một đêm cuồng nhiệt trong Talasky, anh đã luôn nhớ về người con gái ấy, nhớ lắm cái tính không nói lý lẽ của cô. Vốn đã lên rất nhiều kế hoạch để theo đuổi, tỏ tình với cô nhưng vẫn chưa thực hiện được thì đã bị người ta hãm hại, xem chút nữa mạng cũng không còn, cũng may chỉ là mất trí nhớ. Nhưng cũng vì thế định mệnh đã đưa cô đến bên anh. Kể ra cũng thật là "duyên phận".

Điều đó cũng chứng minh đời này thiên mệnh tình yêu của anh chỉ có thể là cô. Thế nên anh sẽ không bao giờ buông tay cô đâu. Nhưng cái người tên "Lý Chí Thành" kia đối với anh vẫn còn là một đối thủ. Anh không muốn cô cho hắn bất kì cơ hội nào. Thế thứ cho anh ích kỉ và tham lam nên đành phải giả ngốc thêm một thời gian nữa để lấy lòng cô vậy.

...

Ánh nắng sớm len lỏi qua cửa sổ chiếu rọi vào nhà đánh thức Tiểu Nam. Anh quay sang ngắm nhìn con mèo nhỏ - Lưu Ngọc vẫn đang say sưa ngủ không kim được mà nhéo nhẹ má của cô.

"Ừm..." - Lưu Ngọc phản ứng vì nhưng sau đó lại xoay lưng về phía anh mà ngủ tiếp. Haiz, mèo lười đúng là mèo lười. Anh cũng không đánh thức cô, để cô nghỉ ngơi thêm một lát, nhẹ nhàng rời khỏi giường, đắp chăn cho cô rồi lẳng lặng thay quần áo, đi ra ngoài.

...

2 tiếng sau, Lưu Ngọc mới chịu lộ ra khỏi chăn, tỉnh giấc. Điều đầu tiên cô nghĩ đến là... chuyện tối qua.

"Bep! Bep!Bep!"

Lưu Ngọc tự vả vào má mình rồi tự đọc thoại.

"A...a... tối qua...tối qua... mình và Tiểu Nam... Bình tĩnh lại nào! Đó vốn là chuyện vợ chồng nên làm mà. Không cần quá cân thẳng, không cần căng thẳng..."

Cô trấn tĩnh tinh thần rồi rời khỏi giường.

...

(truyện được đăng đầy đủ chương và cập nhật sớm nhất vào 7h-8h thứ tư, thứ sáu và chủ nhật tại web truyệnyy)

Lưu Ngọc không thấy Tiểu Nam ở nhà liền sang nhà ông Châu để tìm nhưng vừa đến cửa đã ngửi thấy mùi khen khét. Cô liền chạy một mạch đến nhà bếp.

Cô thấy Tiểu Nam đang cố dập tắt cái lò nấu củi đang phùng phùng lửa theo bản năng chạy vào nhà vệ sinh lấy một xô nước lớn rồi tạt vào.

Lửa cái lò đã tắt nhưng lại tạo ra rất nhiều khói bụi khiến cô cùng Tiểu Nam ho sặc sụa.

Ông Châu đã xuống núi mua thêm lương thực, không ai giúp họ có bữa cơm no nên Lưu Ngọc đành "địch thân xuống bếp" trở tài nấu nướng. Nhưng mãi đến tận trưa thì hai người mới có được mấy món tạm gọi là đồ ăn.

"Vợ! Nhìn ngon quá!" - Tiểu Nam mắt long lanh nhìn mấy đĩa đồ ăn trên bàn.

Nhưng Lưu Ngọc tự biết mình tài nghệ tới đâu - "Ngốc! Cơm bị cháy, canh thì đục nước thế kia sao mà ngon được chứ! Anh đang an ủi em sao?"

"Nhưng cơm vợ làm là ngon nhất!"

"Được rồi đừng có khen em nữa, em sẽ bay tận mây xanh đó" Cô tình nguyện hy sinh nếm thử đồ ăn trước.

"Ừm. Vẫn ăn tạm được. Đỡ hơn lần trước"

Canh chỉ hơi mặn, cá kho thì hơi ngọt một chút, tạm tạm chấp nhận được. Nhưng ngốc Tiểu Nam ăn vào cứ luôn miệng khen ngon, Lưu Ngọc cảm thấy vui vô cùng.

"Lão già chết tiệt khô héo kìa! Ông có ở nhà không. Mau ra phụ bọn tôi một tay nào!" - Tiếng gọi vang vọng từ ngoài cửa - là ông nội của Lưu Ngọc Lưu Phạm đang gọi Ông Châu

Lưu Ngọc nghe được thanh âm quen thuộc liền chạy ra mở cửa, ôm lấy ông nội thân yêu.

"Nội, cuối cùng nội cũng trở về rồi"

"Con bé kìa, chỉ biết có ông nội con thôi sao? Bà nội con còn tay sách tay điệu bao nhiêu là thứ này" - Bà nội Lưu trách yêu cháu gái.

(truyện được đăng đầy đủ chương và cập nhật sớm nhất vào 7h-8h thứ tư, thứ sáu và chủ nhật tại web truyệnyy)

"Bà nội, để Tiểu Nam giúp bà" - Tiểu Nam bất thành linh xuất hiện rồi dặt lấy mấy túi lớn túi nhỏ của Bà nội Lưu đang xách tự mình cầm.

"Ôi, Cháu rể yêu quý của ta. Con đúng là dễ thương mà. Mau, mau theo ta vào nhà, mặc kệ hai ông cháu vô lương tâm bọn họ" - Bà nội Lưu kéo Tiểu Nam trở về nhà.

Lưu Ngọc tình nghịch nhìn ông nội - "Ông nội, người xem có phải Tiểu Nam của con rất soái không?"

"Hừ! Còn kém xa ông nội con!"

Lưu Ngọc phá lên cười, ông nội luôn thích tự khen mình như thế.

Hai ông cháu nhặt nốt mấy túi lớn, túi nhỏ còn sót lại trên đất tiện thể đóng cổng nhà ông Châu rồi về nhà mình.

Cũng không biết ông nội đã chọc giận bà nội điều gì mà khiến bà nội vô cùng giận ông, giận cả Lưu Ngọc. Cuối cùng để toàn bộ đồ đạc đã thu mua để hai ông cháu Lưu Ngọc sắp xếp, bà cùng Tiểu Nam thì ngồi tám chuyện.

"Bà nội, để Tiểu Nam đi giúp vợ và ông!" - Thấy Lưu Ngọc chạy tới chạy lui bận bịu, Tiểu Nam muốn đi giúp.

"Con cứ mặc kệ bọn họ. Lâu lâu để bọn họ tự thân vận động rèn luyện sức khỏe"

Sau đó liền lớn tiếng với ông nội Lưu - "Lão già kìa, ông để gạo thắp như thế thì đám chuột sẽ vào xơi hết đó. Treo nó cao lên một chút "

Ông nội Lưu đành phải y lệnh mà làm, đời Lưu Phạm ông người duy nhất ông không thể trái lệnh chính là bà xã thân yêu Triệu Tuyết. Nếu không hậu quả khó mà lường được.

"Tiểu Nam cũng muốn rèn luyện sức khỏe. Bà nội cho Tiểu Nam đi nha nha!" - Tiểu Nam là một mặt đáng yêu.

Bà nội Lưu tất nhiên không thể kim lòng liền duyệt cho đi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Ngốc, Vợ Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Trở Thành Nữ Tổng Tài

Bữa ăn tối. Bà nội Luru nấu rất nhiều đồ ăn ngon từ những thực phẩm đặc sản đã mua được trên đường về. Không chỉ có canh măng tây Tỉnh Phúc, gà Đông Tảo tiềm, cá Lăng chưng, đậu phụ nhồi thịt còn có rất nhiều món trái cây đặc sản như táo đỏ, mận đào, quýt đại các. Ông nội và Luru Ngọc với phương châm "ăn không tì vết" thoáng chốc đã ăn hết một nửa chỗ thức ăn trên bàn.

Bà nội Luru đương nhiên tức giận đùng đùng: "Hai ông cháu các người có phải bị bỏ đói 3 năm rồi không? Sao lại ăn nhanh như thế! Không được ăn nữa, để phần cho cháu rể của tôi. Bà gấp đồ ăn cho Tiểu Nam - "Tiểu Nam, con ăn nhiều một chút"

"Cám ơn bà nội!"

Nhưng Tiểu Nam thấy Luru Ngọc cứ nhìn đắm đắm vào miếng gà trong bát của mình nên không đành lòng, gấp cho cô - "Vợ! Ăn đi. Tiểu Nam muốn giảm cân, không ăn nhiều"

Luru Ngọc rất vui vẻ nhận, đồng thời gấp lại cho Tiểu Nam một miếng cá: "Cám ơn ông xã!. Đây! Anh giảm cân thì ăn cá đi, không có nhiều dầu mỡ."

"Đứa trẻ này, rất biết thương vợ đó nha. Được! Ta chăm cho con 10 điểm!" - ông nội tán thưởng Tiểu Nam.

Ông bà nội khá hài lòng về cháu rể Dương Tuấn Nam này. Tuy hơi ngốc một chút nhưng rất lễ phép đáng yêu, lại còn biết thương vợ. Luru Ngọc lạnh lợi như vậy, ông bà cũng không lo nó chịu thiệt thòi.

Luru Ngọc cùng Tiểu Nam nán lại chơi với ông bà nội thêm mấy bữa rồi trở về thành phố.

Sáng hôm sau thì đột nhiên Trần Kiều Hoa gọi Luru Ngọc ra nói chuyện riêng. Vì hiểu lầm đã được hóa giải nên mẹ chồng nàng dâu cũng không quá căng thẳng, Trần Kiều Hoa cũng có phần nhẹ nhàng và chấp nhận cô con dâu này. Luru Ngọc cũng không so đo mấy chuyện trước đây, rất từ tốn với bà.

"Ông bà của con vẫn khỏe chứ?"

"Họ rất khỏe, có thể chinh phục cả đỉnh núi cao 800 mét nữa"

Trần Kiều Hoa tươi cười: "Ông bà của con xem ra vẫn còn rất rắn rỏi. Vậy còn hai đứa con thì sao? Đi chơi thế nào? Có tiến triển gì không?"

"Đi chơi rất vui. Tiến triển thì..." - Luru Ngọc dừng lại, kí ức ân ái của đêm hôm đó hiện lên trong đầu cô khiến cô cười tủm tỉm.

Trần Kiều Hoa thấy Luru Ngọc cười thế kia thì lấy làm vui mừng, xem ra bà sắp có cháu để bế rồi. Chuyện vui đã hỏi xong, Trần Kiều Hoa bèn chuyển chủ đề sang "chính sự".

"Con có thể thay ta tiếp quản Khải Thiên được không?"

"Ý của mẹ là sao? Sao mẹ lại muốn con tiếp quản Khải Thiên?"

"Haiz...Ta già rồi, muốn nghỉ ngơi để bông cháu"

"..."

"Sao vậy? Con không muốn cùng Tiểu Nam có con?" - Trần Kiều Hoa tỏ vẻ không vui.

"Không phải, chỉ là...con chưa chuẩn bị tâm lý"Được, mẹ cũng không muốn ép con. Trước mắt, con cứ giúp mẹ tiếp quản Khải Thiên, ta đã làm thủ tục chuyển nhượng cổ phần cho con rồi. Hai ngày sau, con cứ đến đó làm việc."

"Người tin tưởng con như vậy?"

"Quả thật có chút lo lắng nhưng trước sau gì cũng phải trao cho con và Tuấn Nam. Chỉ bằng trao sớm một chút, nhân lúc ta con sống có thể giúp gì cho các con thì giúp".

"Cám ơn mẹ. Con nhất định sẽ không phụ kì vọng của người!"

"Rất tốt, con dâu Dương gia phải quyết đoán như thế. Con đừng quá lo lắng, mẹ cũng đã sắp xếp một trợ lý đáng tin tưởng cho con, cô ấy tuy còn trẻ nhưng rất nhiều kinh nghiệm, sẽ giúp con rất nhiều"

Trước khi rời đi, Trần Kiều Hoa cũng không quên để lại một câu nhắc nhở con dâu: "Hai đứa phải nhanh nhanh cho ta bông cháu đó. Nếu lâu quá mà không có tin tức gì thì ta nhất định sẽ... giúp ai đứa"

Trần Kiều Hoa nhấn mạnh câu giúp kia, Luru Ngọc hiểu đó là gì. Đây chẳng phải là nói nếu cô không chịu "ấy ấy" thường xuyên với Tiểu Nam, bà ấy nhất định sẽ hạ thuốc cho hai vợ chồng cô sao? Không ngờ mẹ chồng cô cũng có mặt nghịch ngợm này.

(truyện được đăng đầy đủ chương và cập nhật sớm nhất vào 7h-8h thứ tư, thứ sáu và chủ nhật tại web truyệnyy)

Hai ngày sau, Luru Ngọc đến trụ sở chính của Khải Thiên.

"Chào chị! Chị có phải là Luru Ngọc không?" - Một cô gái đáng yêu độ chừng tuổi 20 đến bắt chuyện với Luru Ngọc.

Cô bé này ăn mặc khá thanh lịch, trang điểm rất tự nhiên, không có điểm dứa quá lộ như mấy cô nàng khác. Cô có gương mặt hơi tròn một chút nhưng rất hợp với tóc ngắn uốn cúp. Dáng người cũng rất dễ nhìn, có điều vẫn hơi thấp và ít "đầy đà" hơn Luru Ngọc. Dựa vào dáng hình này thì chắc là thư ký mà mẹ chồng cô đã nhắc đến. Còn trẻ như thế đã được một người như mẹ chồng cô coi trọng, xem ra thực lực không tồi.

"Em chính là Phương Thúy"

"Em chính là Phương Thúy, từ giờ em sẽ là thư ký của chị. Cần em giúp gì, chị cứ thẳng thắn nhé!" - Phương Thúy rất vui vẻ chào hỏi.

"Được"

"Đề em đưa chị đến phòng hội nghị để nhận chức, các thành viên khác đang chờ"

Phương Thúy đưa Luru Ngọc đến phòng hội nghị.

"Xin chào! Tôi đến trễ một chút, để mọi người đợi lâu rồi!"

Khởi đầu không được tốt lắm, Luru Ngọc không được các thành viên khác đón nhận. Đặc biệt các vị "lão làng". Họ rất bức xúc khi một cô gái không chút kinh nghiệm gì nắm quyền điều hành công ty. Đổi lại là bọn họ, đã vì Khải Thiên nỗ lực lâu như vậy mà chẳng thăng chức được.

"Mới ngày đầu tiên đi làm đã đến trễ như vậy! Đúng là không biết phép tắc" - một người đàn ông trung niên lên tiếng nhắc nhở Luru Ngọc. Phương Thúy nhắc nhở với cô đó là Phó tổng giám đốc, chỉ dưới tổng giám đốc Trần Kiều Hoa một bậc. Ông ta và Trần Kiều Hoa luôn bằng mặt không bằng lòng, bây giờ Luru Ngọc lại vô duyên vô cớ tiếp quản chức vụ tổng giám đốc khiến ông ta ăn không ít "hoàng liên" (thuốc đắng), chắc chắn sẽ kiếm mọi lý do để gây khó dễ cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Ngốc, Vợ Luru Mạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Sắc Tiểu Tử

Mấy lão đầu này ý ma cũ ức hiếp mà mới nhưng bọn họ đã chọn sai đối tượng để ức hiếp rồi. Bởi Luru Ngọc không phải người dễ dàng để cho người ta bắt nạt. Dùng lý do đến trễ để chỉnh cô đúng là quá xem thường cô rồi. Cô nhìn vào đồng hồ trên cổ tay mình rồi cong khóe môi:

"Phó Tổng Phùng có phải ông có tuổi rồi nên lảm lẩn không? Còn 50 giây nữa mới đến giờ họp, sao ông lại nói tôi đến trễ"

Phùng Hưng và một số người lập tức nhìn vào đồng hồ đeo tay của chính mình, quả thực còn mấy mươi giây nữa mới đến giờ. Nhưng bị một con oắt con lèo mép phản lại khiến Phùng Hưng cảm thấy mất mặt, nhưng ông không thể làm gì khác vì Luru Ngọc không có nói sai.

Đúng như câu ý đông hiệp yếu, họ liên thủ với nhau để phản bác những ý kiến của Luru Ngọc.

"Tôi nghĩ, dự án sản xuất ô tô điện cần phải được triển khai" - Luru Ngọc nói lên ý kiến cá nhân.

"Không thể được, việc này tiêu tốn rất nhiều chi phí và không khả quan. Người dân đã quen với việc sử dụng xe sử dụng dầu rồi"

Những người khác cũng vì kính nể vị phó tổng kia mà ra sức "vuốt mông ngựa"

"Phùng phó tổng nói rất đúng, việc này không mấy khả quan"

"Đúng vậy, xe chạy bằng xăng dầu có gì không tốt. Mạo hiểm sản xuất xe chạy bằng điện phải sạc điện mất thời gian như thế thì có ai muốn dùng chứ"

...

Mặc cho mấy lời phản bác, Luru Ngọc vẫn nguyên quan điểm của mình, còn có phần cương quyết hơn.

"Dù tốn nhiều chi phí nhưng giá trị đem lại sẽ cao hơn. Ai có thể đảm bảo rằng dầu sẽ không cạn kiệt, xăng sẽ không hết hay một loại xăng sinh học đa

năng sẽ ra đời. Đến lúc đó thì ô tô sẽ lấy nước là để chạy sao? Không! Những chiếc ô tô kia sẽ tồn đọng trong kho không có người sử dụng. Ngành ô tô sẽ gặp phải khủng hoảng, sẽ chẳng còn ai muốn sử dụng ô tô nữa. Và Khải Thiên chúng ta sẽ phải đối mặt với rất nhiều khó khăn vì sản xuất ô tô là ngành kim ngạch chủ yếu để khẳng định chúng ta trong thị trường trong nước và quốc tế. Chính vì thế ngay từ bây giờ, chúng ta phải nhìn về viễn cảnh tương lai để phát triển những sản phẩm tốt hơn. Và ô tô điện chính là một lựa chọn hoàn hảo."

Phản trình bày của Lưu Ngọc khiến cho mọi người đều động tâm. Quả thực cách đây không lâu, thị trường ô tô thế giới đã đối mặt với một khủng hoảng lớn khiến cho lượng hàng tiêu thụ sụt giảm trầm trọng. Khải Thiên cũng vì khủng hoảng đó mà lao đao không ít. Ai biết được tương lai sẽ không có một viễn cảnh tương tự xảy ra. Nói không chừng sẽ dẫn đến phá sản.

Một số vị lão làng dày dạn kinh nghiệm đã hiểu được điều này cũng bắt đầu ủng hộ Lưu Ngọc nhưng họ cũng lo lắng không ít vì sợ rủi ro.

"Lưu tổng nói cũng rất có lý. Nhưng cô cũng nên biết chúng ta chưa có công nghệ để sản xuất ô tô điện!" -

"Chúng ta có thể chuyển giao công nghệ với Ireland! Về mặt giá cả tuy có thể cao hơn rất nhiều nước khác nhưng công nghệ của họ thật sự không tệ"

...

Buổi họp bắt đầu có tiến triển tốt, lợi thế nghiêng về Lưu Ngọc. Cuối cùng, dự án ô tô điện cũng được thông qua.

(truyện luôn được cập nhật đầy đủ chương và theo lịch đăng 7h-8h tối thứ tư, thứ sáu và chủ nhật tại web truyệnyy)

Lưu Ngọc rất phấn khởi cùng Phương Thúy ăn trưa. Hai người chọn một nhà hàng món Âu gần công ty.

"Lưu tổng, chị quả thật rất giỏi."

"Đừng gọi Lưu tổng xa cách quá, tôi lớn hơn cô nên trực tiếp gọi chị đi"

"Được! Chị Ngọc, em thật ngưỡng mộ chị! Chị có thấy về mặt của mấy lão đầu óc này không? Rất khó coi đó!" "Ngưỡng mộ gì chứ! Tôi chỉ là may mắn có chút kiến thức về ô tô nên mới tùy tiện phát ngôn thôi. Nếu dự án lần này là về Sandwich hay kẹo bánh gì đó thì tôi nghĩ mình đã sớm bại trận rồi!" "Sandwich hay kẹo bánh sao? Chị đúng là vui tính. Nhưng em thấy chị rất am hiểu về ô tô cũng như các chiến lược kinh doanh và phát triển thị trường. Có phải là người trong nghề không?"

"Từng mở một công ty riêng nhưng không có chăm chỉ làm việc. Như thế có tính là người trong nghề không?"

"Chị từng mở công ty sao? Kinh doanh về mảng gì vậy? Có thể cho em biết không?"

"Đại loại là về động cơ xe! "

"Woa! Tuyệt thật đấy!"

"Được rồi đừng có tán bốc chị nữa! Mau ăn đi. Chiều nay chúng ta còn có nhiều việc phải xử lý đó"

Hai cô gái trẻ bắt đầu dọn dẹp sạch sẽ tất cả món ngon trên bàn. Lưu Ngọc phát hiện cô gái nhỏ này ăn rất ít, hèn chi người lại mỏng manh như vậy. Cô liền gấp rất nhiều thức ăn cho Phương Thúy.

"Em nên ăn nhiều một chút!"

"Ồ chị đừng gấp cho em nữa, bát của em thật sự đầy rồi! Em ăn không hết đâu mà"

"Không hết cũng phải hết, em xem em đi, gầy nhom đến như vậy!"

"Em..."

Bất chợt, một giọng nói trầm thấp quen thuộc vang lên từ phía sau.

"Ngọc tỷ à người ta đã ăn không nổi rồi tỷ còn ép như vậy sẽ khiến người ta bội thực chết đó. Chi bằng để để ăn cho."

Lưu Ngọc bất giác xoay người lại để xem chủ nhân của thanh âm kia. Thì ra là Thiên Ân.

"Tên tiểu quỷ cậu đúng là biết hù người, thỉnh linh lại xuất hiện" - Lưu Ngọc khá vui vẻ khi gặp lại cậu nhóc này.

Thiên Ân cũng vui vẻ tự thân kéo ghế ngồi xuống bàn rồi ung dung cầm lấy bát đũa của Phương Thúy ăn ngon lành. Lưu Ngọc thấy Thiên Ân như thế bèn đắm vào vai cậu.

"Tên nhóc này, cậu lại tùy tiện thế rồi! Cậu làm thế thì Phương Thúy của tôi nào dám ăn nữa chứ"

Thiên Ân làm lơ lời của Lưu Ngọc, quay sang bắt chuyện cùng Phương Thúy.

"Ra vị tiểu thư xin đẹp này tên Phương Thúy. Xin chào! Tôi là Thiên Ân. Rất vui được làm quen. Cô có biết rằng mình có một đôi môi rất đẹp không đẹp đến nỗi tôi thật muốn...!" - Lời của Thiên Ân chưa kịp nói hết thì đã bị Lư Ngọc chặn lại.

"Sắc tiểu tử. Sao cậu có thể nói ra mấy lời vô sỉ như vậy hả? Đây là thư ký của tôi đó, nghiêm cấm mọi hành vi dụ người của cậu đi".

"Hừ! Em cứ thích dụ người thế đấy, tỷ làm gì được nào!" - Thiên Ân bày tỏ thái độ chống đối Lư Ngọc, sau đó quay sang Tiểu Thúy.

"Phương tiểu thư. Chẳng hay cô đã có bạn trai chưa. Tôi đây vẫn đang độc thân. Là nam tử soái nhất thành phố này. Chẳng hay tôi có điểm phúc được kết giao với cô không?"

Phương Thúy có chút ngượng ngùng. "Rất xin lỗi. Tôi đã có bạn trai rồi. Anh ấy cũng là người ở đây!"

"Ồ, tiếc thật"

Như bị tạt một gáo nước lạnh, Thiên Ân không nói thêm gì nữa liền dời hướng chú ý sang đồ ăn. Thiên Ân cậu trước giờ đánh giá con gái không có sai. Chỉ cần nhìn qua Phương Thúy cậu đã biết cô ấy chưa từng "tiếp xúc" với nam nhân nên mới có chút hiếu kỳ muốn kết giao một chút nhưng thất vọng thật, hoa đã có chủ rồi. Trong lòng có chút cụt hứng nhưng cậu vốn không thích "đập hoa lấy chấu" vì như thế dù có lấy được hoa thì cũng đã dập nát. Nên cậu đành quyết định từ bỏ mục tiêu Phương Thúy này.

Lư Ngọc đương nhiên biết được tâm tư của Thiên Ân nhưng cô cũng không muốn can thiệp. Phương Thúy và Thiên Ân nhìn qua rất xứng đôi, tuổi tác cũng không mấy chênh lệch. Vốn cô cũng định tác hợp cho hai người bọn họ nhưng đáng tiếc hoa đã có chủ.

Ba người bọn họ cùng nhau chuyển qua chủ đề khác về là thời trang và công nghệ rồi truyện trò vui vẻ. Sau đó cùng nhau trước đĩa trái cây tráng miệng kết giao bằng hữu. Phương Thúy xem như đã có thêm hai người bạn mới thú vị là Lư Ngọc và Thiên Ân.

Lại nói đến Phùng Hưng sau khi "hạ bệ" Lư Ngọc không thành công thì lòng ô hận mà không biết trút vào đâu bèn nhắc máy lên gọi tiểu thư ký của mình đến giải tỏa.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Ngốc, Vợ Lư Mạnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.